

Van: A.M.L. (Ad) van Rooij

- als lijsttrekker van De Groenen bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen in maart 2010 in Sint-Oedenrode;
- als directeur van het Ecologisch Kennis Centrum B.V., gevestigd op het adres 't Achterom 9a, 5491 XD, Sint-Oedenrode (is werknemer bij Van Rooij Holding B.V., gevestigd op het adres 't Achterom 9a, 5491 XD, Sint-Oedenrode);
- als vennoot van Camping en pensionstal "Dommeldal", gevestigd op het adres 't Achterom 9-9a, 5491 XD, Sint-Oedenrode;

Vanuit onderduikadres België

Aan: Mevrouw Joëlle Milquet,
Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, belast met het
Migratie- en asielbeleid
Kunstlaan 7, 1210 Brussel

België, 6 mei 2010

Betreft:

Asielaanvraag van A.M.L. van Rooij, als lijsttrekker van De Groenen in Nederland, als directeur van het Ecologisch Kennis Centrum B.V., als bestuurder van Van Rooij Holding B.V. en als vennoot van Camping en Pensionstal "Dommeldal" om samen met mijn vrouw Annelies en mijn 92-jaar oude moeder in België te gaan wonen en vestigen, omdat ons in Nederland alle grondrechten zijn afgenomen, als de bemiddeling met de Nederlandse regering om die grondrechten terug te geven niet tot positief resultaat leiden.

Zeer geachte excellentie mevrouw Milquet,

Als asielaanvrager om in België te komen wonen wil ik mij hierbij eerst voorstellen. Ik ben op 10 maart 1953 geboren in het kerkdorpje Olland binnen de gemeente Sint-Oedenrode in Noord-Brabant op het adres Hoogeind B178 wat later 't Achterom 9 is geworden. Mijn vader en moeder waren hardwerkende agrariërs en hadden twee kinderen. Ik ben daarvan de jongste, mijn broer is drie jaar ouder. Mijn nu nog in leven zijnde 92-jaar oude moeder is in 1920 op twee jaar oude leeftijd samen met haar ouders, twee zussen en twee broers daar komen wonen. Haar twee broers zijn op jonge leeftijd komen te overlijden, waarvan mijn moeder altijd veel verdriet heeft gehad. Mijn opa en oma hebben op die plaats, in het mooie natuurrijke Dommeldal van Sint-Oedenrode vanaf 1920 een gemengd agrarisch bedrijf gerund met wat koeien, varkens en kippen, qua grootte afgestemd op de hoeveelheid agrarische grond die ze bewerkten, zodat hun agrarische bedrijf zelfvoorzienend was voor het voedsel van betreffende dieren. In 1938 is buurman Karel van Aarle begonnen met een kleinschalige klompenmakerij, omdat zijn agrarische bedrijf te klein was om de kost te kunnen verdienen voor zijn vijf kinderen. Daarvoor was een Hinderwetvergunning vereist die hij in 1938 ook heeft aangevraagd en van de gemeente Sint-Oedenrode heeft verkregen.

In de oorlog van 1940 tot 1945 is de boerderij waarin mijn moeder met haar ouders en haar twee zussen woonden verwoest. Kort daarna zijn haar twee oudere zussen in het huwelijk getreden en in Gemonde en Keldonk gaan wonen. Mijn moeder en haar ouders woonden vanaf 1945 tijdelijk in de stal, waarin tijdelijk enige woonvoorzieningen waren gemaakt. Een paar jaar later werd de vader van mijn moeder ernstig ziek, waardoor voorrang werd verleend

aan de bouw van een nieuwe boerderij in 1947. Nadat deze nieuwe boerderij was afgebouwd is in datzelfde jaar mijn moeder Jans van der Heijden getrouwd met mijn vader Antoon van Rooij, die zij vanaf haar lagere schooltijd in Olland kende. Mijn vader kon haar toen helpen op de boerderij, zodat mijn moeder alle benodigde tijd aan haar zieke vader kon besteden. Kort daarna is mijn opa overleden, die ik dan ook nooit heb gekend.

Op 21 maart 1950 werd mijn broer geboren en op 10 maart 1953 volgde ik. Als klein kind kan ik mijn oma nog vaag herinneren, waarna die ook is overleden. Mijn vader en moeder hebben het agrarische bedrijf van mijn opa en oma voortgezet. Direct nadat ik de eerste heilige communie had gedaan, op zeven jaar oude leeftijd, ben ik misdienaar geworden bij pastoor Swinkels in de katholieke kerk van Olland die mij eerder ook heeft gedoopt. Tot op de dag van vandaag (na 50 jaar) ben ik misdienaar in de katholieke kerk van Olland, hetgeen op oudere leeftijd is overgegaan in akoliet. De zonen Ad en Leo van Aarle gingen werken op de klompenmakerij van hun vader Karel van Aarle. Toen de verkoop van klompen terugliep zijn Ad en Leo van Aarle in 1960 zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan op een weiland van 0,8 hectare een houtzagerij begonnen waar vanaf die tijd grote tropische bomen vanuit met name Zuid-Amerika werden gezaagd. Mijn vader heeft in 1963 een varkensstal bijgebouwd voor het houden van 350 mestvarkens. Voor agrarische bedrijven was toentertijd geen hinderwetvergunning vereist. De jongste zoon van Karel van Aarle is omstreeks 1968 ook op de houtzagerij van Leo en Ad van Aarle gaan werken en is een paar jaar later onder rollende boomstammen verongelukt. Geheel Olland was toen in de rouw. Omdat betreffend ongeval was veroorzaakt door een te zwakke ondergrond hebben Ad en Leo van Aarle grote hoeveelheden zinkassen (sintels, jarrosiet) vanuit de zinkfabriek uit Budel laten komen om daarmee de zwakke ondergrond van betreffende 0,8 hectare weiland (illegaal in gebruik genomen als industrieterrein) te verstevigen om daarmee een dergelijk ongeluk in de toekomst te voorkomen. In die jaren werden wekelijks vrachtwagens met zware bomen uit de oerwouden van Zuid-Amerika gelost van wel 1,5 meter dik. Deze zware bomen werden al die jaren vanaf de vrachtwagen gerold, waardoor er enorme bonken ontstonden met zodanig zware trillingen dat onze woning toentertijd daarvan op meerdere plaatsen is gaan scheuren. Ook werd met het zagen van die bomen zoveel elektrische energie weggehaald dat het melken van de koeien vaak onmogelijk werd. Dit alles gebeurde zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. Wij hebben daar nooit problemen van gemaakt, omdat wij vonden dat Ad en Leo van Aarle ook een kostwinning moesten hebben.

Vanaf omstreeks 1976 zijn Ad en Leo van Aarle hout gaan dompelen in pentachloorfenol. Zij verkochten dat pentachloorfenol ook aan derden, hetgeen in 1984 arseenhoudende wolmanzouten is geworden. Dit alles werd met oogluikde toestemming van de gemeente Sint-Oedenrode zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan in het kritische dommeldalgebied van Sint-Oedenrode gedaan.

In 1976 is mijn vader opgehouden met het houden van koeien en is de boerderij met aanliggende gronden eigendom geworden van A.M.L. van Rooij, omdat mijn vrouw Annelies het agrarische bedrijf van mijn ouders wilde voortzetten. Deze overdracht is bij de notaris beschreven. Vanaf dat moment zijn wij begonnen om die koeienstal (het achterhuis van de woonboerderij) om te bouwen tot woonhuis. Dit alles in nauwe afstemming met de gemeente. In december 1976 ben ik als afgestudeerd electrotechnisch ingenieur bij Philips in Eindhoven gaan werken, waar ik later een snel groeiende carrière heb doorgemaakt. Op 5 juli 1979 ben ik met Annelies getrouwd en zijn wij in die nieuwe woning op het adres 't Achterom 9a gaan wonen. Alle buurtbewoners zijn op de bruiloft uitgenodigd en ook gekomen. Het was een

gezellig feest. Mijn vader en moeder konden blijven wonen in de woning op 't Achterom 9 (dat in 1976 eigendom van A.M.L. van Rooij was geworden) en werkten mee op het agrarische bedrijf zolang zij lichamelijk konden, hetgeen nadrukkelijk ook hun wil was. Als waardering daarvoor hadden wij beloofd voor mijn vader en moeder te zullen zorgen tot aan hun dood, zodat zij later niet naar het bejaardenhuis hoefden op kosten van de gemeenschap. Op 7 september 1983 is mijn zoon geboren. Tot die tijd werkte mijn vrouw (10 jaar lang) met veel plezier bij de Rabobank in Liempde. Na de geboorte van mijn zoon is zij daarmee gestopt en is zij volledig voor het agrarische bedrijf gaan werken met de hulp van mijn vader en moeder. Op 23 mei 1986 is mijn dochter geboren en in Olland blijven wonen.

In het kader van sanering van de zinkassen afkomstig vanuit de zinkfabriek te Budel zijn midden 1980 in Noord-Brabant bodemonderzoeken verricht, zo ook op het bedrijventerrein van Ad en Leo van Aarle op kosten van de provincie Noord-Brabant door Witteveen en Bos. In 1987 is uit bodemonderzoek komen vast te staan dat het gehele bedrijventerrein (0,8 hectare) van gebr. van Aarle zeer ernstig was (en nog steeds is) verontreinigd met arseen, koper en zink tot een concentratie van maar liefst 14 maal de saneringswaarde. Dit als gevolg van de in het verleden opgebrachte zinkassen. Op de lokatie waar de gebr. van Aarle (aan de achterkant van het terrein) al die jaren illegaal hout hadden gedompeld in arseenhoudende wolmanzouten bleek ook het grondwater op 2,5 meter diepte ernstig verontreinigd te zijn met arseen tot boven de saneringswaarde.

Ook de bermsloot aan 't Achterom (waarvan de gemeente eigenaar is) bleek tot boven de saneringswaarde verontreinigd te zijn met arseen die volledig is toe te schrijven aan de illegale houtimpregneeractiviteiten van gebr. van Aarle. Omdat dit een openbare sloot is, waarin ook vaak kinderen speelden waren burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode wettelijk verplicht om die sloot af te zetten met hekken, zodat die kinderen daarin niet konden spelen. Tot op de dag van vandaag (23 jaar later) heeft gebr van Aarle B.V. al deze sterke bodem- en grondwaterverontreinigingen nooit behoeven te saneren. Tot die tijd was onze relatie met de burens erg goed. Wekelijks werd er gekeurd. Buurman Mies van den Biggelaar (aangetrouwde familie van Van Aarle) kwam voorheen mijn broer en mij vaak onder aan het raam roepen waar wij studeerden met de vraag of wij kwamen kaarten. Toen mijn broer was getrouwd en in Eindhoven is gaan wonen heeft dat zich voortgezet met mijn vrouw Annelies. Ik herinner mij daarbij nog zeer goed dat zijn zoon Robert van den Biggelaar werd geboren, die als klein kind Andre van Duin zeer goed kon nadoen waar vader Mies zo trots op was. In die tijd (april 1987) is de met het koninklijk huis bevriende mr. F.J.M. (Frank) Houben commissaris van de Koningin van Noord-Brabant geworden. Ik dacht toen: nu zal snel tot de wettelijk vereiste sanering van het sterk verontreinigde bedrijventerrein van gebr. van Aarle worden overgegaan en de omgevingsloot aan de achterkant van het bedrijventerrein aan de straat 't Achterom. Dit des te meer omdat het ministerie van Volkshuisvesting Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer geld had gereserveerd om deze saneringen te betalen. Dat viel echter anders uit, waarvan u hieronder het relaas kunt lezen.

In oktober 1987 begonnen Ad en Leo van Aarle op betreffend sterk verontreinigd bedrijventerrein met graafwerkzaamheden ten behoeve van de bouw voor een kelder, waarin tienduizenden liters houtimpregneervloeistof moest worden opgeslagen en waar bovenop een grote houtimpregneerketel moest worden geplaatst. Dit alles in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan, gemeentelijke bouwverordening, zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning en in strijd met de Wet bodembescherming. Ik ben om die reden daarover de buurtbewoners gaan informeren en heb daartegen, samen met nagenoeg alle burens, bezwaar aangetekend bij burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode.

Ook heb ik daarover contact gezocht bij Xander van Vessem, voorzitter van de DGS-fractie, een lokale partij die eerder ook wethouder is geweest. Ik heb op verzoek van Xander van Vessem daarover toen contact gezocht bij H.A.M.A. de Vries, regionaal inspecteur van Noord-Brabant van het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Eind 1987 en in 1988 heeft H.A.M.A. de Vries, als regionaal-inspecteur van VROM, aan mij brieven gestuurd met een kopie aan burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode met daarin de tekst dat het oprichten van een impregneerketel van die omvang een milieucategorie-5 bedrijf betreft waarvan de oprichting in strijd is met het ter plaatse geldende bestemmingsplan buitengebied van Sint-Oedenrode en dat alvorens met de bouw ervan kan worden gestart eerst het sterk verontreinigde bedrijventerrein (14 maal de saneringswaarde met arseen, koper en zink) gesaneerd moet zijn. Uit berekeningen uitgevoerd door plaatsvervangend regionaal inspecteur J. Blenkers (die nu in de provincie Zuid Holland nog steeds als inspecteur van het ministerie van VROM werkzaam is) kwam zelfs het bewijs dat op het bedrijventerrein van gebr. van Aarle meer dan 500 kg arseenzuur zou worden opgeslagen, waarbij in geval van een calamiteit of brand een chemische ramp kan ontstaan van een omvang als die in Seveso (Italië) of Bopal (India) waarvoor vanuit de vijf jaar eerder van kracht geworden Europese Post-Seveso richtlijn een extern veiligheidsrapport met bijbehorend rampenbestrijdingsplan is vereist om de veiligheid van alle omwonenden tot op 500 meter van betreffende locatie te kunnen garanderen. Ondanks deze wetenschap bij de gemeente Sint-Oedenrode, bij betrokken regionaal inspecteurs van het ministerie van Volkshuisvesting Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en bij F.J.M. (Frank) Houben commissaris van de koningin van Noord Brabant gingen de gebr. van Aarle onder die omstandigheden gewoon door met het bouwen van betreffende grote kelder ten behoeve van de impregneerketel die later (in 1991) daarop is geplaatst, zonder een daarvoor vereiste bouwvergunning op sterk verontreinigde grond in het kritische Dommeldal van Sint-Oedenrode temidden van burgerwoningen (12 woningen van derden binnen slechts 100 meter van het bedrijf) op slechts 20 meter van een groot tuinbouwbedrijf waar tomaten worden geteeld voor de menselijke consumptie. De adviseurs van gebr. van Aarle waren D. Mouwen (werkzaam voor Unilever) en R. Leegwater (directeur van Hickson Garant B.V., de leverancier van het bestrijdingsmiddel Superwolmanzout-CO aan gebr. van Aarle) die met behulp van subsidie vanuit het ministerie van VROM werkten vanuit Techmil B.V. en later Techmil Management B.V. waarvan zijzelf aandeelhouder waren.

Nagenoeg alle omwonenden waaronder overbuurman Cornelis van Montfort (de oprichter van OLAT), betreffende tuinder Ad de Haas en Alfred Kempe (gemeenteraadslid HvR/PvdA tevens columnist schrijver bij de lokale krant Midden Brabant) bleven met mij samen bezwaar maken tegen de oprichting van een dergelijk gevaarlijk chemisch bedrijf in ons kritische dommeldalgebied in strijd met het bestemmingsplan, in strijd met de lokale bouwverordening op sterk verontreinigde grond, zonder een vooraf vereist extern veiligheidsrapport en rampenbestrijdingsplan, zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning en Wvo-vergunning en in strijd met de Wet bodembescherming. Intussen had ik hierover wekelijks contact met Cees van Rossum, raadslid bij de DGS (een lokale partij) waarvan Xander van Vessem fractievoorzitter was. Ook had ik hierover al vele brieven geschreven aan hare majesteit de koningin Beatrix en aan verantwoordelijk commissaris van de koningin van Noord Brabant mr. F.J.M. (Frank) Houben. Dit alles echter zonder enig resultaat. Ook heb ik daarover toentertijd veel gesprekken gevoerd met verantwoordelijk burgemeester G.M. van Oerle (CDA) en verantwoordelijk milieuwethouder H. van Dijk-Eerhart (CDA) van Sint-Oedenrode. In 1991 had ik hen overtuigd dat de oprichting van een dergelijk levensgevaarlijk chemisch bedrijf in een dergelijk kritisch gebied absoluut niet kan. Verantwoordelijk milieuwethouder H. van Dijk-Eerhart (CDA) begon daarbij zelfs te huilen.

Ik dacht toen; nu is het afgelopen, het tegenovergestelde bleek waar te zijn. Direct daarna werd burgemeester G.M. van Oerle overgeplaatst als burgemeester in Alphen (Noord-Brabant) en kregen wij daarvoor in de plaats burgemeester P. Schriek, voorheen wethouder in Oosterhout. Kort daarna is raadslid Cees van Rossum overgelopen van de DGS naar de CDA en is voor mij, mijn vrouw, kinderen, vader en moeder een lijdsensweg begonnen die zijn weerga niet kent, hetgeen u hieronder kunt lezen.

Op 11 augustus 1992 nam gebr. van Aarle B.V. zijn illegaal gebouwde impregneerketel in gebruik op sterk verontreinigde grond zonder enige vergunning in strijd met alles. Dit alles werd feestelijk gevierd met uithangende Nederlandse vlaggen en vlaggen van de gemeente Sint-Oedenrode. In het Eindhovens Dagblad en de Midden Brabant kwamen grote artikelen dat het bedrijf gebr. van Aarle over alle vergunningen beschikte zonder ook maar een vergunning te hebben. Bij de in gebruikname van deze houtimpregneerketel kwamen grote stoomwolken vrij die tot ver buiten het bedrijventerrein uitwaaiden, veelal over de Ollandseweg heen richting de woningen van Cornelis van Montfort en tuindersbedrijf Ad de Haas. Ik dacht deze stoomwolken moeten verontreinigd zijn met de kankerverwekkende stoffen arseenzuur en chroomtrioxide (chroom VI). Er werd echter nooit op gemeten ondanks mijn vele nadrukkelijke verzoeken daarom. Voor deze plechtige opening was ook milieuwethouder H. van Dijk-Eerhart (CDA) uitgenodigd, die ik ruimschoots door deze vergiftigde stoom zag lopen. Enkele jaren later is zij op veel te jonge leeftijd overleden aan kanker, hetgeen mij veel verdriet gaf. Het was namelijk juist zij en voormalig burgemeester G.M. van Oerle die betreffend bedrijf daar niet wilden. Nadien zijn mijn contacten met de weduenaar van voormalig milieuwethouder Van Dijk goed gebleven. Ook overbuurman Cornelis van Montfort bleef openlijk protesteren tegen deze gifwolken die veelal richting zijn woning en bij open ramen in zijn woning waaiden. Hij zette grote borden met doodskoppen in zijn tuin om het stopzetten daarvan kracht bij te zetten. Ook hij is korte tijd later overleden aan kanker, waarna enkele jaren later ook zijn vrouw volgde.

Enige tijd later ben ik in contact gekomen bij houtimpregneerbedrijf Carl Tissen te Luyksgestel die met hetzelfde stoomfixatieproces werkte, dat was ontwikkeld door dezelfde D. Mouwen. Vanwege het verliezen van zijn kleinzoon als gevolg van mogelijk deze giftige stoomwolken heeft hij op mijn aandringen betreffende stoom laten onderzoeken op de aanwezigheid van arseen en chroom VI. De aanwezigheid van die kankerverwekkende stoffen in die stoom bleek zo hoog te zijn dat zelfs de buitenluchtnormen tot op een kilometer van zijn bedrijf werden overschreden. Houtimpregneerbedrijf Carl Tissen moest om die reden op grond van de Arbowet onmiddellijk stoppen met dit stoomfixatieproces, terwijl de opgelegde voorschriften in zijn milieuvergunning hem tot dat stoomfixatieproces verplichte. Hij legde vervolgens een miljoenen schadeclaim neer bij burgemeester A.A.J. van Poppel (CDA) van de gemeente Bergeijk, die deze claim rechtvaardig vond en toewees. Burgemeester Van Poppel werd pal daarna op basis van verzinsels op aandringen van commissaris van de koningin Frank Houben van Noord Brabant, met de hulp van het Eindhovens dagblad uit zijn functie als burgemeester ontslagen. Hij heeft nadien van dit onrecht wat hem is aangedaan nog vele rechtszaken gevoerd en twee boeken geschreven. Dat alles mocht echter niet baten. Ook houtimpregneerder Carl Tissen werd daarna het leven erg zuur gemaakt, hetgeen heeft geresulteerd in een luttele afkoopsom van 50.000 gulden in plaats van miljoenen waarop hij recht had, verkregen uit de handen van voormalig minister W. Sorgdrager. Hij moest daar echter wel over zwijgen. Hij heeft mij persoonlijk, in het bijzijn van Ton van der Ham (huidig journalist bij Zembla), daarvan het bewijs laten zien. Deze waarheid mag tot op heden niet in de reguliere kranten en ook niet op Zembla. Daarmee heb ik het bewijs geleverd dat het erg mis is met de persvrijheid in Nederland.

Op 18 augustus 1992 (direct daarna) is op initiatief van de milieuofficier van Justitie mr. G. Bos (een persoonlijke vriend van Frank Houben) op het paleis van justitie te 's-Hertogenbosch in het diepste geheim de situatie rondom houtbewerkend bedrijf gebr. van Aarle B.V. en buurman A.M.L. van Rooij besproken zonder dat ik daarvan in kennis ben gesteld en zonder ik daarvan ooit het besprekingsverslag heb toegestuurd gekregen. Toevalligerwijze ben ik ruim een jaar later aan een kopie van betreffend verslag gekomen. In dat geheime overleg waren aanwezig dhr. G. Bos, officier van justitie (voorzitter), dhr. G. Broeren (parketsecretaris), dhr. H. de Vries (milieu-inspecteur Noord-Brabant), dhr. H. Artz (juridisch medewerker provincie Noord-Brabant), dhr. V. Ditters (hoofd algemene zaken waterschap De Dommel), mevr. I. Valk (wachtmeester rijkspolitie Sint-Oedenrode), dhr. M. Saris (wachtmeester rijkspolitie Sint-Oedenrode), dhr. P. Schriek (CDA)(burgemeester van Sint-Oedenrode), mevr. H. van Dijk-Eerhart (CDA)(wethouder milieu van Sint-Oedenrode), dhr. C. Kerstholt (hoofd afdeling bouwen en milieu bij de gemeente Sint-Oedenrode) en dhr. G. van Aarle (milieu technisch medewerker bij de gemeente Sint-Oedenrode). In dat overleg staat geschreven dat het bedrijf gebr. van Aarle B.V. over alle vereiste vergunningen beschikte. Dit met de voorkennis en wetenschap dat betreffend bedrijf over geen enkele vergunning beschikte en Ad en Leo van Aarle hun houtimpregneerinstallatie vanaf 11 augustus 1992 in werking hebben genomen zonder een daarvoor vereiste bouwvergunning, in strijd met het bestemmingsplan buitengebied op sterk verontreinigde grond, zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning en Wvo-vergunning, zonder een daarvoor vereist extern veiligheidsrapport en rampenbestrijdingsplan en zonder dat er ook maar ooit metingen zijn uitgevoerd naar de arseen en chroom VI verontreinigingen in de vrijkomende stoomwolven die vanuit het bedrijf naar de omgeving werden verspreid en bij openstaande ramen zelfs de woning van Cornelis van Montfort binnenwaaiden. In dat besprekingsverslag stond ook dat ik erg agressief ben, terwijl ik dat niet ben en tot op de dag van vandaag nooit ben geweest. Daarmee heeft milieuofficier G. Bos de basis willen leggen om mij in opdracht van burgemeester P. Schriek te kunnen laten oppakken om in een gesloten inrichting te laten opsluiten. Om die reden is in dat geheime overleg op voordracht van H.A.M.A de Vries (milieuinspecteur van VROM voor Noord Brabant) ook besloten dat burgemeester P. Schriek (CDA) zonder voorafgaande aankondiging GGD-arts Henk Jans op A.M.L. van Rooij moest afsturen om mij te onderzoeken op mijn geestelijke gesteldheid. Daarbij is het goed te weten dat diezelfde GGD-arts Henk Jans eerder samenwerkte met burgemeester P. Schriek vanuit zijn vorige functie als wethouder in Oosterhout. Het is daarbij tevens goed te weten dat dezelfde GGD-arts Henk Jans vanuit zijn eigen bureau betaalde onderzoeken uitvoerde voor Hickson Garantor Nederland B.V. te Nijmegen, de leverancier van het bestrijdingsmiddel Superwolmanzout-CO aan de gebr. van Aarle waarvan R. Leegwater directeur was. Het is daarbij tevens goed te weten dat dezelfde R. Leegwater samen met D. Mouwen (werknemer bij Unilever) het adviesbureau Techmil B.V. en later Techmil Management B.V. hebben opgericht en van daaruit met grote bedragen aan overheidssubsidie het bedrijf gebr. van Aarle adviseerden en daarna ondersteunden in de door mij vele aangespannen rechtszaken bij de Raad van State. Dankzij met name de hulp van Anton Nigten (Landelijk Milieu Oeverleg) en Jan Juffermans (Kleine Aarde) is het toen niet zover gekomen dat ik door deze actie in opdracht van voormalig minister Hans Alders van VROM als agressief (geestesziek) in een gesticht ben opgenomen. Het is daarbij tevens goed te weten dat verantwoordelijk inspecteur H.A.M.A de Vries van de provincie Noord-Brabant door verantwoordelijk minister Hans Alders onder zeer hoge druk moet zijn gezet om tot dit handelen te zijn overgegaan. Dit omdat dezelfde inspecteur H.A.M.A. de Vries van VROM in 1987 en 1988 aan mij en aan de gemeente Sint-Oedenrode heeft geschreven dat de oprichting van dit milieucategorie-5 bedrijf bij gebr. van Aarle in strijd is met het ter plaatse van kracht zijnde bestemming buitengebied en dat alvorens met de bouw van de

houtimpregneerketel kan worden begonnen eerst het sterk verontreinigde bedrijventerrein gesaneerd moet zijn. Het is hierbij ook goed te weten dat dit alles toentertijd heeft plaatsgevonden onder politieke verantwoordelijkheid van voormalig ministerie van justitie dr. E.M.H. Hirsch Ballin, die na geruime tijd voorzitter te zijn geweest van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State; het hoogste rechtscollege van Nederland, in het huidige kabinet weer minister van Justitie is. Hiermee is tevens het bewijs geleverd dat er in Nederland van onafhankelijke rechtsspraak al tientallen jaren lang absoluut geen spake is.

Korte tijd later heb ik van Carl Tissen gehoord dat hij had vernomen dat het bedrijf van Ad en Leo van Aarle moest uitgroeien tot het grootste impregneerbedrijf van Nederland met wel 10 houtimpregneerketels of meer. Ik ben daarop vervolgens samen met mijn vrouw op een zondag met de auto naar Nijmegen gereden en het bedrijf Hickson Garantor Nederland B.V. gaan bezoeken waarvan R. Leegwater directeur was en waarempel er lagen daar meer dan 20 grote impregneerketels klaar voor de verkoop. Voor het oprichten van al die houtimpregneerketels waren echter vele hectaren grond nodig. Langsliggend agrarisch bedrijf van A.M.L. van Rooij moest daarvoor met de hulp van de gemeente Sint-Oedenrode worden opgeofferd. Als waardering voor zijn diensten werd het van de DGS naar de CDA overgelopen raadslid Cees van Rossum beloond met de aanstelling tot wethouder Ruimtelijke Ordening en 1^e loco burgemeester. Als waardering voor zijn hierboven beschreven diensten kreeg GGD-arts Henk Jans van Frank Houben, commissaris van de koningin van Noord-Brabant, in 1993 de milieuprijs van Noord Brabant uitgereikt. Buurman Alfred van Kempe, die voorheen mede bezwaar aantekende tegen de oprichting van deze houtimpregneerketel bij gebr. van Aarle en toen ook gemeenteraadslid bij HvR/PvdA was, ging als vast columnist onder "*polleke*" allemaal erg schadelijk artikelen over mij schrijven in de lokale krant de Midden Brabant. Korte tijd later werd hij directeur van een grote middelbare school.

Buurman Robert van den Biggelaar (familie van Van Aarle) mocht na zijn huwelijk in die tijd op het adres 't Acherom 5a in een illegale woning gaan wonen en op het adres van die illegale woning achter in een voormalige varkensstal een houtverwerkend bedrijf beginnen in strijd met het bestemmingsplan zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning. Dit met de wetenschap dat daarop een woonbestemming rust waar één burgerwoning mag zijn. Mies van den Biggelaar, de vader van Robert van den Biggelaar, waarmee wij voorheen wel tweemaal per week kaarten, begon ons te terroriseren en bij ons een reeks van vernielingen aan te brengen. Ook regelde hij samenscholingen tegen ons, waardoor op een gegeven moment de gehele buurt en nagenoeg de gehele Oollandse gemeenschap zich tegen ons hadden gekeerd. Dit alles heeft geleid tot een tweetal pogingen tot doodslag door familieleden van Van Aarle op mijn moeder waarvan de laatste poging tot doodslag is uitgevoerd door Robert van den Biggelaar zelf. Van al die vernielingen en pogingen tot doodslag is steeds strafaangiften gedaan bij de politie en heeft nooit tot enig strafrechtelijk onderzoek geleid. Tegen al die illegale activiteiten van Robert van den Biggelaar heb ik vele tientallen rechtszaken moeten voeren tegen de gemeente Sint-Oedenrode bij de rechtbank 's-Hertogenbosch en de Raad van State. Al die rechtszaken tegen Van den Biggelaar hebben mij honderduizenden euro's gekost en de Rooise gemeenschap nog veel meer. In het Eindhovens dagblad en de Midden Brabant werd ik steeds afgeschilderd als degene die de Rooise gemeenschap veel geld kostte. Robert van den Biggelaar en Mies van den Biggelaar hebben met de hulp van de gemeente Sint-Oedenrode zich daarmee met honderduizenden euro's onrechtmatig kunnen verrijken, hetgeen miljoenen euro's zou zijn geweest als ik daartegen geen processen had gevoerd.

Eind 1997 is mijn vrouw Annelies, vanwege de toen uitgebroken varkensziekte, gestopt met het houden van 350 varkens en hebben wij overeenkomstig de Wet milieubeheer bij burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode de formele melding gedaan op het wettelijk

voorgeschreven meldingsformulier dat de diersoort van 350 varkens uit de in 1989 verleende hinderwetvergunning is omgezet naar 78 paarden en 59 varkens. Daarna hebben wij de varkensstal van binnen omgebouwd tot paardenstal met de gedachte om de milieuvergunning van die 59 varkens later te kunnen omzetten tot paarden. U zult het niet geloven dit heeft de ene na de andere onaangekondigde politie binnenvallende in opdracht van burgemeester P. Schriek en de overgelopen wethouder C. van Rossum tot gevolg gehad. Dit alles ging steeds gepaard met grof geweld, veel agressiviteit en machtsvertoon waarbij vele politiebeambten aanwezig waren. Dit met het oogmerk om daarmee naar de omwonenden de indruk te laten ontstaan dat wij wel de grootste criminelen van Nederland waren. Dit machtsvertoon bleek nodig te zijn om enkel het aanwezige aantal paarden te tellen die iedereen vanuit de openbare weg kan tellen omdat die overdag in de wei lopen. Toen men meer dan 10 paarden had geteld kregen wij pal daarna een dwangsom van F 15.000,- aan ons broek. Om niet te worden uitverkocht hebben wij daarop allerlei dure rechtszaken moeten voeren tot aan ons hoogste rechtcollege de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De gemeente Sint-Oederode heeft voor dit alles in het totaal miljoenen euro's aan gemeenschapsgeld misbruikt. In de lokale krant de Midden Brabant en de regionale krant het Eindhovens dagblad werd ondanks deze wetenschap in een (door de burgemeester vooraf gedictieerd?) artikel geschreven dat ik degene ben die de gemeente (en daarmee de Rooise gemeenschap) met het voeren van vele rechtszaken opzadel met hoge kosten. Er is zelfs een tijd geweest dat ik als gevolg daarvan als juridisch stalker werd afgeschilderd, waarmee men met behulp van een aangespannen gerechtelijke procedure een onherroepelijke uitspraak wilde laten ontstaan waarbij mij de rechtsmogelijkheden bij de rechtbanken en de Raad van State zou worden afgenomen. Dat ging voormalig rechter A.M.B. Hent bij de rechtbank 's-Hertogenbosch (huidig staatsraad bij de Raad van State) en voormalig en huidig staatsraad mr. Th. G. Drupseen bij de Raad van State echter te ver. Dat is toen op het nippertje dus niet gelukt. In een onherroepelijke uitspraak, uitgesproken door voormalig staatsraad minister J.H.P. Donner, werd ik in het gelijk gesteld en mocht ik doorgaan met het houden van paarden en het stallen van paarden voor derden. Dit was voor de gemeente Sint-Oederode dan ook een doorn in het oog en moesten nieuwe creatieve ideeën worden bedacht om ons agrarische bedrijf voor een appel en ei weg te krijgen ten dienste van de uitbreiding van het illegale houtimpregneerbedrijf van Ad en Leo van Aarle met ten minste tien impregneerketels die daarvoor al jarenlang klaarliggen op het bedrijventerrein van Hickson Garantor Nederland B.V. aan de Ambachtsweg te Nijmegen

In het nieuwe in voorbereiding zijnde bestemmingsplan Buitengebied 1997 werden mijn eigen woningen op 't Achterom 9 en 9a (twee woningen onder een kap) ineens gescheiden in twee woningen met de scheidingslijn midden door een en hetzelfde gebouw. De ene helft van dat gebouw ('t Achterom 9) kreeg een woonbestemming als burgerwoning. De andere helft van dat gebouw ('t Achterom 9a) kreeg een agrarische bestemming met een zodanig klein bouwvlak dat daarop geen enkele uitbreiding mogelijk is. Dit alles met de voorkennis en wetenschap dat al vanaf 1989 een rechtsgeldige milieuvergunning rust op de agrarische bedrijfswoningen 't Achterom 9 en 9a voor het houden van 78 paarden en 59 varkens. Dit alles met de voorkennis en wetenschap dat de woning 't Achterom 9 vanaf het moment dat het in 1947 is gebouwd altijd (continue) is gebruikt als agrarische bedrijfswoning ten dienste van het agrarische bedrijf. Dit heeft de gemeente Sint-Oederode toentertijd met voorbedachte rade gedaan met de voorkennis en wetenschap dat daarmee een burgerwoning op het adres 't Achterom 9 (mijn eigen woning nota bene) binnen de stankcirkel van mijn door hun gecreëerde agrarische woning op het adres 't Achterom 9a is komen te liggen, waarna bij het onherroepelijk worden van het bestemmingsplan "Buitengebied 1997" het agrarische bedrijf op het adres 't Achterom 9 en 9a

bestuursrechtelijk tot sluiting kan worden gedwongen. Dit alles met de voorkennis en wetenschap dat tegen deze meest ernstige vorm van machtsmisbruik door politie en justitie nooit strafrechtelijk zal worden optreden. Dit alles met de bedoeling om daarna mijn agrarische grond voor een prikje te kunnen overdragen aan Ad en Leo van Aarle om daarmee hun illegale houtimpregneerbedrijf met minstens tien houtimpregneerketels te kunnen uitbreiden, die daarvoor al jarenlang klaarliggen op het bedrijventerrein van Hickson Garantor Nederland B.V. aan de Ambachtsweg te Nijmegen.

De gemeente Sint-Oedenrode heeft, hetgeen hierboven staat geschreven, ons al die jaren opzettelijk aangedaan met de voorkennis en wetenschap dat het agrarische bedrijf met een rechtsgeldige milieuvergunning op het adres 't Achterom 9 en 9a en daarmee met twee bedrijfswoningen voor het houden van 78 paarden en 59 een zodanige omvang heeft dat daarop twee gezinnen volledig zeer ruim hun kostwinning kunnen verdienen. Op grond van de bestemmingsplanvoorschriften uit het bestemmingsplan Buitengebied 1997 was de gemeenteraad van Sint-Oederode dan ook wettelijk verplicht om aan deze twee agrarische bedrijfswoningen op het adres 't Achterom 9 en 9a een bouwvlak toe te kennen van ten minste drie hectare. Deze wettelijk opgelegde verplichting heeft de gemeenteraad van Sint-Oederode toentertijd opzettelijk overtreden. Om ons agrische bedrijf te kunnen uitbreiden tot 78 paarden en 59 varkens, waarvoor wij vanaf 1989 een rechtsgeldige milieuvergunning hebben, hebben wij in 1998 een bouwvergunning aangevraagd voor een losrijhal van 70 bij 32 meter, waarbinnen een binnenbak van 60 bij 20 meter en 60 paardenstallen met stro en hooiopslag zou worden gerealiseerd. Op deze bouwvergunningaanvraag zijn burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode wettelijk verplicht bouwvergunning te verlenen, omdat op grond van het vorige bestemmingsplan 60% van de aanliggende agrarische grond mocht worden volgebouwd. Daar viel die losrijhal van 70 bij 32 meter zeer ruim binnen. Als gevolg van machtsmisbruik van de meest ergste soort hebben burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode toentertijd onze keurig in viervoud ingeleverde bouwaanvraag voor betreffende losrijhal afgewezen zonder daarop een besluit te hebben genomen, waarmee wij in onze verdere rechtsgang zijn geblokkeerd. De schade die burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode daarmee vanaf 1998 tot op heden (12 jaar lang) hebben aangericht loopt intussen in de miljoenen euro's. Dit des te meer onze beide kinderen vanuit de twee bedrijfswoningen op de adressen 't Achterom 9 en 9a het agrarische bedrijf, waarop vanaf 1989 een rechtsgeldige milieuvergunning rust voor het houden van 78 paarden en 59 varkens, tot op de dag van vandaag willen voortzetten. Wij zitten (na 12 jaar) nog steeds te wachten op het besluit van burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode op onze in 1998 in viervoud ingeleverde aanvraag om een bouwvergunning voor de losrijhal van 70 bij 32 meter.

Tegen het bestemmingsplan "Buitengebied 1997" met de daarin door de gemeenteraad van Sint-Oedenrode gecreëerde burgerwoning op het adres 't Achterom 9 in strijd met het bestemmingsplan buitengebied, in strijd met de in 1989 verleende rechtsgeldige milieuvergunning, en derhale in strijd met de waarheid, hebben wij hierover tijdig inhoudelijk gemotiveerd beroep aangetekend bij de Afdeling bestuursrechtspraak van Raad van State, die in 2002 in behandeling is genomen. Omdat de staatsraden bij de Raad van State voor de behandeling van ons beroep in 2002 niet onafhankelijk bleken te zijn heb ik twee van de drie behandelend staatsraden daarop voorafgaande aan de behandeling ter zitting gewraakt. Dit betekent dat wettelijk eerst dat wrakingsverzoek had moeten worden behandeld alvorens de gewraakte staatsraden verder hadden mogen gaan met de inhoudelijke behandeling van mijn beroepschrift. Tot op de dag van vandaag is mijn wrakingsverzoek van betreffend 2-tal staatsraden nog steeds niet in behandeling genomen en hebben de door mij gewraakte staatsraden de behandeling van de overige beroepsschriften inhoudelijk behandeld.

Dit betekent dat op de agrarische woningen 't Achterom 9 en 9a en omliggende agrarische gronden nog steeds het vorige bestemmingsplan buitengebied rust en 60% van de aanliggende agrarische gronden mogen worden volgebouwd. Dit betekent ook dat burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode nog steeds een besluit moeten nemen op onze in 1998 aangevraagde en in 4-voud ingeleverde bouwvergunningvraag voor een losrijstal van 70 bij 32 meter toetsend aan het vorige bestemmingsplan. Burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode weten dit. Daarom moet kost wat kost het agrarische bedrijf van Van Rooij, camping en pensionstal "Dommeldal" genaamd, met de hulp van de niet onafhankelijke door burgemeester P.M. Maas voorgedicteerde lokale media, als het Eindhovens Dagblad, Brabants Dagblad, Midden Brabant, TV Meierij, Omroep Brabant, e.d. en de lokale politie en justitie, waarover burgemeester P.M. Maas (vanwege hetgeen hierboven staat geschreven) een dictatoriale macht heeft, kost wat kost worden geliquideerd en voor een appel en een ei (10-voudig onder de werkelijke waarde) aan zijn CDA-vrienden (de "Houben-clan" zoals voormalig premier De Quay dat noemde) worden verkocht. Zover is het mis in Sint-Oedenrode met burgemeester P.M. Maas (CDA) aan het hoofd, die persoonlijk een grote vriend is van huidig premier J.P. Balkenende (CDA) die op grond van een gerechtelijk onderzoek (Commissie Davids) schuldig is bevonden aan genocide op een miljoen Irakezen, als gevolg van de onrechtmatige aanval op Irak. Dit des te meer houtimpregneerbedrijf Gebr. van Aarle B.V. het grondwater onder mijn agrarische bedrijf (langs de Ollandseweg) reeds sterk heeft verontreinigd met arseenzuur, hetgeen in 2008 op 250 meter van het bedrijventerrein van gebr van Aarle B.V. bij mijn andere buurman Joan van Gorkum (Ollandseweg 165) is gemeten. Om dit alles te verdonkeremanen mag Joan van Gorkum op de locatie Ollandseweg 165, waarop een burgerlijke woonbestemming rust, van burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode een woonboerderij oprichten met paardenhotel met daarin een 3-tal vakantiewoningen met een 2-tal grote ontspanningsruimten, een minicamping met 25 kampeerplaatsen en een grote schuur waarin zo'n 20 paarden kunnen worden gehouden. Dit alles buiten het bouwvlak in strijd met het bestemmingsplan Buitengebied 1997 zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning. Om dit alles geregeld te krijgen is Joan van Gorkum door burgemeester P.M. Maas dictatoriaal aangesteld als voorzitter van de (mini)campings in Sint-Oedenrode, zonder zelf over een (mini)camping te beschikken. Joan van Gorkum ziet hierin een onrechtmatige miljoenenverrijking zitten, hetgeen weer een nieuwe burenruzie tot gevolg heeft gehad. De vrouw van Joan van Gorkum is een volle nicht van mij waardoor ook ruzie is ontstaan tussen mijn directe familie in Sint-Oedenrode. Daarmee heeft burgemeester P.M. Maas (CDA) zijn beoogde doel weer bereikt.

Dit alles heeft geleid tot een poging tot doodslag op de Ollandse feestdag in 2008 op mijn persoon, waarvan de gebr. van Aarle hoofdsponsor was, die de gemeente Sint-Oedenrode en omliggende gemeenten heeft vergiftigd met meer dan honderduizend kilogram arseenzuur en chroomtrioxide (chroom VI). Mijn bril is toen vernield en ik ben met verwondingen naar het ziekenhuis gebracht. Niet de dader, Ton van Alphen (de eigenaar van de de dorpsheerberg in Olland), wordt daarvoor strafrechtelijk vervolgd maar ik (het slachtoffer) word daarvoor strafrechtelijk vervolgd, ondanks mijn strafaangifte tegen dader Ton van Alphen. Deze strafzaak dient op 20 mei 2010 (over 14 dagen) bij de kantonrechter van de rechtbank in Eindhoven. Naar verwachting zal ik als slachtoffer daarvoor in Nederland minstens twee jaar gevangenisstraf krijgen. Naar verwachting heeft burgemeester P.M. Maas dat (gezien bovengenoemde feiten) intussen met de officier van justitie (tegenpartij) en behandelend kantonrechter nu al geregeld.

Op 26 april 2009 heeft Robert van den Biggelaar onder toezicht van Mies van den Biggelaar en een onafhankelijke getuige (die ook is gehoord door de politie) op mijn eigen grond een zeer gewelddadige poging tot doodslag op mijn persoon gepleegd. Hij stompte tegen mijn hoofd, sloeg mijn bril af, toen ik mijn bril wilde oppakken stampde hij die met zijn voeten moedwillig kapot en begon zeer agressief op mijn lichaam en hoofd te schoppen, zo hard hij maar kon. Dat ik nog leef is een wonder. De onafhankelijke getuige die hierover ook door de politie is gehoord, en waarvan proces-verbaal is opgemaakt, heeft er dagen lang niet van kunnen slapen en ik moest voor behandeling naar het ziekenhuis. Van de diepe kneuzingen heb ik maandenlang erg veel last gehad. Ondanks het feit dat hiervan op 26 april 2009 strafaangifte is gedaan bij de politie wordt hiernaar geen strafrechtelijk onderzoek verricht en krijg ik de schade van mijn bril, dokter en ziekenhuis (duizenden euro's) niet vergoed. Dit alles is mogelijk onder leiding van burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode. Dit komt nooit in de lokale kranten en omroepen, waarover burgemeester P.M. Maas (CDA) een volledige dictatoriale macht blijkt te hebben.

Dit alles is nog niet genoeg om A.M.L. van Rooij met zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V., Van Rooij Holding B.V. en zijn agrarische bedrijf Camping en Pensionstal "Dommeldal" geestelijk, financieel en zo nodig in navolging op de moord van Pim Fortuyn "*onder de dekmantel van*" een door hem gecreeerde burenruzie, familieruzie of dorpsruzie lichamelijk te laten vermoorden, waarna de moordenaar met de door burgemeester P.M. Maas gedoogde wetsovertredingen zich onrechtmatig met miljoenen euro's kan verrijken, zoals mijn buurman Joan van Gorkum, waarvan zijn vrouw (Anja van Rooij) een volle nicht van mij is. Let wel: als Joan van Gorkum mij vermoord of laat vermoorden, dan is hij persoonlijk met de machtsmisbruikende hulp van burgemeester P.M. Maas minstens een miljoen euro rijker en kan burgemeester P.M. Maas die moord afdoen als burenruzie of familieruzie en naar de media zijn handen in onschuld wassen. Dat de moord op Pim Fortuyn hier rechtstreeks mee samenhangt kunt u lezen in het boek "*Alarm...! U wordt vergiftigd! Zal de wereld ten onder gaan aan gif, milieu en bedrog?*" dat Ine Veen over mij heeft geschreven in samenhang met het boek "*Moord namens de 'Kroon'*" dat Ine Veen over de moord op Pim Fortuyn heeft geschreven en waar ik ook in voorkom (voor bewijs lees: <http://www.ineveen.nl/iv16.htm> en <http://www.sdn.nl/ine-veen.htm> en <http://www.sdn.nl/fortuyn1.htm>). Na het lezen van het boek "*Alarm...! U wordt vergiftigd!*" van Ine Veen heeft criminoloog prof. dr. F. Bovenkerk tijdens de uitreiking van dat boek door Wieteke van Dort op 18 december 2008 voor een volle zaal in 'Het Leeuwke' te Sint-Oedenrode gezegd: hier is sprake van "*Corporate Crime*". Voor bewijs lees het artikel "*Niemand kan meer zeggen dat hij onschuldig is en van niets weet, iedereen weet het*" uit het Echte Nieuws van 23 december 2008 en bekijk en beluister daarbij ook de aanklikbare video's (adres: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-12-23.php>). Het is hierbij goed te weten dat burgemeester P.M. Maas (CDA), zijn vriend premier J.P. Balkenende (CDA), alle wethouders en raadsleden van Sint-Oedenrode persoonlijk waren uitgenodigd om bij deze uitreiking aanwezig te zijn en dat niemand van hen is gekomen. Dit geeft de bevestiging van de rechtsstreekse samenhang met de moord op Pim Fortuyn. Het moge u duidelijk zijn dat ik onder deze door burgemeester P.M. Maas bewust gecreeerde omstandigheden pal naast mijn eigen woning in Olland absoluut niet meer durf te gaan wonen zolang hij nog burgemeester van Sint-Oedenrode is.

Kennelijk is de dictatoriale macht van burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode ook overgeslagen naar de buurgemeente Best, waar ik partime werkzaam ben (was?) als safety manager bij Philips. Zonder ook maar ziek te zijn verklaarde mijn bedrijfsarts bij Philips mij van de ene op de andere dag voor 100% arbeidsongeschikt, hetgeen 100% geestesziek moet zijn want lichamelijk mankeer ik niets. Op 12 mei 2009 kreeg Van Rooij

Holding B.V. (de werkgever van A.M.L. van Rooij als directeur van het Ecologisch Kennis Centrum B.V.) vanuit het UWV (met als verantwoordelijk minister J.P.H. Donner van Sociale Zaken en Werkgelegenheid) het bericht thuisgestuurd dat zijn werknemer bijna twee jaar ziek is en niet voor een UWV-uitkering in aanmerking komt, omdat werkgever Van Rooij Holding B.V. niet aan de wettelijk opgelegde reïntegratieverplichtingen heeft voldaan. Dit met de wetenschap dat werkgever Van Rooij Holding B.V. zijn werknemer A.M.L. van Rooij als werknemer (werkzaam als directeur voor het Ecologisch Kennis Centrum B.V.) nooit ziek heeft gemeld bij het UWV en ook niet over een bedrijfsarts beschikt waardoor ik voor de rest van mijn leven voor 100 % geestesziek blijf. Als gevolg daarvan heb ik vanaf 25 oktober 2007 geen salaris tijdens ziekte vanuit het UWV doorbetaald gekregen en heb ik vanaf 12 mei 2009 geen betaalde werkzaamheden voor het Ecologisch Kennis Centrum B.V. meer kunnen verrichten. De schade als gevolg daarvan voor A.M.L. van Rooij met zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V., Van Rooij Holding B.V. en zijn agrarische bedrijf Camping en Pensionstal "Dommeldal" loopt in de miljoenen euro's en voor de cliënten van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. loopt die schade in de tientallen miljoenen euro's. Dat hierin burgemeester P.M. Maas (CDA), dan wel zijn partijgenoot verantwoordelijk minister J.P.H. Donner (CDA) van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, dan wel zijn partijgenoot en persoonlijke vriend premier J.P. Balkenende (CDA) in hun regulier CDA-overleg en/of op vriendenfeestjes hierover hebben gesproken staat voor mij vast. Dat in onderlinge afstemming is besloten dat het UWV als zodanig heeft moeten handelen, gezien bovengenoemde feiten, staat voor mij ook vast. Dit omdat ik anders niet kan verklaren dat het UWV werkgever Van Rooij Holding B.V., na ruim 2,5 jaar lang een 100% arbeidsongeschikte werknemer A.M.L. van Rooij te hebben, niet éénmaal heeft aangeschreven om zijn werknemer A.M.L. van Rooij (werkzaam als directeur van het Ecologisch Kennis Centrum B.V.) te laten controleren door een arts of psychiater van het UWV, zodat A.M.L. van Rooij na een herstelverklaring van een UWV-arts als werknemer van Van Rooij Holding B.V. voor de cliënten van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. weer betaalde werkzaamheden kan verrichten. Dit was voor burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode nog niet genoeg en heeft hij op 12 november 2009 op basis van een valselijk opgemaakt geschrift, zonder onderliggend vonnis, arrest of uitspraak van een rechter, excutoriaal beslag laten leggen op alle Rabobank rekeningen van mij, mijn vrouw en mijn 92-jarig oude moeder, waardoor ik nog geen treinkaartje meer kan kopen. Intussen heeft burgemeester P.M. Maas op deze wijze al € 7.500,- aan AOW-geld bij mijn moeder gestolen, want door zijn jarenlang machtsmisbruikend handelen, waarin hij in zeer ernstige mate de wet heeft overtreden, hebben wij intussen nagenoeg geen enkel inkomen meer. Burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode heeft bij de aanvaarding van zijn ambt als burgemeester van Sint-Oedenrode de ambtseed afgelegd, waarin hij onder ede heeft verklaard dat hij de Grondwet en overige wetten zal naleven. Ik vraag mij intussen af hoelang hij zo mag blijven doorgaan van koningin Beatrix, die hem heeft benoemd als burgemeester van Sint-Oedenrode.

Dit was voor burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode kennelijk nog niet genoeg. Sinds het op 18 augustus 1992 op initiatief van de milieuofficier van Justitie mr. G. Bos (een persoonlijke vriend van Frank Houben) op het paleis van justitie te 's-Hertogenbosch gehouden samenspannende overleg (lees hierboven) heeft burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode ook een volledig dictatoriale macht verkregen over huidig minister J.C. Huizinga-Heringa (CU) van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en haar daarmee zodanig onder druk kunnen zetten dat zij, als verantwoordelijk minister, een valselijk opgemaakt geschrift heeft getekend, zonder onderliggend vonnis, arrest of uitspraak van een rechter op basis waarvan minister J.C. Huizinga-Heringa (CU) op 17 maart 2010 excutoriaal beslag heeft gelegd op al mijn onroerende goederen en via de SNS-Bank op de hypotheek van van het agrarische bedrijf Camping en Pensionstal "Dommeldal" met vermelding dat na

14 mei 2010 voor een appel en ei (voor 10% van de daadwerkelijke waarde) tot executoriale verkoop van mijn eigendommen zal worden overgegaan, waardoor ik, mijn vrouw en mijn 92-jarige moeder letterlijk op straat komen te liggen. Tot op heden heb ik dat gelukkig nog kunnen voorkomen.

Dat de hierboven door burgemeester P.M. Maas onder dictatoriale druk gezette verantwoordelijk minister J.C. Huizinga-Heringa (CU) van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer op 14 april 2010 de executoriale verkoop van al onze eigendommen niet ten uitvoer heeft gebracht, en dat ik, mijn vrouw en mijn 92-jarige moeder daardoor niet als zwerver in de goot moeten overnachten is voor burgemeester P.M. Maas een doorn in zijn oog. Om die reden heeft hij op 21 april 2010 tegen A.M.L. van Rooij, als lijsttrekker van De Groenen van Sint-Oedenrode (en daarmee tevens tegen verantwoordelijk landelijk voorzitter Paul Freriks van De Groenen, omdat die mij steunt) strafaangifte gedaan van smaad bij de politie, zonder aan De Groenen van die strafaangifte een kopie te hebben verstrekt. Dit ondanks het feit dat De Groenen op grond van de Wet openbaarheid van bestuur om een kopie van die strafaangifte hebben verzocht. Hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode daarmee niet alleen de Wet openbaarheid van bestuur in ernstige mate heeft overtreden, maar ook een valse strafaangifte tegen mij en De Groenen heeft gedaan bij de politie met de vooropgezette bedoeling om daarmee zijn machtmisbruikende CDA-politiek binnen de gemeente Sint-Oedenrode ten nadele van De Groenen te kunnen vergroten. Dit is politiek een doodzonde, waarop onmiddellijk nieuwe gemeenteraadsverkiezingen binnen de gemeente Sint-Oedenrode dienen te worden uitgeschreven. Ook hierin heeft burgemeester P.M. Maas de hulp gehad van de regionale media als: Omroep Brabant, Eindhovens Dagblad, Brabants Dagblad, Midden Brabant en ga zo maar verder. Hoe extreem ver Hans Janssen, centrale redactie radio/tv/internet van de Omroep Brabant, daarmee is gegaan kunt u lezen in het artikel "*Overheid en media blijven zwijgen over gif(speel)hout, burgemeester Maas doet aangifte tegen de klokkenluider*" in het Echte Nieuws van 26 april 2010, waarvan u de tekst met bijbehorende bewijzen bij het Echte Nieuws op internet kunt lezen (adres: <http://www.hetechtenieuws.org/2010-04-26.php>). Ik wil u vragen kennis te nemen van de inhoud, die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen en tevens ook aan u gericht.

Dit was voor burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode kennelijk nog niet genoeg en kreeg ik op 21 april 2010 om 11.00 uur te maken met een in opdracht van burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode uitgevoerde onaangekondigde binnenvall, waarbij zonder enige vooraankondiging plotsklaps twee personen van het RMB (Regionaal Milieu Bedrijf) samen met twee politiebeambten bij mij thuis aan de poort stonden met de mededeling dat zij voor controle kwamen. Ondanks mijn nadrukkelijk verzoek daartoe weigerden betreffende twee politiebeambten zich te legitimeren. Ook weigerde men een bevel tot controle te overleggen. Een van de politiebeambten was dezelfde persoon die mij bij een eerdere controle met geweld op de grond smeed in de boeien gooide en met grof geweld mij de auto introk, waarmee ik werd afgevoerd naar de isoleercel van het politiebureau in Schijndel, zonder dat ik ook maar iets fout had gedaan. Het resultaat daarvan was flinke bloeduitstortingen waarvan ik strafaangifte heb gedaan, hetgeen tot op de dag van vandaag niet is onderzocht. Terwijl ik in de isoleercel vertoefde heeft het RMB toentertijd in het bijzijn van deze politiebeampte foto's gemaakt van mijn slaapkamer en de kantoorruimte van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. zonder bevel van de officier van justitie. Dit alles was voor mij reden om via de andere poort met mijn auto te vluchten. Ik wilde dit alles namelijk niet nogmaals meemaken. Gezien bovengenoemde bij mij bekende feiten ben ik diezelfde dag nog omstreeks 18.00 uur Nederland uitgevlucht en in België ondergedoken, waar ik vanuit mijn studie als hogere veiligheidskundige op

de hoge school in Gent vele goede vrienden heb zitten. Dit met de bedoeling om daar politiek asiel aan te vragen. Omdat ik niet wil hebben dat mij hetzelfde gaat overkomen als dat Pim Fortuyn is overkomen heb ik mijn onderduikadres zelfs voor mijn eigen vrouw Annelies geheim gehouden, ondanks de wetenschap dat zij, maar ook mijn twee kinderen en mijn moeder het daarmee zeer moeilijk hebben. Dit des te meer mijn moeder op 25 april 2010 jarig was, 92 jaar werd en ik om die reden niet bij haar verjaardag kon zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verantwoordelijk wethouder H.W.M.A. van den Berk-van de Laar (CDA) Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, tevens 1^e-Locoburgemeester van Sint-Oedenrode, persoonlijk ook bestuurslid is in het algemeen bestuur van het RMB. Daarmee is de samenspanning tussen het RMB en de opdracht die burgemeester P.M. Maas (CDA) heeft gegeven tot deze onaangekondigde agressieve binnenvaart feitelijk bewezen.

Dit was voor burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode kennelijk nog niet genoeg en kreeg mijn vrouw het op 29 april 2010 verzonden handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 van burgemeester Maas en wethouders van Sint-Oedenrode op 1 mei 2010 in haar brievenbus. Dit met de voorkennis en wetenschap dat ik door toedoen van diezelfde burgemeester P.M. Maas ter bescherming van mijn eigen leven op 21 april 2010 heb moeten onderduiken op een geheime lokatie in België. In betreffend handhavingsbesluit bericht burgemeester P.M. Maas aan mijn vrouw Annelies (zonder dat ik haar kan ondersteunen door zijn toedoen):

- dat als de logieskamers bij Camping en pensionstal "Dommeldal" niet vóór 20 mei 2010 zijn ontruimd, direct tot toepassing van bestuursdwang en derhalve tot verzegeling zal worden overgegaan.
- dat vóór 20 mei 2010 het gebruik als camping gestaakt moet zijn en moet blijven anders zal daarvoor vanaf 20 mei 2010 een dwangsom worden verbeurd van € 7.000,- per week met een maximum van € 35.000,-

Burgemeester P.M. Maas heeft dit handhavingsbesluit op 29 april 2010 laten uitgaan met de hierboven beschreven voorkennis en wetenschap en de wetenschap dat alles op Camping Pensionstal "Dommeldal" legaal is. Alle benodigde en vereiste vergunningen zijn in nauwe afstemming met de gemeente Sint-Oedenrode aangevraagd. Wij hebben zelfs op zijn verzoek daarvoor een duur extern bureau ingehuurd gehad, waaraan wij voor deze dienstverlening vele duizenden euro's hebben moeten betalen. Het bureau dat wij daarvoor hebben ingehuurd is Bureau Preadium te Veghel. Degene die hierover het overleg heeft gevoerd met de gemeente Sint-Oedenrode en alle vergunningen heeft aangevraagd is nota bene directeur Geert van de Veer van dat bureau. U kunt dit alles persoonlijk bij directeur Geert van de Veer navragen. Hij zal dit allemaal moeten bevestigen. Drie jaar geleden, kort voor de opening, is nota bene burgemeester P.M. Maas (CDA) persoonlijk naar onze logiekamers en minicamping komen kijken en vond dat het er allemaal keurig uitzag. Hij is dan ook op de hoogte van het feit dat deze logiekamers en minicamping al 3 jaar lang in gebruik zijn. Plotsklaps (3 jaar later) moet het gebruik van deze minicamping bij de paardenhouderij vóór 20 mei 2010 zijn gestaakt anders wordt er vanaf 20 mei 2010 een dwangsom verbeurd van € 7.000,- per week tot een maximum van € 35.000,- Ook dit is machtsmisbruik ten top. Ook hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas ook onze allerlaaste inkomsten wil afnemen, waarmee zijn tot op heden vooropgezette doel om al onze eigendommen (waaronder camping en pensionstal "Dommeldal") voor een appel en ei (voor 10% van de daadwerkelijke waarde) executoriaal verkocht wenst te hebben, alsnog wil realiseren, zodat zijn persoonlijk grote vriend Joan van Gorkum (mijn buurman) het voor een appel en een ei kan overnemen om het daarna onbeperkt te mogen uitbreiden in strijd met het ter plaase geldende bestemmingsplan Buitengebied 1997, zoals hij nu al mag van burgemeester P.M. Maas op het naastliggende perceel "Ollandseweg 165". Burgemeester P.M. Maas (CDA) kan zich dit alles veroorloven

omdat hij de volledige dictatoriale macht heeft over de lokale en regionale media, waaronder: Omroep Brabant, Eindhovens Dagblad, Midden Brabant, TV-Meierij, etc. die exact de leugens die burgemeester P.M. Maas hen dicteert in de media brengen.

In betreffend handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 bericht burgemeester P.M. Maas aan mijn vrouw Annelies verder (zonder dat ik haar kan ondersteunen door zijn toedoen):

- dat vóór 20 mei 2010 de paardenrijbak moet worden verwijderd en verwijderd gehouden moet worden anders zal daarvoor vanaf 20 mei 2010 een dwangsom worden verbeurd van € 5.00,- per week met een maximum van € 15.000,-

Burgemeester P.M. Maas heeft dit handhavingsbesluit op 29 april 2010 laten uitgaan met de hierboven beschreven voorkennis en wetenschap en de wetenschap dat alles op Camping Pensionstal "Dommeldal" legaal is. Met het onder op last van een dwangsom van € 15.000,- laten verwijderen van de paardenbak gaat deze burgemeester P.M. Maas extreem ver. Al vanaf 1997 (13 jaar lang) hebben wij een paardenbak in gebruik voor het berijden van paarden, waarvoor wij al vanaf 1989 een milieuvergunning hebben die bij uitspraak van staatsraad minister J.H.P. Donner van de Raad van State onherroepelijk is geworden. Burgemeester P.M. Maas (CDA) was toen nog geen burgemeester van Sint-Oedenrode en wist hij naar verwachting niet van het bestaan van het kerkdorpje Olland. Nu ineens moet betreffende paardenbak worden verwijderd en verwijderd blijven, terwijl het niet meer is als een omheining in een weiland van 1.40 m hoog dat wettelijk in de gehele gemeente Sint-Oedenrode is toegestaan, behalve bij Van Rooij. Ik raad burgemeester P.M. Maas (CDA) aan om eens een groot CDA-feest te organiseren aan de Schootsedijk bij zijn boezemvriendin, verantwoordelijk wethouder H.W.M.A. van den Berk-van de Laar (CDA) Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, tevens 1^e-Locoburgemeester van Sint-Oedenrode, die ook persoonlijk lid is in het algemeen bestuur van het RMB. Ik raad burgemeester P.M. Maas (CDA) daarbij tevens aan om voordat hij zich gaat bezatten met champagne van meer dan € 100,- per fles van het bij camping en pensionstal "Dommeldal" gestolen geld op de paardenhouderij van CDA-wethouder H.W.M.A. van den Berk-van de Laar eens goed rond moet kijken, toevallig ziet hij daar dan een rijbak voor paarden, zoals er tientallen zijn binnen de gemeente Sint-Oedenrode en zich daarbij de vraag stelt: *waarom mag mijn CDA-boezemvriendin in hetzelfde buitengebied van Sint-Oedenrode waarop hetzelfde bestemmingsplan Buitengebied 1997 van toepassing is wel een paardenrijbak hebben?* Ook wil ik aan burgemeester P.M. Maas vragen of dat hij, voordat hij zich heeft bezat, eens wil gaan kijken of dat zijn CDA-vriendin H.W.M.A. van den Berk-van de Laar toevallig niet negen paardenboxen heeft leegstaan, zodat al degenen die bij ons een paard hebben gestald, die na 20 mei 2010 bij ons wegmoeten, bij haar kunnen worden gestald. Dit omdat na het afbreken van de rijbak onze pensiongasten allemaal zullen vertrekken en naar een nieuw onderkomen gaan zoeken op een lokatie in onze buurt die wel een paardenrijbak mag hebben. Als burgemeester P.M. Maas de dag daarop zijn roes heeft uitgeslapen raad ik hem aan om nog een groter CDA-feest te organiseren op bungalowpark en camping de Kienehoef van Sint-Oedenrode, waarbij alle CDA-kiezers van Sint-Oedenrode worden uitgenodigd, waarvan Fred van Rooij de directeur is. Ik raad burgemeester P.M. Maas dan aan om met al zijn CDA-kiezers naar die mooie afgraving te gaan kijken met een oppervlakte van vijf hectare, waarvan de grond voorheen in eigendom was van de gemeente Sint-Oedenrode maar die burgemeester P.M. Maas voor slechts €1,- heeft geschonken aan Fred van Rooij. Ik wil burgemeester P.M. Maas vragen om daarna langs alle bungalows op de camping van Fred van Rooij te lopen en aan degenen die erin wonen de volgende vraag te stellen: *zijn die bungalows het gehele jaar door aan u verhuurd?* Ten minste 10 van die bungalow bewoners zullen dan moeten vertellen dat betreffende bungalow door hen pertinent wordt bewoond, hetgeen zeer ernstig in strijd is met het ter plaatste geldende bestemmingsplan. Daarmee heeft camping

De Kienehoef met de hulp van burgemeester P.M. Maas een onrechtmatige verrijking verkregen van miljoenen euro's en miljoenen euro's gestolen bij de Rooise-gemeenschap. Burgemeester P.M. Maas dient daarop voor zichzelf de vraag te stellen: *komt dit omdat Fred van Rooij jarenlang (tot de laatste gemeenteraadsverkiezingen) fractievoorzitter van de CDA in Sint-Oedenrode is geweest?* Na dit alles te hebben bezichtigd raad ik burgemeester P.M. Maas aan om al deze CDA-kiezers te voorzien van onbeperkt veel flessen champagne van meer dan € 100,- per fles, hij heeft namelijk geld genoeg over van die miljoenen euro's die hij heeft gestolen bij ons agrarische bedrijf camping en pensionstal "Dommeldal". Aan het eind van dit grote CDA-feest raad ik burgemeester P.M. Maas aan om grote hoeveelheden geïmpregneerd hout vanaf mijn buurman gebr. van Aarle B.V. te laten aanvoeren dat stijf staat van de arseenzuur en chroomtrioxide (chroom VI) om daarvan een groot kampvuur te maken, waar al zijn CDA-feestgangers omheen springen en dansen en veel champagne brassen. Volgens burgemeester P.M. Maas is dat geïmpregneerde hout immers toch niet giftig (er mogen van hem daarop zelfs kinderen spelen in strijd met een door mij gewonnen uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State), waarna hij zelf kan controleren wie er gelijk heeft over de gevaren van dat geïmpregneerde hout: *hij of ik?* Het volgende moge u duidelijk zijn: zolang burgemeester P.M. Maas van onze majesteit koningin Beatrix nog burgemeester van Sint-Oedenrode mag blijven kunnen ik, mijn vrouw, mijn 92-jarige moeder en mogelijk ook mijn kinderen in Olland (Nederland) niet meer veilig wonen.

In betreffend op 29 april 2010 verzonden handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 bericht burgemeester P.M. Maas aan mijn vrouw Annelies (zonder dat ik haar kan ondersteunen door zijn toedoen) dat vóór 20 mei 2010 aan alle hierboven opgelegde verplichtingen zal moeten zijn voldaan, anders zijn de rapen gaar voor de familie Van Rooij. Op het laatste blad van datzelfde handhavingsbesluit schrijft burgemeester P.M. Maas dat daartegen tot zes weken na 29 april 2010 (tot 10 juni 2010) bezwaar kan worden aangetekend en bij de voorzieningenrechter van de rechtbank om het treffen van voorlopige voorziening kan worden verzocht. Daarmee heeft burgemeester P.M. Maas in hetzelfde handhavingsbesluit beslist dat voor het eerst pas tot handhavingsmaatregelen kan worden overgegaan na 10 juni 2010 en niet na 20 mei 2010 zoals in datzelfde besluit staat geschreven. Dit betekent dat burgemeester P.M. Maas en wethouders van Sint-Oedenrode betreffend handhavingsbesluit daarop onmiddellijk dienen in te trekken. Hiermee is tevens feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas ook geestelijk de weg kwijt is en daarmee op een zo'n belangrijke positie als burgemeester van Sint-Oedenrode voor haar inwoners een groot gevaar vormt, waarop hij onmiddellijk door koningin Beatrix uit zijn ambt dient te worden ontslagen.

In betreffend op 29 april 2010 verzonden handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 bericht burgemeester P.M. Maas aan mijn vrouw Annelies (zonder dat ik haar kan ondersteunen door zijn toedoen) verder letterlijk het volgende:

“Wet milieubeheer: volgens de geldende aan u verleende milieuvergunning en de daarbij behorende meldingen bestaat de dierbezetting uit 59 vleesvarkens en 78 paarden. Tijdens de controle op 29 juli 2009 en 21 april 2010 waren er geen vleesvarkens meer aanwezig en werden er 19 paarden geteld. Volgens onze gegevens zijn gedurende 3 jaar geen vleesvarkens gehouden.”.

Burgemeester P.M. Maas is in dit besluit vergeten te schrijven dat als je een milieuvergunning hebt voor 78 paarden er niet perse 78 paarden aanwezig behoeven te zijn. Het gaat namelijk om het vergund zijn. Ook vergeet burgemeester P.M. Maas in dit besluit te schrijven dat als hij (zijn voorganger) in 1998 bouwvergunning had verleend op onze bouwvergunningaanvraag van 1998 voor een losrijhal van 70 bij 32 meter (waar wij na 13 jaar nog steeds op zitten te wachten) wij daarin 13 jaar geleden al 60 paardenboxen hadden gemaakt. Dan hadden wij nu minstens 78 paarden gehad en hadden die 59 varkens kunnen worden omgezet naar 12 paarden, waarmee wij nu 90 paarden hadden gehad. Burgemeester P.M. Maas kan hiermee zelf uitrekenen hoe groot de schadeclaim zal worden richting de gemeente Sint-Oedenrode, vanuit Camping en Pensionstal "Dommeldal", waarvoor de Rooise gemeenschap zal moeten opdraaien. Direct daarna schrijft burgemeester P.M. Maas in hetzelfde besluit letterlijk het volgende:

"De camping/pensionstal Dommelstal wordt aangemerkt als een type C-inrichting omdat u een inrichting heeft voor het houden van meer dan 5 paarden. Hierop blijft u vergunningsplichtig op grond van het Activiteitenbesluit. Wij hebben u hiervoor echter geen milieuvergunning verleend. Deze is door u ook niet aangevraagd. Wij merken hierbij op dat het derhalve niet mogelijk is om in dezen te volstaan met een melding."

Hier schrijft burgemeester P.M. Maas in hetzelfde hanhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 dat het agrarische bedrijf camping en pensionstal "Dommeldal" niet over de wettelijk vereiste milieuvergunning beschikt voor het houden van meer dan 5 paarden, terwijl burgemeester P.M. Maas enkele regels daarboven heeft geschreven dat Camping en Pensionstal "Dommeldal" een milieuvergunning heeft voor het houden van 78 paarden. Dit is volledig met elkaar strijdig in één en hetzelfde handhavingsbesluit. Ook hierop is burgemeester P.M. Maas wettelijk verplicht om daarop het in geding zijnde handhavingsbesluit onmiddellijk in te trekken. Ook hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas geestelijk de weg kwijt is en daarmee op een zo'n belangrijke positie als burgemeester van Sint-Oedenrode voor haar inwoners een groot gevaar vormt, waarop hij onmiddellijk door koningin Beatrix uit zijn ambt dient te worden ontslagen.

Als burgemeester P.M. Maas de moeite had genomen om het bestemmingsplan Buitengebied 1997 door te lezen dan had hij moeten constateren dat betreffend bestemmingsplan meer als 11 jaar oud is. Als burgemeester P.M. Maas vervolgens de Wet op de Ruimtelijke Ordening had doorgelezen dan had hij moeten constateren dat als een bestemmingsplan meer dan 10 jaar oud is burgemeester en wethouders niet bevoegd zijn tot het nemen van een dergelijk drastisch handhavingsbesluit maar dat die bevoegdheid toebehoort aan de gemeenteraad van Sint-Oedenrode. Dit des te meer het nieuwe bestemmingsplan buitengebied reeds in de voorbereidingsfase zit. Ook hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas geestelijk de weg kwijt is en daarmee op een zo'n belangrijke positie als burgemeester van Sint-Oedenrode voor haar inwoners een groot gevaar vormt, waarop hij onmiddellijk door koningin Beatrix uit zijn ambt dient te worden ontslagen.

De veroorzaker van dit handelen van burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode, zijn persoonlijke vriend minister-president J.P. Balkenende (CDA), huidig minister J.P.H. Donner van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (CDA) en huidig minister van Justitie dr. E.M.H. Hirsch Ballin (CDA) is voormalig commissaris van de koningin F.J.M. (Frank) Houben van Noord-Brabant (CDA), voorheen burgemeester van Luyksgestel, nu kamerheer van koningin Beatrix, persoonlijk getuige van het huwelijk van kroonprins Willem Alexander met Maxima, die van kind af aan evenals zijn vader dr. F.J.M.A.H. (Frans) Houben tot de vriendenkring van de koninklijke familie behoort. Ter onderbouwing daarvan vindt u

hieronder in deze brief bijgevoegd de “*Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België*” met bijbehorende deeplinks aan feitelijke bewijzen ter onderbouwing. Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud, die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen en tevens aan u gericht Daarin valt ondermeer het volgende te lezen:

Op 17 maart 1824 werd het eiland Billiton in Indonesie door de Engelsen overgedragen aan de Nederlanders. Het waren Wolter Robert van Hoëvell en Vincent Gildemeester van Tuyll van Serooskerken die het eiland wilde exploreren en daartoe, met hulp van John Francis Loudon, krediet verkregen van de firma A. van Hoboken & Co. te Rotterdam. Het was de kapitaalkrachtige prins Willem Frederik Hendrik die daarbij garant stond. Deze kapitaalkrachtige Willem Frederik Hendrik stond als eerste staatshoofd van de Staat der Nederlanden garant voor het krediet. Daarmee was het koninklijk huis voor 100% aandeelhouder. Dit bedrijf heeft zich verder ontwikkeld en is in 1924 overgegaan in het toen opgerichte bedrijf *Gemeenschappelijke Mijnbouwmaatschappij Billiton* (GMB) waarin de Nederlandse staat voor 5/8 deelnam. Het koninklijk huis bleef groot aandeelhouder, waarmee de belangenverstrengeling tussen de Staat der Nederlanden en het koninklijke huis tot stand is gebracht. Voorts werd in 1928 te Arnhem een tinsmelter gebouwd (HMB) en in 1933 werd de *Sinkep Tin Exploitatie Maatschappij* overgenomen. In 1934 breidde Billiton zijn activiteiten uit naar de bauxietwinning, waartoe de *Nederlandsch-Indische Bauxiet Maatschappij* werd opgericht. Deze begon in 1941 te Suriname met haar werk. Dit leidde in 1954 tot de oprichting van de *Billiton Maatschappij Suriname*. Ondertussen had de Tweede Wereldoorlog plaatsgevonden, en Indonesië verklaarde zich in 1945 onafhankelijk, een feit dat in Nederland pas in 1949 werd erkend. Nederland wilde Nieuw-Guinea en de kleinere eilanden Bali, Bangka en Billiton, vanwege met name de grote rijkdommen aan delfstoffen (tin) op het eiland Billiton, behouden. Niet alleen de Staat der Nederlanden maar ook het koninklijk huis als groot aandeelhouder hadden er financieel groot belang bij dat deze eilanden in Indonesië ook na 1949 in handen van Nederland bleven. Van 1950 tot 1962 dienden ongeveer 30.000 Nederlandse militairen voor korte of langere periode op Nieuw-Guinea. Marine, landmacht, luchtmacht, marechaussee - alle krijgsmachtdelen waren vertegenwoordigd. Deze 30.000 Nederlandse militairen hebben niet kunnen bewerkstelligen dat Nieuw-Guinea en de kleinere eilanden Bali, Bangka en Billiton voor Nederland behouden bleven met als gevolg dat het in 1958 aflopen was met het winnen van tinerts. De laatste concessie voor het winnen van tinerts in Indonesië liep daardoor in 1958 af en werd niet verlengd. De Gemeenschappelijke Mijnbouw Maatschappij Billiton (GMB) trad daarmee in liquidatie en Billiton verdween uit Indonesië. Vanwege deze liquidatie van de Gemeenschappelijke Mijnbouw Maatschappij Billiton (GMB), waarvan het koninklijk huis groot aandeelhouder was, kwam korte tijd later het koninklijke huis in grote financiële problemen, waardoor het haar macht over de wereld dreigde te verliezen. De financiële problemen van het koninklijke huis waren zelfs zo groot dat premier prof. dr. J.E. de Quay die persoonlijk heeft besproken met HM en ZKH. Als feitelijk bewijs daarvoor citeer ik hieronder letterlijk de volgende tekst uit zijn dagboekantekeningen. Daarin schrijft premier De Quay letterlijk het volgende: “*Vanmorgen gesprek met HM en ZKH over financiële positie van koninklijk huis Daar moeten we iets aan doen. Prins vroeg ‘sliding scale’ Lijkt me wettelijk moeilijk. Goed voorbereiden. Bespreken met Beel.*”. Willem Oltmans was hiervan op de hoogte en ontmoette op 10 juni 1956 president Soekarno van Indonesië. Conservatief Nederland (CDA) haatte dit eerste staatshoofd van Nederlands voormalige kolonie; *De Telegraaf* verbood Oltmans dan ook Soekarno te interviewen. Hij deed het natuurlijk toch; beiden konden het zelfs uitstekend met elkaar vinden. Het betekende het einde van zijn korte carrière bij deze krant, en het begin van zijn problemen met de Nederlandse Staat. Hetzelfde jaar reisde hij op uitnodiging van Soekarno, als medewerker van de *Nieuwe Rotterdamse Courant*, het *Algemeen Handelsblad*, het *Vaderland* en *Vrij Nederland* naar Jakarta. ‘Oltmans’ eigenschap om geen rekening te

houden met de politieke richting van het blad waarvoor hij schreef, maar feiten en achtergronden zo objectief mogelijk te rapporteren, heeft hem zeer invloedrijke vijanden bezorgd, maar ook vele vrienden bij lezers, luisteraars en kijkers over de hele wereld. Oltmans werd door Buitenlandse Zaken en de rechtse pers als een verlengstuk van Soekarno gezien. Daarmee haalde hij zich de levenslange vijandschap van minister Luns op de hals. Die zorgde er persoonlijk voor dat het alle Nederlandse ambassades werd verboden Oltmans medewerking te verlenen in zijn journalistieke werk. Deze richtlijn werd tot het jaar 2000, het jaar waarin Oltmans zijn proces tegen de Staat der Nederlanden overwinnend afsloot, door Buitenlandse Zaken nageleefd. Ook de media kregen vanuit Den Haag opgedragen geen stukken van Oltmans te plaatsen. Veel medewerkers van Nederlandse media hielden daar rekening mee. Deze affaire was bepalend voor de rest van het journalistieke leven van Willem Oltmans. Telkens ontwikkelde Oltmans contacten met de groten der aarde - Soekarno, Indira Gandhi, De Klerk, Arbatov, om er maar een paar te noemen - en telkens trad de Nederlandse diplomatie saboterend op.

Hetgeen wat Oltmans 40 jaar lang heeft meegemaakt heb ik als vervolg daarop 23 jaar lang meegemaakt. Terecht haalde Willem Oltmans uit naar J.A.M.H. (Joseph) Luns. Van 1949 tot 1952 vertegenwoordigde hij Nederland bij de Verenigde Naties in New York. Luns werd vier keer voor de Katholieke Volkspartij (KVP) in het Nederlandse parlement gekozen. Als minister zonder portefeuille trad hij in 1952 voor de KVP aan op het ministerie van Buitenlandse Zaken. Tijdens de formatiegesprekken werd Willem Drees vrees voor teveel katholieke "klerikale" invloed in Europa weggenomen door de katholieke Luns de Europese portefeuille te ontnemen. In het derde kabinet Drees werd hij zelf minister van Buitenlandse zaken en bleef dat tot 1971, waarmee hij de langstzittende minister was. In 1957 tekende hij namens Nederland het Verdrag van Rome. Luns toonde zich in onderhandelingen meestal meegaand en oplossingsgericht maar kon ook erg emotioneel en onredelijk reageren. Toen minister van Buitenlandse Zaken Joseph Luns vervolgens in Washington kwam pleiten voor de Nederlandse zaak, zou Luns te verstaan zijn gegeven dat Nederland diende te vertrekken uit Nieuw-Guinea. Sindsdien werd Oltmans door Luns op alle mogelijke manieren tegengewerkt in het uitoefenen van zijn beroep. Na het vertrek van Luns gingen de pesterijen door; ook toen Oltmans op 30 april 1990 naar Zuid-Afrika was verhuisd en de Nederlandse staat had laten weten daar te willen blijven wonen. Om dezelfde reden ben ik sinds 21 april 2010 in België ondergedoken om daar politiek asiel aan te vragen.

In 1968 publiceerde Willem Oltmans zijn herinneringen over het Nieuw-Guinea-vraagstuk in zijn eerste boek *De verraders*, waar hij inzicht bood in het debacle van de buitenlandse politiek van minister Luns en het mislukken van de geheime diplomatie van Nederlandse industriëlen. Sinds 1968 heeft hij een aantal jaren de NTS/NOS-televisie in de Verenigde Staten vertegenwoordigd en enkele opvallende reportages gefilmd, waaronder het interview met Jim Garrison, de Officier van Justitie in New Orleans, die eveneens de moord op president John F. Kennedy trachtte te ontrafelen. Ook interviewde hij voor televisie als eerste Nederlander coupgeneraal Soeharto. En natuurlijk was ook het interview met Black Panther-leider Eldridge Cleaver spraakmakend.

Met behulp van deze door Willem Oltmans in zijn boek genoemde geheime diplomatie van Nederlandse industriëlen is het later met behulp van de Koninklijk Shell, waarvan het koninklijk huis eveneens groot aandeelhouder is, toch weer gelukt om weer terug te komen in Indonesië. In 1968 keerde de Billiton Maatschappij weer terug in Indonesië toen de nieuwe machthebber, generaal Suharto, haar belastte met de exploratie en exploitatie van onderzeese tindepots nabij Singkep. Suharto zag het Westerse bedrijfsleven als een welkome steunpilaar van zijn regime en probeerde met succes buitenlandse investeerders, waaronder Nederlandse

bedrijven, naar Indonesië te lokken. Met de overname door olieconcern Shell/Koninklijke Olie in 1970 eindigde het zelfstandige bestaan van de Billiton Maatschappij. Wat daarvan allemaal de gevolgen zijn geweest richting mij, mijn gezin en mijn ouders, maar ook voor Robert Kahlman (illegale proeven met gif), Rob en Astrid van Rijn (moest illegaal werken met gif), Carl Tissen (verplichting om te vergifigen), Leo Nevels (Edelchemie, liquidatie omdat die de oplossing heeft voor verwerken van gevaarlijk afval), Jikke Jager (illegaal gifbedrijf naast de deur), Bas Heijmen (kinderen moeten verplicht spelen met kankerverwekkend gif), Loes en Jan Pasterkamp (moet verplicht wonen op kankerverwekkend gif), Wim Wolbrink (moet wonen op gif), Rob Brockhus (Sociale Databank Nederland), Wim Sweers (Sociale Databank Nederland), Wim Wolbrink (Sociale Databank Nederland), Barry Vroomen (Sociale Databank Nederland), Miep Bos (gifwijk), een 21-tal gezinnen aan de Meidoornlaan te Winschoten (moeten verplicht wonen op kankerverwekkend gif), Fam. Linsen (eigenaar vakantiehuis op giftig vakantiepark Emslandermeer), Fam Breuer (eigenaar vakantiehuisen op giftig vakantiepark Emslandermeer), Ruud Rietveld (diverse vakantieparken op gif), Gerard Beukeveld (Eurostaete oplossing voor gif), Herman Verwoest (stelen van uitvinding), Gerard Kucharek (stelen van afvaloplossende uitvinding), Toon van der Linden (slachtoffer grootschalige illegale gifdumping vanuit Nederland in België), Karel de Werd (klokkenluider), Toine van Bergen (klokkenluider), Robert Verlinden (klokkenluider), Andre Bos (gifslachtoffer Bijlmerramp), Henk Klomp (klokkenluider), Aad Bos (klokkenluider), Fred Spijkers (klokkenluider), Laurens Wouters (klokkenluider), Micha Kat (klokkenluider), Paul Quekel (klokkenluider), Andre Fleere (klokkenluider), Ad van Velsen (klokkenluider), Perry van de Elst (gifslachtoffer), alle omwonenden rondom houtimpregneerbedrijven, kolengestookte electriciteitscentrales waarin biomassa wordt bijgestookt (groene stroomcentrales), alle speelplaatsen en openbare voorzieningen waar geïmpregneerd hout is toegepast, alle woningen en aanliggende tuinen waarin geïmpregneerd hout is toegepast, alle bedrijfsgebouwen en bedrijfsterreinen waar geïmpregneerd hout is toegepast, alle gebouwen en bouwwerken waarin “*Green Bricks*” en/of “*milieubeton*” is toegepast, etc, is gigantisch.

De gevolgen daarvan zijn ook de ondertekening van het "*Rio de Janeiro protocol*" in juni 1992 onder voorzitterschap van de Nederlandse milieuminister Hans Alders (PvdA), de ondertekening van het "*Kyoto-protocol*" in april 1998 onder voorzitterschap van milieuminister Jan Pronk (PvdA) en de ondertekening in Zuid-Afrika tijdens de duurzaamheidsconferentie Johannesburg in september 2002 onder voorzitterschap van milieustaatssecretaris Pieter van Geel (CDA). Daarmee heeft de Nederlandse vergiftigingspolitiek onder de dekmantel van "*Duurzaamheid*" weten te bewerkstelligen dat intussen de helft van de wereldbevolking is vergiftigd met ondermeer miljarden kilogrammen levensgevaarlijke volledig in water oplosbare stoffen als arseenzuur, chroomtrioxide (chrom VI). De kankerexplosie als gevolg daarvan zal de komende dertig jaar wereldwijd meer dan een miljard mensen treffen. De veroorzaker daarvan is niet koningin Beatrix die hieraan persoonlijk miljarden euro's heeft verdiend maar is de "*Houben-clan*" onder voorzitterschap van huidig kamerheer Frank Houben, zoals voormalig premier prof. dr. J.E. de Quay dat noemde. Onder de dekmantel van "*wij hebben u rijk gemaakt en wereldwijd veel macht bezorgd*" wordt koningin Beatrix die op 10 maart 1966 in het huwelijk is getreden met prins Claus (op mijn verjaardag) al maar liefst 30 jaar lang hierover het zwijgen opgelegd door kamerheer Frank Houben en daarmee gegijzeld. Ik heb het met haar te doen om 30 jaar zo te hebben moeten leven. Onze koningin verdient veel beter. Ik hoop dan ook dat het onderduiken van mij in België haar bevrijding wordt uit deze gijzeling, waarna de leden van het koninklijk huis weer vrij en open tussen haar inwoners kunnen staan, en ik weer veilig kan terugkeren naar Olland (Nederland) en mij op de plaats waar ik ben geboren en opgegroeid weer kan herenigen met mijn vrouw, kinderen en 92 jaar oude moeder en hiervoor niet

voor de rest van mijn leven op de vlucht moet blijven als Willem Oltmans dat heeft gemeent. Dat Willem Oltmans in Bangkok in 1970 het vliegtuig niet mocht verlaten en Indonesië niet binnenmocht om Soekarno te bezoeken toen die op sterven lag en dat Willem Oltmans op 2 augustus 1992 plotsklaps in Zuid Afrika (waar hij had willen blijven wonen) werd gearresteerd en als een dief in de nacht op het vliegtuig naar Amsterdam werd gezet, hangen hiermee bewijsbaar samen. Voor die bewijzen lees daarvoor de hieronder beschreven “*Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België*”.

Bij brief d.d. 6 april 2010 (afgegeven bij de Raad van State met ontvangststempel) heb ik Hare Majesteit koninging Beatrix als Staatshoofd van Nederland en als Voorzitter van de Raad van State van de ernst van de situatie waarin ik, mijn gezin en moeder (door toedoen van burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode) in terecht zijn gekomen op de hoogte gebracht, met het nadrukkelijke verzoek om persoonlijk vóór uiterlijk 13 april 2010 in te grijpen. Betreffende brief d.d. 6 april 2010 vindt u bijgevoegd (zie bijlage 1). Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud, die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen en tevens aan u gericht. Omdat enig antwoord (en zelfs ontvangstbevestiging ervan) uitbleef werd ik inwendig erg boos, temeer toen ik op de televisie iedereen in Nederland bij koninginnedag op 30 april 2010 uitbundig veel plezier zag maken. Op 6 mei 2010 (de gedenktag van de moord op Pim Fortuyn) ben ik begonnen met het schrijven van deze asielaanvraag in België op mijn geheime onderduikadres. Juist op dat moment werd voor mij duidelijk dat mijn alarmbrief d.d. 6 april 2010 Hare Majesteit nooit heeft bereikt, maar door bovengenoemde “*Houben-clan*” voor haar is achtergehouden. Ik voelde mij onder die omstandigheden zelfs erg gelukkig en dacht het moet toch erg zijn om als koningin op de hierboven beschreven wijze al meer dan 30 jaar gegijzeld te zijn door haar eigen kamerheer Frank Houben om daarbij ook nog al die jaren de schijn van persoonlijke vriend naar de buitenwereld hoog te moeten houden. Ik dacht toen, zo zou ik nooit kunnen leven. Ik moet Hare Majesteit uit deze gijzelingssituatie redden. Daarom heeft haar huwelijksdag (10 maart) op dezelfde dag als mijn verjaardag moeten vallen en heeft het zo moeten zijn dat ik dit jaar 50 jaar akoliet ben in Olland voor de Rooms-katholieke kerk, juist op het moment deze kerk zwaar op de proef wordt gesteld. Mijn grote wens is dan ook dat ik volgend jaar mijn verjaardag samen met Hare Majesteit koningin Beatrix kan vieren op 10 maart 2011 de dag van haar huwelijk met prins Claus en dat vanaf 6 mei 2011 de bevrijdingsdag in Nederland en hopelijk geheel Europa jaarlijks voortaan op “6 mei” zal worden gevierd in plaats van “5 mei” ter herdenking van Pim Fortuyn die zijn leven hiervoor heeft opgeofferd. Dit alles onder het genot van een vertederingsconcert van pionist Julius Vischjager waarbij elkaar dit allemaal wordt vergeven om gezamenlijk te strijden voor een betere wereld en elkaars kennis en kunde niet langer meer te bestrijden maar juist te gaan benutten om gezamenlijk ervoor te zorgen dat onze kinderen en kleinkinderen op deze wereld ook nog een menswaardig leven kunnen hebben. Het heeft om die reden dan ook zo moeten zijn dat juist Julius Vischjager (die vanwege zijn verleden persoonlijk een speciale band had met koningin Juliana) degene is geweest die bij het stellen van de laatste vraag bij de wekelijkse persconferentie aan de minister-president (het voorrecht dat hij al 30 jaar lang heeft) erachter is gekomen dat J.P. Balkenende een persoonlijk goede vriend is van burgemeester P.M. Maas uit Sint-Oedenrode. Juist om die reden ben ik mij gaan verdiepen in de geschiedenis van dit alles waarvan u het resultaat kunt lezen in deze asielaanvraag, waarmee wordt voorkomen dat ik, mijn vrouw en 92-jarige moeder als zwervers in de goot belanden. Zonder daarbij iemand te kort te doen wil ik speciaal bedanken Pamela Hemelrijk (postuum), Chris Klein (postuum), Wieteke van Dort, Ine Veen, Carl Tissen, Rob Brockhus, Nel de Best, Henk Niggebrugge, Julius Vischjager, Barry Vroomen, Wim Sweers, Wim Wolbrink, Gerard Beukeveld, Bas Heijmen, Anton van Putten, Jikke

Jager, Ria Linsen, Nico Burhoven-Jaspers, Toine van Bergen, Andre Fleere, Anton Nighten, Jan Juffermans, Robert Kahlman, Leo Nevels, Robert Verlinden, Karel de Werd, Ruud Rietveld, Frank Bovenkerk, Fleur Agema, Jan en Loes Pasterkamp en niet te vergeten mijn vrouw Annelies, kinderen, vader en moeder die mij steeds op het moment als ik het even niet zag zitten toch de kracht hebben gegeven om door te gaan, waarmee een betere wereld in zicht komt.

Zoals u in deze asielaanvraag hebt kunnen lezen zijn mij in Nederland al vanaf 1990 nagenoeg al mijn grondrechten afgenomen, waarbij ik wil aantekenen dat ik iedereen die daaraan hebben meegewerkt wil vergeven. Ik wil u vragen om u maximaal in te zetten voor het verkrijgen van een veilige omgeving in Olland (Nederland) voor mij, mijn gezin en moeder, waarna ik weer kan terugkeren naar de plaats waar ik ben geboren en opgegroeid om daar oud te worden. Zolang die veilige omgeving niet gegarandeerd kan worden wil ik u vragen om mij politiek asiel in België te verlenen en dat ook te verlenen voor mijn vrouw Annelies en 92-jarige moeder Jans en ook voor mijn kinderen (als dat ook hun wens is) waarmee ik graag wil blijven samenleven. Ook wil ik u vragen om gedurende die periode politiek asiel te verlenen voor de rechtspersonen Van Rooij Holding B.V., Ecologisch Kennis Centrum B.V. en Camping en Pensionstal "Dommeldal" VOF, zodat vanuit die rechtspersoonlijkheden vanuit België voor de wereld belangrijke werkzaamheden kunnen worden verricht, waarbij de politieke uitgangspunten van De Groenen (die in Nederland worden geboycot) van groot belang zijn. Ik wil u daarom vragen om toe te staan dat gedurende die periode het secretariaat van de De Groenen in Nederland tijdelijk vanuit Utrecht naar Brussel mag verhuizen, zodat ik daar veilig naar toe kan. Dit des te meer omdat De Groenen ook bij laatste Europese parlementsverkiezingen in 2009 hebben meegedaan onder lijsttrekkerschap van Otto ter Haar.

Ik beschik over een door de Belgische Staat en de Europese Unie erkende hoogste graad aan deskundigheid op het gebied van de Veiligheidskundige. Als bewijs daarvoor vindt u bijgevoegd het besluit van 7 april 1998 van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, gelet op de artikelen 3 en 4 van de Regeling EG-verklaring deskundige in de Arbodienst; EG-verklaring nr.ARBO/AIS/9800687, inzake A.M.L. van Rooij, geboren 10 maart 1953 te Olland (St-Oedenrode, NL)(zie bijlage 2). Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud en die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen. In Nederland heeft mij deze deskundigheid al vanaf 24 september 2007 een 100% geestesziek zijn opgeleverd zonder doorbetaling van salaris tijdens die ziekte. Vanuit België kan ik over geheel Europa (inclusief Nederland) mijn vak als hogere Veiligheidskundige uitoefenen met betaling van salaris. Ik wil u dan ook vragen om deze asiel aanvraag zo spoedig mogelijk in behandeling te nemen. Dit omdat ik voor deze grote wereldproblemen, mede vanwege mijn vele goede contacten die in Nederland niet worden gewaardeerd, blijvende oplossingen denk te hebben waarbij de toekomst van de wereld de zon tegemoed kan zien. Daarover zou ik dan ook graag een eerste gesprek met u willen hebben, en in een later stadium met de eerste president H. A. (Herman) van Rompuy van de Europese Unie uit België.

Een afschrift van dit gratieverzoek heb ik laten uitgaan naar:

- de redactie van Platform Herstel Rechtsorde (www.platformherstelrechtsorde.nl);
- de redactie van Het Echte Nieuws (www.hetechtenieuws.org);
- de redactie van de Sociale Databank Nederland (www.sdnl.nl);

met het verzoek om dit gratieverzoek volledig bij hun op internet te plaatsen en als het daar op internet staat het door te sturen naar alle redacties van de "Nieuwe Media" (lees: www.nieuwemedianieuws.nl) met de vraag aan die redacties om dit gratieverzoek ook bij hen op internet plaatsen.

Verder heb ik een afschrift van dit gratieverzoek laten uitgaan naar mijn vrouw Annelies, met het verzoek dit uitgeprint voor alle gasten van Camping en Pesionstal “Dommeldal” (lees: www.dommeldal.eu) leesbaar in de kantine neer te leggen en om het in “*electronische vorm*” te versturen aan alle cliënten van het Ecologisch Kennis Centrum B.V., aan alle familieleden van mij en mijn vrouw, vrienden en kennissen met de vraag om het ook door te zenden aan hun vrienden en kennissen, zodat iedereen weet (die mij al enkele weken hebben gemist) dat ik in België veilig ben.

Omdat ik de lokatie van mijn onderduikadres vanwege mijn eigen veiligheid niet wil vrijgeven wil ik u vragen om uw antwoord op deze asielaanvraag naar mijn vrouw Annelies van Rooij, 't Achterom 9a, 5491 XD te Sint-Oedenrode (Nederland) te versturen.

In afwachting van uw bevrijdend antwoord, verblijf ik;

Met de meeste hoogachting,
Ad van Rooij
(vanuit onderduikadres in België)

Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België

Aan mijn verzoek om voor mij, mijn gezin en 92 jarige moeder politiek asiel aan te vragen ligt de volgende geschiedenis ten grondslag.

1813

De Nederlandse monarchie is nog betrekkelijk jong. Ze begon in 1813 toen Willem Frederik uit het huis Oranje-Nassau, een zoon van erfstadhouder Willem V, de titel soeverein vorst der Nederlanden aanvaardde. Voordien was het huidige Nederland korte tijd een vazalstaat van het eerste Franse Keizerrijk en daarvoor een republiek, nadat in 1581 de monarchie van de landsheren uit het huis Habsburg was afgezworen.

17 maart 1824

Het eiland Billiton werd door de Engelsen overgedragen aan de Nederlanders. Het waren Wolter Robert van Hoëvell en Vincent Gildemeester van Tuyll van Serooskerken die het eiland wilde exploreren en daartoe, met hulp van John Francis Loudon, krediet verkregen van de firma A. van Hoboken & Co. te Rotterdam. Het was de kapitaalkrachtige prins Willem Frederik Hendrik die daarbij garant stond. Deze kapitaalkrachtige Willem Frederik Hendrik stond als eerste staatshoofd van de Staat der Nederlanden garant voor het krediet met de voorkennis en wetenschap dat het eiland Billiton grote rijkdommen aan delfstoffen (tin) bezit, waarmee het Nederlandse koninklijke huis een enorme rijkdom zou kunnen vergaren en vanuit die rijkdom een enorme wereldmacht zou kunnen verkrijgen.

1908

In 1908 werd een onderzoek uitgevoerd naar de arbeidsomstandigheden bij Billiton, die in vele opzichten niet rooskleurig waren. Zo tierde er de opiumhandel. In 1917 zag het er naar uit dat Billiton een Staatsbedrijf zou worden. Dit werd toen nog met een nipt stemmenverschil verhinderd.

1920

In 1920 werd de Mijnbouwmaatschappij *Stannum* opgericht, die buiten Nederlands-Indië werkzaam zou zijn.

1924

In 1924 werd de *Gemeenschappelijke Mijnbouwmaatschappij Billiton* (GMB) opgericht, waarin de Nederlandse staat voor 5/8 deel deelnam. Voorts werd in 1928 te Arnhem een tinsmelter gebouwd (HMB) en in 1933 werd de *Sinkep Tin Exploitatie Maatschappij* overgenomen.

1925

Willem Oltmans werd op 10 juni 1925 te Huizen geboren. Hij groeide op in Bosch en Duin, in een gefortuneerd gezin met een Nederlands-Indische achtergrond. Hij was de middelste van drie broers. Zijn moeder studeerde oude talen; zijn vader chemie en rechten. Zijn vader was advocaat te Amsterdam.

1934

In 1934 breidde Billiton zijn activiteiten uit naar de bauxietwinning, waartoe de *Nederlandsch-Indische Bauxiet Maatschappij* werd opgericht. Deze begon in 1941 te Suriname met haar werk. Dit leidde in 1954 tot de oprichting van de *Billiton Maatschappij Suriname*.

1940 - 1945

Ondertussen had de Tweede Wereldoorlog plaatsgevonden, en Indonesië verklaarde zich in 1945 onafhankelijk, een feit dat in Nederland pas in 1949 werd erkend. Billiton bleef in het land actief tot 1958. In 1968 keerde Billiton weer naar Indonesië terug.

1 januari 1947

Dr. F.J.M.A.H. (Frans) Houben. Commissaris van de Koningin in Limburg van 1 januari 1947 tot 1 januari 1964; Katholieke magistraat uit een oud vooraanstaand Limburgs geslacht, wiens grote gezin tot de vriendenkring van de koninklijke familie behoorde. Geboorteplaats en – datum Woudrichem (N.Br.), 23 mei 1898. Overlijdensplaats en –datum 's-Gravenhage, 25 september 1976. Levensbeschouwing Rooms-Katholiek. KVP (Katholieke Volkspartij). Kamerheer in buitengewone dienst van koningin Juliana, vanaf 1 januari 1966. Woonde als student in Utrecht op hetzelfde adres als De Quay. Vader van Ph.J.I.M. Houben, burgemeester van Maastricht en vader van F.J.M. Houben, huidig kamerheer van de koningin en persoonlijk getuige van het huwelijk van prins Willem Alexander met Maxima.

1948 -1950

Willem Oltmans liep achtereenvolgens het Baarns Lyceum en het Nederlands Opleidings Instituut voor het Buitenland op kasteel Nijenrode af. Van 1948 tot 1950 studeerde hij Political Science aan de Yale-universiteit te New Haven, Connecticut. In zijn Baarnse Lyceumtijd kreeg hij bijles in Duits van mevrouw Büringh-Boekhoudt. Er ontstond een langdurige en innige relatie met deze dame die Oltmans als zijn tweede moeder beschouwde. Mevrouw Büringh-Boekhoudt werd enige tijd later tevens rectrice en vertrouwenspersoon van prinses Beatrix.

1953

Willem Oltmans ontplooië zijn eerste journalistieke activiteit op de redactie buitenland van het *Algemeen Handelsblad* te Amsterdam, waar hij door Henk Hofland, zijn vriend van Nijenrode, was geïntroduceerd. Hij werkte daar onder leiding van dr. A.L. Constandse.

1954

Willem Oltmans ging voor United Press werken,

1954

De eerste Bilderbergconferentie werd georganiseerd in 1954 naar aanleiding van de verslechterende relatie tussen de Verenigde Staten van Amerika en Europa. De belangrijkste initiatiefnemers waren Prins Bernard en de Pool Józef Retinger (vrijmetselaar). Prins Bernhard werd benoemd tot eerste voorzitter en bleef dat tot 1976. Bilderbergconferenties zijn politieke bijeenkomsten met een besloten en streng geheim karakter waarbinnen internationale beeldvorming en ideeën centraal staan. Deelnemers zijn invloedrijke figuren voornamelijk uit het bedrijfsleven, politiek en wetenschap.

1955

Willem Oltmans stapte over van United Press naar de Telegraaf, als correspondent in Rome.

10 juni 1956

Hier ontmoette Willem Oltmans op 10 juni 1956 president Soekarno van Indonesië. Conservatief Nederland haatte dit eerste staatshoofd van Nederlands voormalige kolonie; *De Telegraaf* verbood Oltmans dan ook Soekarno te interviewen. Hij deed het natuurlijk toch; beiden konden het zelfs uitstekend met elkaar vinden. Het betekende het einde van zijn korte carrière bij deze krant, en het begin van zijn problemen met de Nederlandse Staat. Hetzelfde jaar reisde hij op uitnodiging van Soekarno, als medewerker van de *Nieuwe Rotterdamse Courant*, het *Algemeen Handelsblad*, het *Vaderland* en *Vrij Nederland* naar Jakarta. Oltmans' eigenschap om geen rekening te houden met de politieke richting van het blad waarvoor hij schreef, maar feiten en achtergronden zo objectief mogelijk te rapporteren, heeft hem zeer invloedrijke vijanden bezorgd, maar ook vele vrienden bij lezers, luisteraars en kijkers over de hele wereld. Oltmans werd door Buitenlandse Zaken en de rechtse pers als een verlengstuk van Soekarno gezien. Daarmee haalde hij zich de levenslange vijandschap van minister Luns op de hals. Die zorgde er persoonlijk voor dat het alle Nederlandse ambassades werd verboden Oltmans medewerking te verlenen in zijn journalistieke werk. Deze richtlijn werd tot het jaar 2000, het jaar waarin Oltmans zijn proces tegen de Staat der Nederlanden overwinnend afsloot, door Buitenlandse Zaken nageleefd. Ook de media kregen vanuit Den Haag opgedragen geen stukken van Oltmans te plaatsen. Veel medewerkers van Nederlandse media hielden daar rekening mee. Deze affaire was bepalend voor de rest van het journalistieke leven van Willem Oltmans. Telkens ontwikkelde Oltmans contacten met de groten der aarde - Soekarno, Indira Gandhi, De Klerk, Arbatov, om er maar een paar te noemen - en telkens trad de Nederlandse diplomatie saboterend op.

1957

Willem Oltmans bepleitte vanuit Jakarta de overdracht van Nieuw-Guinea naar Indonesië. Hierdoor werd hij in Nederland als landverrader beschouwd. Hij kreeg geen werk meer en verhuisde daarom naar de Verenigde Staten.

1958

In 1958 liep de laatste concessie voor het winnen van tinerts in Indonesië af, die niet werd verlengd. De Gemeenschappelijke Mijnbouw Maatschappij Billiton (GMB) trad in liquidatie

en Billiton verdween uit Indonesië. Ondertussen had de Tweede Wereldoorlog plaatsgevonden, en Indonesië verklaarde zich in 1945 onafhankelijk, een feit dat in Nederland pas in 1949 werd erkend. In de jaren 1945-1958 kwamen ongeveer 300.000 repatrianten en migranten uit Indonesië over. Hoewel de economische problemen meevielen, hadden veel nieuwkomers het moeilijk in Nederland. Het moeilijkst hadden de Molukkers het. In 1951 liet de regering 4000 Molukse ex – KNIL -militairen en hun gezinnen overkomen. De regering had ze willen demobiliseren op de Molukken, maar daar had het Indonesische leger zojuist een opstand neergeslagen. De Molukkers vreesden voor hun leven, en de rechter gaf ze gelijk. Uiteindelijk moest de Nederlandse regering de Molukkers wel uitnodigen om in Nederland te komen wonen. Omdat het een tijdelijk verblijf zou zijn werden ze ondergebracht in kampen en kregen geen toestemming om te werken. In Nederland zette vooral het uitroepen van de eenheidsstaat kwaad bloed. Nederland zag de opheffing van de deelstaten als een schending van de afspraken en als bewijs van Soekarno's onbetrouwbaarheid. Het Indonesische wantrouwen werd gevoed door de onafhankelijkheidsstrijd op het Molukse eiland Ambon en een mislukte staatsgreep van de Nederlandse commandant Westerling op West-Java. Eind 1950 vonden nog wel besprekingen plaats, maar de sfeer was te verziekt om het eens te worden. Ook daarna bleef de relatie slecht mede door de negatieve berichtgeving van de pers.

19 mei 1959

De heer J.E. de Quay werd premier van Nederland en is dat tot 24 juli 1963 gebleven.

1 februari 1960

Omdat in 1958 de laatste concessie voor het winnen van tinerts in Indonesië afliep en niet werd verlengd is het koninklijk huis als groot aandeelhouder van de Gemeenschappelijke Mijnbouw Maatschappij Billiton (GMB) in grote grote financiële problemen gekomen. De financiële problemen binnen het koninklijk huis waren zo groot dat premier prof. dr. J.E. de Quay die persoonlijk heeft besproken met HM en ZKH. Als feitelijk bewijs daarvoor citeer ik hieronder letterlijk de volgende tekst uit zijn dagboekantekeningen. Daarin schrijft premier De Quay letterlijk het volgende: “*Vanmorgen gesprek met HM en ZKH over financiële positie van koninklijk huis Daar moeten we iets aan doen. Prins vroeg ‘sliding scale’ Lijkt me wettelijk moeilijk. Goed voorbereiden. Bespreken met Beel.*”.

1961

De kwestie Nieuw-Guinea zette de zaak op scherp. Soekarno vond dat Nieuw-Guinea deel moest uitmaken van de Indonesische eenheidsstaat. Volgens Nederland mocht dat nu niet. Het conflict werd voor beide partijen een prestige-kwestie. Omdat Billiton na 1958 niet meer actief was in Indonesië was er, ondanks de slechte financiële positie van het koninklijk huis, geen economische reden meer voor de kwestie. Het feit dat de ondernemers Nieuw-Guinea wilden opofferen, bewees juist hoe nobel de Nederlandse bedoelingen waren. De politici weigerden de papoea-bevolking voor geld te versjacheren aan Soekarno. Ook Soekarno was absoluut niet van plan Nieuw-Guinea te laten schieten. In noodsituatie koos Soekarno voor de aanval. In 1960 verslechterde de situatie nog verder. Als reactie op Indonesische infiltraties stuurde Nederland toen een vliegdekschip en onderzeeërs naar Nieuw-Guinea. Soekarno verbrak daarop de diplomatieke betrekkingen en kondigde aan dat Nieuw-Guinea met militaire middelen zou worden bevrijd. In 1961 zou Willem Oltmans via een memorandum aan president Kennedy hebben voorkomen dat Nederland oorlog ging voeren om Nieuw-Guinea. Op zijn advies liet de Amerikaanse regering zich door Prins Bernhard voorlichten over de kwestie Nieuw-Guinea. President Kennedy koos in 1961 de kant van Indonesië en Willem Oltmans. Daarmee wilde hij voorkomen dat het land in het Russische kamp zou belanden. Toen minister van Buitenlandse Zaken Joseph Luns vervolgens in Washington kwam pleiten voor de Nederlandse zaak, zou Luns te verstaan zijn gegeven dat Nederland diende te

vertrekken uit Nieuw-Guinea. Sindsdien werd Oltmans door Luns op alle mogelijke manieren tegengewerkt in het uitoefenen van zijn beroep. Na het vertrek van Luns gingen de pesterijen door; ook toen Oltmans op 30 april 1990 naar Zuid-Afrika was verhuisd en de Nederlandse staat had laten weten daar te willen blijven wonen. Oltmans keerde ten slotte in 1992 noodgedwongen berooid naar Nederland terug.

1962

Het Wereld Natuur Fonds (in Nederland afgekort als *WNF*, internationale Engelse naam: *World Wide Fund for Nature*, in VS: *World Wildlife Fund*) is opgericht: Het betreft een toonaangevende, wereldwijd opererende organisatie voor bescherming van de natuur. De reuzenpanda is het symbool van de organisatie. Prins Bernhard werd benoemd tot eerste voorzitter en bleef dat tot 1976. Voormalig premier Ruud Lubbers was vanaf 1999 tot 2001 hiervan voorzitter.

1 januari 1966

Na vanaf 1 januari 1947 tot 1 januari 1964 Commissaris van de Koningin in Limburg te zijn geweest werd dr. F.J.M.A.H. (Frans) Houben de vader van mr. F.J.M. (Frank) Houben Kamerheer in buitengewone dienst van koningin Juliana, wiens grote gezin tot de vriendenkring van de koninklijke familie behoorde.

1966

Aandelen van de Kempische Zinkmaatschappij (KZM) komen voor 100% in handen van AKZO.

12 maart 1967

Generaal Soeharto wordt interim-president na een brief van zijn voorganger Soekarno (*Surat Perintah Sebelas Maret*, zoiets als "Bevelschrift van elf maart")

21 maart 1968

Soeharto wordt officieel gekozen als president door de MPRS (*Majelis Permusyawaratan Rakyat Sementara*, de "interim-Beraadslagende Volksraad").

1968

AKZO verkoop 50% van de aandelen van de Kempische Zinkmaatschappij (KZM) aan Billiton en behoudt zelf 50 % van de aandelen.

1968

Terugkeer van de Billiton Maatschappij in Indonesië toen de nieuwe machthebber, generaal Suharto, haar belastte met de exploratie en exploitatie van onderzeese tindepots nabij Singkep. Suharto zag het Westerse bedrijfsleven als een welkome steunpilaar van zijn regime en probeerde met succes buitenlandse investeerders, waaronder Nederlandse bedrijven, naar Indonesië te lokken. Met de overname door olieconcern Shell/Koninklijke Olie in 1970 eindigde het zelfstandige bestaan van de Billiton Maatschappij.

1968

In 1968 publiceerde Willem Oltmans zijn herinneringen over het Nieuw-Guinea-vraagstuk in zijn eerste boek *De verraders*, waar hij inzicht bood in het debacle van de buitenlandse politiek van minister Luns en het mislukken van de geheime diplomatie van Nederlandse industriëlen. Sinds 1968 heeft hij een aantal jaren de NTS/NOS-televisie in de Verenigde Staten vertegenwoordigd en enkele opvallende reportages gefilmd, waaronder het interview met Jim Garrison, de Officier van Justitie in New Orleans, die eveneens de moord op

president John F. Kennedy trachtte te ontrafelen. Ook interviewde hij voor televisie als eerste Nederlander coupgeneraal Soeharto. En natuurlijk was ook het interview met Black Panther-leider Eldridge Cleaver spraakmakend.

1 september 1968

Mr. F.J.M. (Frank) Houben, zoon dr. F.J.M.A.H. (Frans) Houben, werd door koningin Juliana benoemd tot burgemeester van de Gemeente Luyksgestel in Noord Brabant en is dat tot 1 februari 1977 gebleven. De familie Houben behoort tot de vriendenkring van het koninklijk huis.

1969

AKZO verkoop overige 50% van de aandelen van de Kempische Zinkmaatschappij (KZM) ook aan Billiton, waarmee Billiton de 100% aandelen in haar bezit heeft.

1970

Billiton wordt volledig overgenomen door SHELL. Vanaf 1970 was dit bedrijf volledig in handen van de Koninklijke Shell-groep, die allerlei industrieel belangrijke zware metalen uit het erts vrijmaakte. Dit gold met name voor tin, maar ook voor de metalen lood, cadmium, arseen en zink. Ook werden er door dit bedrijf loodaccu's gerecycleerd. Dit alles leidde tot zware bodemverontreiniging.

1970

In 1970 maakte Oltmans voor de NOS een film met de adviseurs van Kennedy over de leugens van Luns in verband met de Amerikaanse steun bij een oorlog over Nieuw-Guinea. Hij ontmoette Dewi Soekarno. Een turbulente vriendschap begon, vol hectische verwickelingen. Samen met Dewi schreef hij een open brief aan Suharto voor *Vrij Nederland*. Hij reisde met Dewi en haar dochtertje naar Zuidoost Azië om Soekarno te bezoeken die dan op sterven lag. In Bangkok moest Oltmans het vliegtuig verlaten: hij mocht Indonesië niet meer binnen.

4 april 1972

Voormalig premier prof. dr. J.E. de Quay schrijft in zijn dagboekantekeningen over dr. F.J.M.A.H. (Frans) Houben en zijn zoon mr. F.J.M. (Frank) Houben letterlijk het volgende: *“Toen naar Den Haag alwaar gegeten met Zijlstra, de Pous, de Jong en Stijkel. Gesproken over de linkse contacten en Beatrix –via de Houben-clan. Met de ‘Houben-clan’ wordt de familie Houben bedoeld waarvan Frank Houben, tot vorig jaar commissaris van de Koningin in Noord-Brabant nog steeds een innige relatie heeft met het koningshuis. Hij speelde onder meer een grote rol bij de inburgering van Máxima”*

[Jelle Zijlstra was een bekwame en gezagvolle econoom van ARP-huize. Hoewel hij zichzelf niet als politicus beschouwde, was hij tweemaal lijsttrekker van de ARP. Werd als premier van interim-kabinet een populair politicus, mede door een oudejaarsconferentie van Wim Kan. Nadien president van De Nederlandsche Bank.]

5 april 1972

Het is deze door voormalig premier prof. dr. J.E. de Quay genoemde *“Houben-clan”* die het koninklijk huis aan vele miljarden euro's persoonlijke eigendommen heeft geholpen en onder de dekmantel van *“duurzaamheid”* binnen twee generaties de gehele wereld aan het vergiften is. Degenen die daar met feitelijke bewijsstukken onderbouwd op reageren of daaraan iets willen doen om dat te voorkomen moeten worden opgeruimd, zoals met Pim Fortuyn is gebeurd en nu met Ad van Rooij dreigt te gebeuren. Hoe mr. F.J.M. (Frank) Houben en zijn *“Houben-clan”* waaronder de voormalige premiers drs. R. F. M. Lubbers

(CDA), W. Kok (PvdA), J.P. Balkenende (CDA) en burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode als perspoonlijke vriend van J.P. Balkenende, daarmee omgaan kunt u hieronder lezen. Met hetgeen u hieronder kunt lezen heb ik tevens feitelijk bewezen dat koningin Beatrix en haar beoogde troonopvolger Willem-Alexander door deze “*Houben-clan*” vanwege onrechtmatige verrijking met vele miljarden euro’s ten koste van (op termijn) vele miljoenen mensenlevens persoonlijk vanaf 1970 in een “*gevangen-situatie*” terecht zijn gekomen, waarmee zij ondanks al haar onrechtmatig verkregen rijkdommen het erg moeilijk zal hebben. Dit omdat een koning (koningin) een gezond en sterk volk achter zich wil hebben staan, die in geval van nood en/of oorlog helpt met de verdediging van haar koninkrijk. Ik ben er dan ook van overtuigd dat koningin Beatrix met deze asielaanvraag van mij, mijn gezin en mijn 92-jarige moeder in België erg blij is, waarmee zij en haar zoon Willem Alexander, als beoogde troonopvolger, worden verlost uit deze al maar liefst 30 jaar lang voortdurende “*gevangen-situatie*” van deze “*Houben-clan*” onder leiding van hun kamerheer mr. F.J.M. (Frank) Houben.

11 oktober 1973

Houhandelaar C. Tissen, wonende Koperteutenstraat 8, te Luyksgestel vraagt bij burgemeester mr. F.J.M.Houben en wethouders van Luyksgestel een bouwvergunning aan voor de oprichting van een houtconserveringsinrichting met ketelhuis (voor bewijs lees: <http://www.sdnl.nl/tissen-4.htm>).

26 oktober 1973

Bij brief van 26 oktober 1973 bericht burgemeester mr. F.J.M. Houben en wethouders van Luyksgestel aan houhandelaar Tissen het volgende: als u met het zetten van een handtekening verklaart: “*dat u voor het conserveren van hout, **alleen gebruik zult maken van een conserveringsmiddel op wolmanzout basis** en dat u, wanneer u zonder schriftelijke toestemming van Burgemeester en Wethouders, gebruik zal maken van een ander conserveringsmiddel, op eerste vordering van de gemeente, zonder verdere ingebrekestelling, aan de gemeente een boete verbeurt, van fl 1.000,- (duizend gulden) voor iedere dag dat genoemde inrichting **een ander conserveringsmiddel**, als bovenbedoeld, bevat*”, dan kan de bouwvergunning voor de oprichting van een houtconserveringsinrichting met ketelhuis direct worden verleend (voor bewijs lees: <http://www.sdnl.nl/tissen-4.htm>). Burgemeester mr. F.J.M. Houben beslist als zodanig met de voorkennis en wetenschap dat bij het verlenen van een bouwvergunning een dergelijke eis wettelijk niet kan en mag worden opgelegd en met de wetenschap dat het verlenen van een bouwvergunning voor een dergelijke chemische procesinstallatie (milieucategorie-5 bedrijf en zelfs Post-Seveso bedrijf) in het buitengebied van Luyksgestel in strijd was met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. Hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester mr. F.J.M. Houben daarmee in zeer ernstige mate zijn bevoegdheid als burgemeester heeft misbruikt om het koninklijk huis, waarmee hij zeer goed bevriend is, op onrechtmatige wijze gigantisch te verrijken. Niemand beter als hij wist namelijk dat wolmanzouten zijn samengesteld uit hoog problematisch gevaarlijk afval van Billiton/Shell waarvan het koninklijk huis grootaandeelhouder is en dat betreffend hoog problematisch gevaarlijk afval wettelijk tegen zeer hoge kosten op een zodanig veilige wijze had moeten worden opgeslagen dat er geen druppel van die stoffen (arseenzuur, chromtrioxide) in het milieu mogen komen.

12 september 1984

Herman Verwoest is de uitvinder van de werkwijze voor het vervaardigen van hydrothermaal geharde korrels uit bodemas en vliegias dat als afvalstof overblijft na verbranding van steenkool bij de steenkoolgestookte electriciteitscentrales. Prins Bernhard was enorm blij met deze vinding van Herman Verwoest. Herman Verwoest mocht vanwege zijn uitvinding dan

ook samen met zijn baas Gijsbert Versteeg en Prins Bernhard op de foto. Deze foto is in het bezit van de Sociale Databank Nederland. Uit de stukken, die Herman Verwoest mij heeft laten lezen, kan ik niet anders oordelen dan dat Herman Verwoest de uitvinder is en dat Gijsbert Versteeg die uitvinding van Herman Verwoest heeft gestolen en op 29 december 1978 daarvoor een aanvraag heeft ingediend om het op zijn naam te laten registreren als uitvindingsoctrooi met opgaaf van de volgende houders: *HOOGOGENS TECHNICAL SERVICES ENERGY & ENVIRONMENT B.V. Wenckebachstraat 1, 1951 JZ Velsen-Noord [07.10.1993] HISTORIQUE-HISTORIEK : (1) 12.09.1984 : AARDING WEERSTANDLAS B.V. * (2) 13.12.1985 : AARDELITE-HOLDING B.V. * (NL) 70 Industrieweg, 8071 CW NUNSPEET* * waarvan de publicatie ervan heeft plaatsgevonden onder voolopig nummer: 812004737 met publicatienummer: 45096. Dit alles heeft tot gevolg gehad dat uitvinder Herman Verwoest hiertegen al tientallen jaren tot op de dag van vandaag rechtszaken voert. Herman Verwoest is nog steeds in leven. Ik stel dan ook voor om Herman Verwoest hiervoor persoonlijk uit te nodigen en om de feitelijke onderbouw te vragen. De “Houben-clan” met Prins Bernhard als boegbeeld wilde kost wat kost hebben dat in het diepste geheim, met grote bedragen aan overheidssubsidie, vanaf 1993 tot 1998 proeven werden gedaan met alle soorten levensgevaarlijk hoogprobleematisch afval afkomstig vanuit de gehele wereld dat zonder enige vergunning over de Europese grenzen, landengrenzen en provinciale grenzen het bedrijventerrein van Hoogovens (Corus) binnen werd gesmokkeld, waarvan Robert Kahlman en zijn kinderen vergiftigingsslachtoffers zijn geworden. Voor de de feitelijke onderbouw lees het artikel 'VERGIFTIGD in GEHEIM LAB' in de telegraaf van 12 maart 2005 van onderzoeksjournalist Ron Couwenhoven. (voor artikel lees: <http://www.sdnl.nl/kahlman-telegraaf.htm>). Na 12 maart 2005 mocht de Telgraaf hierover niet meer schrijven. Ik stel dan ook voor om Robert Kahlman hiervoor persoonlijk uit te nodigen en om feitelijke onderbouw te vragen.

1986

Onder leiding van voormalig “Houben-clan” minister Pieter Wensemius (VVD) heeft de Staat der Nederlanden samen met zeven petrochemische bedrijven (AKZO, DSM, Dupont de Nemours, Hoechst, Hoogovens, Shell, Unilever en Dow Chemical) het bedrijf 'AVR Chemie BV' opgeicht. De staat der Nederlanden had 10% aandelen in dat bedrijf, de gemeente Rotterdam 45% en de zeven petrochemische bedrijven (AKZO, DSM, Dupont de Nemours, Hoechst, Hoogovens, Shell, Unilever en Dow Chemical) elk 5 procent. De Nederlandse overheid had daarmee een meerderheidsbelang en daarmee de volledige zeggingschap verkregen over deze zeven petrochemische bedrijven. De voorzitter van dit opgerichte bedrijf 'AVR Chemie BV' werd om die reden de minister van VROM, te beginnen met Pieter Wensemius als oprichter (VVD) in kabinet Lubbers I, opgevolgd door Ed Nijpels (VVD) in Kabinet Lubbers II, opgevolgd door Hans Alders (PvdA) in Kabinet Lubbers III, opgevolgd door Margreth de Boer (PvdA) in kabinet Kok I, opgevolgd door Jan Pronk (PvdA) in kabinet Kok II. Dit kabinet diende op 16 april 2002 zijn ontslag in naar aanleiding van het NIOD-rapport over Srebrenica. Voor de gigantische mens- en milieuvernietigende gevolgen daarvan lees het artikel “Artikel “Aan die 13 MIO kilo Arsenicum en die 30 MIO kilo Chroom VI kan het niet gelegen hebben” van Pamela Hemelrijk van 2 oktober 2003 (voor gehele artikel lees: <http://www.sdnl.nl/pamela-14.htm>). Dit artikel was het voorwoord van een boek wat Pamela Hemelrijk hierover wilde gaan schrijven. De oorzaak dat Pamela niet tot het schrijven van dat boek kon komen zit hem in de volgende ontwikkelingen: tot 2002 schreef Pamela artikelen en columns voor het Algemeen Dagblad. Nadat twee columns van haar door het AD werden geweigerd plaatste ze haar column “I saw a dead man win a fight” over de moord op Fortuyn en de rol van politiek en media op De Gezonde Roker. Het AD sommeerde haar en Theo van Gogh de column te verwijderen. Daaraan gaf Pemmela Hemelrijk geen gevolg. In 2002 werd ze geschorst, volgens het AD omdat ze bij de uitreiking van de

Nieuwspoortprijs voor de beste verkiezingscampagne iemand met een taart wou bekogelen, Hemelrijk sprak dat tegen. Verder zou ze volgens het AD tegen de algemeen manager van Nieuwspoort gevloekt en gescholden hebben toen hij haar vroeg het perscentrum te verlaten.

22 april 1987 tot 1 oktober 2003

Mr. F.J.M. (Frank) Houben is in deze periode Commissaris der Koningin in Noord-Brabant. Hij is ondermeer ook voorzitter van de commissie milieu bij de CDA omstreeks april 1987, voorzitter CDA-bestuurdersvereniging afdeling Noord-Brabant omstreeks april 1987, kamerheer in de provincie Noord-Brabant vanaf 1 oktober 2004, voorzitter Raad van Beheer AVR-Chemie Rotterdam van 1993 tot 1998, lid van de Raad van Commissarissen van de PNEM (en later Essent), lid bestuur Nationaal Groenfonds, voorzitter Brabant Medical School. Bij zijn huwelijk met Monique Marie van Lanschot was Prinses Christina één van hun getuigen. Hij is erg bevriend met de koninklijke familie en is daarom persoonlijk getuige bij het huwelijk van kroonprins Willem-Alexander met Maxima.

7 juli 1989

Op 7 juli 1989 schrijft het Eindhovens Dagblad over houtimpregneerder C. Tissen "*Hout impregneren zonder het milieu te belasten*". Volgens het Eindhovens Dagblad belast houtimpregneerder C. Tissen te Luyksgestel het milieu niet met arseenzuur en chroomtrioxide (chrom VI). De werkelijkheid is echter totaal anders. Houtimpregneerder C. Tissen heeft namelijk berekend en gemeten dat zijn bedrijf jaarlijks ca. 16.000 kg. arseenzuur en 19.000 kg. chroomtrioxide (chrom VI) in het hout perst dat nooit meer op zijn bedrijf terugkomt. Arseenzuur en chroomtrioxide zijn zware metalen die in de natuur nooit afbreken en volledig oplossen in water. Dit betekent dat als het geïmpregneerde hout er niet meer is (is verrot), al het arseenzuur en chroomtrioxide in opgeloste vorm in het oppervlaktewater, grondwater en daarmee later ook in ons drinkwater terecht is gekomen, waaruit het technisch niet meer te verwijderen valt. In 2000 schrijft het Eindhovens Dagblad dat 80 miljoen mensen in Bangladesh via het grondwater bedreigd worden met kanker als gevolg van arseen in grondwater. In 2000 schrijft het Eindhovens Dagblad dat de wereldgezondheidsorganisatie (WHO) alarm heeft geslagen over een dreigende ramp in Bangladesh. De helft van de bevolking dreigt besmet te raken door het drinken van met arseen verontreinigd grondwater. Ondanks deze wetenschap en de wetenschap dat hetzelfde met alle 16,5 miljoen Nederlanders staat te gebeuren als gevolg van hun foute artikel over houtimpregneerder C. Tissen, weigert de redactie van het Eindhoven Dagblad hun artikel daarop te rectificeren. (voor bewijs lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2007-10-11.php>)

30 april 1990

Willem Oltmans verhuisde met heel zijn hebben en houden naar Hillbrow en wilde zijn oude dag gaan doorbrengen in het nieuwe Zuid-Afrika, dat er onherroepelijk aankwam.

29 augustus 1991

Over de problematiek zoals in deze "*Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België*" staat beschreven heeft Minister-President drs. R.F.M. Lubbers bij brief d.d. 29 augustus 1991 (nr. 91M006379) letterlijk het volgende gereageerd aan A.M.L. van Rooij: "*Zeer geachte heer van Rooij; Naar aanleiding van uw brief van 25 augustus jl. deel ik u mede tot geen andere slotsom te komen dan in de brief nr. 91M005605 verwoord. Ik stel er prijs op de correspondentie over het onderwerp, waarover u mij reeds vele malen heeft geschrteven, hiermee af te sluiten. Op eventuele volgende brieven zal ik dan ook niet meer reageren. De meeste hoogachting drs. R.F.M. Lubbers.*" Hiermee heeft Minister-President drs. R.F.M. Lubbers (CDA) al vanaf 29 augustus 1991 mijn grondrechten als Nederlands burger afgenomen (voor bewijs lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-09-04.php>)

10 maart 1992

Intentieverklaring uitvoering milieubeleid basismetaalindustrie ondertekend door:

- minister J.G.M. Alders namens het ministerie van VROM.
- minister dr. J.E. Andriessen namens het ministerie van EZ.
- minister J.R.H. Maij-Weggen namens het ministerie van V en W.
- de heer D. Sonneveld namens het Interprovinciaal Overleg.
- drs. P.Ph. Dordregter namens de Vereniging van Nederlandse Gemeenten.
- dr. ir. J. IJff en mr. C. Th. Smit namens de Unie van Waterschappen.
- ir. O.H.A. van Royen namens de stichting Basismetaalindustrie en Milieu

Bovengenoemde personen hebben hiermee een samenwerkingsovereenkomst afgesloten waarin is beslist dat de 220.000 ton jarosiet die Billiton (Budelco/Shell) jaarlijks aan gevaarlijk afval opslaat in het jaar 2000 moet zijn teruggebracht naar 11.000 ton en dat 209.000 ton daarvan moet worden hergebruikt (zie bijlage 1 blz. 14 en 15 overeenkomst). In deze overeenkomst is aan bovengenoemde deelnemers en de deelnemers uit de overleggroep en taakgroepen een geheimhoudingsplicht opgelegd (zie bijlage 3, blz. 2 en 3 overeenkomst). Overeenkomstig die intentieverklaring moest de metaalindustrie (Billiton/Budelco/Shell) van het Kabinet Lubbers III het concentraat aan zware metalen (arsen, chroom VI, koper) uit jarosiet halen waarvoor de industrie (Hickson Garantor) veel belangstelling had. Hickson Garantor Nederland B.V. verwerkt dit concentraat aan zware metalen (feitelijk extreem gevaarlijk afval) in haar bestrijdingsmiddel Superwolmanzout-Co en verkoopt betreffend bestrijdingsmiddel aan o.a. de houtimpregneerbedrijven in Nederland, waaronder mijn buurman Gebr. van Aarle B.V. Voor dit alles hebben de Ministers van VROM en EZ enorme bedragen aan overheidssubsidie (gemeenschapsgeld) uitgegeven en doen dat nog steeds. Het gaat om o.a. enorme hoeveelheden arsen, chroom VI en koper uit jarosiet (zinkafval) die Billiton (Budelco/Shell) wereldwijd via dekmantelbedrijf Hickson Garantor wil gaan verkopen om het vervolgens via de houtimpregneerbedrijven, waaronder mijn buurman Gebr. van Aarle B.V., bij de door minister J.G.M. Alders van VROM opzettelijk onjuist voorgelichte consumenten, in de tuinen te dumpen.

[Overgenomen uit de pleitnotitie d.d. 15 december 2003 van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. aan de staatraden mr. dr. M. Oosting (voorz), mr. Ch. W. Mouten en drs. H. Borstlap in de zaaknummer 200301493/1]

12 maart 1992

Over de problematiek zoals in deze *“Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België”* staat beschreven heeft verantwoordelijk minister J.G.M. Alders (PvdA) van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer bij brief d.d.12 maart (kenmerk: SBM/26292002) letterlijk het volgende gereageerd aan A.M.L. van Rooij:

“Geachte heer van Rooij, U toont al vele jaren een hoge mate van betrokkenheid bij het milieu. Ik waardeer het zeer, wanneer burgers blijf geven van hun bezorgdheid voor een beter milieu. Vooral wanneer op deze bezorgdheid ook een daadwerkelijk handelen in de persoonlijk sfeer volgt. Het gebruik van houtverduurzamingsmiddelen door de firma Van Aarle brengt u door middel van talrijke vragen veelvuldig onder mijn aandacht. Ook in uw brief van 16 februari stelt u mij wederom een groot aantal vragen, voortvloeiend uit uw visie hierop. U legt inmiddels een zeer groot tijdsbeslag op mijn medewerkers van het directoraat-generaal Milieubeheer, de Hoofdinspectie Milieuhygiëne en de Regionale Inspectie Milieuhygiëne. Ik ben van mening dat dit tijdsbeslag een thans niet meer te verantwoorden omvang is gaan aannemen. Dit te meer gezien de genoegzaam bekende wederzijdse standpunten en het feit dat uw brieven ons na serieuze bestudering geen nieuwe gezichtspunten opleveren. U noopt mij daarom thans een beslissing te nemen omtrent de behandeling van uw brief d.d. 16 februari j.l. en eventuele volgende brieven. Deze beslissing

houdt in dat uw brieven voor kennisgeving zullen worden aangenomen. Een inhoudelijke beantwoording zal niet meer plaatsvinden.” Hiermee heeft verantwoordelijk minister J.G.M. Alders (PvdA) van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer al vanaf 12 maart 1992 mijn grondrechten als Nederlands burger afgenomen, hetgeen door alle opvolgende ministers van VROM is voortgezet (voor bewijs lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-09-04.php>)

20 mei 1992

Minister H. Alders van VROM (PvdA) laat aan alle houtimpregneerbedrijven en de daarbij horende gemeenten, provincies en waterschappen de circulaire betreffende werkprogramma milieumaatregelen voor houtimpregneerbedrijven toekomen. Huidig directeur C.M. Moons van VROM stuurde een begeleidende brief bij de circulaire van Minister Alders. In deze brief wordt voor de duidelijkheid meede gedeeld dat in de circulaire geen uitspraken worden gedaan over de milieuaspecten in de gebruiks- of afvalfase. Oftewel de aan de houtimpregneerbedrijven verleende milieuvergunning houdt geen rekening met de milieu- en de gezondheidsschade van het door hen geproduceerde en verkochte geïmpregneerde hout. Deze circulaire was geldig tot 1 januari 1996. (zie: <http://www.hetechtenieuws.org/2007-08-02.php>).

Juni 1992

Onder voorzitterschap van voormalig minister Alders van VROM is het "*Rio de Janeiro protocol*" tot stand gebracht en ondertekend. Onder de dekmantel van behoud van de regenwouden heeft Alders verduurzaamd hout als geschikt alternatief aangeprezen. De door minister Alders gesubsidieerde milieuorganisaties waaronder Vereniging Milieudefensie, Stichting Natuur en Milieu en het Wereld Natuurfonds volgden minister Alders van VROM daarin blindelings, anders werd hun subsidie ingetrokken. Landelijke milieucampagnes, en de enorme publiciteit hierover hebben in Nederland geleid tot een werkelijke rage. Deze campagnes stimuleerde de aanschaf van geïmpregneerd hout door de consument. Coniferen en beukenhagen werden veelal gerooid en nauwelijks nog gebruikt als erfafscheiding. Geïmpregneerd hout kwam daarvoor in de plaats. Tegels en klinkers in de tuin werden vervangen door tegels van geïmpregneerd hout. Zelfs kinderspeeltoestellen, picknicktafels, vlonders, beschoeiingen, huizen en zelfs gehele woonwijken werden gebouwd van geïmpregneerd hout. Dat hiermee onze regenwouden werden behouden heb ik nooit begrepen en is ook nooit aangetoond. Wel is het zo dat Billiton/Budelco/Shell op deze wijze haar levensgevaarlijk afval, met de hulp van het Kabinet Lubbers III, jaarlijks met miljoenen kilogrammen in het milieu hebben kunnen dumpen. Het gehele kabinet Lubbers III heeft op de hierboven beschreven wijze Billiton (Budelco/Shell) geholpen om via de dekmantelbedrijven Hickson Garantor Nederland BV en houtimpregneerbedrijven, waaronder de Gebr. van Aarle BV, jaarlijks miljoenen kilogrammen arseen, chroom VI en koper met het geïmpregneerde hout mee in water, bodem en lucht te dumpen. Dit alles in strijd met hun eigen beleid zoals dat door de Tweede Kamer der Staten Generaal is vastgelegd in het Indicatief Meerjarenprogramma Milieubeheer 1986-1990 waarin zowel arseen als chroom VI staan opgenomen als zwarte lijststof en waarvoor in Internationaal verband is besloten dat in het milieu brengen van deze stoffen, gezien hun gevaarlijke eigenschappen, via een maximaal brongerichte aanpak met de best bestaande techniek moet worden voorkomen. Onder milieuschadelijkheid wordt verstaan: stofeigenschappen zoals giftigheid - waaronder carcinogeniteit, mutageniteit en teratogeniteit of afbreekbaarheid -, en (bio)accumulatie, die een ernstig risico inhouden. [Artikel: Grootste milieuschandaal ooit ontmaskerd Overgenomen uit *Kleintje Muurkrant nr 386, 19 december 2003*]

2 augustus 1992

Buitenlandse Zaken en de inlichtingdiensten hadden een noodplan ontwikkeld om Willem Oltmans in één klap te kunnen ruïneren. Ze oefenden pressie uit op de Zuid-Afrikaanse regering en deze zorgde ervoor dat de zorgvuldig opgebouwde contacten in dat land in een snel tempo werden afgebroken. Uiteindelijk werd Oltmans op 2 augustus 1992 gearresteerd en als een dief in de nacht op het vliegtuig naar Amsterdam gezet. Oltmans was zo goed als alles kwijt en stond letterlijk op straat. Hij besloot terug te vechten en daar had men niet meer op gerekend. Hij startte een proces tegen de Staat der Nederlanden en eiste volledige financiële compensatie voor minstens 35 jaar overheidssabotage en treiteren. Dit tijdstip lag juist voor het moment dat Robert Kahlman in het diepste geheim bij Hoogovens (later Corus) te IJmuiden in een kelder 5 jaar lang proeven heeft moeten doen met levensgevaarlijk afval afkomstig vanuit de gehele wereld, waaronder uit Zuid-Afrika. Betreffend levensgevaarlijk afval vanuit Zuid-Afrika is zonder enige vergunning over de Europese grenzen, landengrenzen, provinciale grenzen het bedrijventerrein van Hoogovens (Corus) binnengesmokkeld om daarop door Robert Kahlman proeven te laten uitvoeren zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning in strijd met de Arboret. Korte tijd later (in 1994) is de (merk)naam Billiton overgegaan van Shell naar het Zuid-Afrikaanse mijnbouwbedrijf Gencor, waarna alle activiteiten in Arnhem zijn gestopt en de grond van het fabrieksterrein aan de Rijn is gesaneerd. Dat kan geen toeval meer zijn.

18 augustus 1992

Op 18 augustus 1992 (direct daarna) is op initiatief van de milieuofficier van Justitie mr. G. Bos (een persoonlijke vriend van Frank Houben) op het paleis van justitie te 's-Hertogenbosch in het diepste geheim de situatie rondom houtbewerkend bedrijf gebr. van Aarle B.V. en buurman A.M.L. van Rooij besproken zonder dat ik daarvan in kennis ben gesteld en zonder ik daarvan ooit het besprekingsverslag heb toegestuurd gekregen. Toevalligerwijze ben ik ruim een jaar later aan een kopie van betreffend verslag gekomen. In dat geheime overleg waren aanwezig dhr. G. Bos, officier van justitie (voorzitter), dhr. G. Broeren (parketsecretaris), dhr. H. de Vries (milieu-inspecteur Noord-Brabant), dhr. H. Artz (juridisch medewerker provincie Noord-Brabant), dhr. V. Ditters (hoofd algemene zaken waterschap De Dommel), mevr. I. Valk (wachtmeester rijkspolitie Sint-Oedenrode), dhr. M. Saris (wachtmeester rijkspolitie Sint-Oedenrode), dhr. P. Schriek (CDA)(burgemeester van Sint-Oedenrode), mevr. H. van Dijk-Eerhart (CDA)(wethouder milieu van Sint-Oedenrode), dhr. C. Kerstholt (hoofd afdeling bouwen en milieu bij de gemeente Sint-Oedenrode) en dhr. G. van Aarle (milieu technisch medewerker bij de gemeente Sint-Oedenrode). In dat overleg staat geschreven dat het bedrijf gebr. van Aarle B.V. over alle vereiste vergunningen beschikte. Dit met de voorkennis en wetenschap dat betreffend bedrijf over geen enkele vergunning beschikte en Ad en Leo van Aarle hun houtimpregneerinstallatie vanaf 11 augustus 1992 in werking hebben genomen zonder een daarvoor vereiste bouwvergunning, in strijd met het bestemmingsplan buitengebied op sterk verontreinigde grond, zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning en Wvo-vergunning, zonder een daarvoor vereist extern veiligheidsrapport en rampenbestrijdingsplan en zonder dat er ook maar ooit metingen zijn uitgevoerd naar de arseen en chroom VI verontreinigingen in de vrijkomende stoomwolken die vanuit het bedrijf naar de omgeving werden verspreid en bij openstaande ramen zelfs de woning van Cornelis van Montfort binnenwaaiden. In dat besprekingsverslag stond ook dat ik erg agressief ben, terwijl ik dat niet ben en tot op de dag van vandaag nooit ben geweest. Daarmee heeft milieuofficier G. Bos van Justitie de basis willen leggen om mij in opdracht van burgemeester P. Schriek te kunnen laten oppakken om in een gesloten inrichting te laten opsluiten. Om die reden is in dat geheime overleg op voordracht van H.A.M.A de Vries (milieuinspecteur van VROM voor Noord Brabant) ook besloten dat burgemeester P. Schriek (CDA) zonder voorafgaande

aankondiging GGD-arts Henk Jans op A.M.L. van Rooij moest afsturen om mij te onderzoeken op mijn geestelijke gesteldheid. Daarbij is het goed te weten dat diezelfde GGD-arts Henk Jans eerder samenwerkte met burgemeester P. Schriek vanuit zijn vorige functie als wethouder in Oosterhout. Het is daarbij tevens goed te weten dat dezelfde GGD-arts Henk Jans vanuit zijn eigen bureau betaalde onderzoeken uitvoerde voor Hickson Garantor Nederland B.V. te Nijmegen, de leverancier van het bestrijdingsmiddel Superwolmanzout-CO aan de gebr. van Aarle waarvan R. Leegwater directeur was. Het is daarbij tevens goed te weten dat dezelfde R. Leegwater samen met D. Mouwen (werknemer bij Unilever) het adviesbureau Techmil B.V. en later Techmil Management B.V. hebben opgericht en van daaruit met grote bedragen aan overheidssubsidie het bedrijf gebr. van Aarle adviseerden en daarna ondersteunden in de door mij vele aangespannen rechtszaken bij de Raad van State. Dankzij met name de hulp van Anton Nigten (Landelijk Milieu Oeverleg) en Jan Juffermans (Kleine Aarde) is het toen niet zover gekomen dat ik door deze actie in opdracht van voormalig minister Hans Alders van VROM als agressief (geestesziek) in een gesticht ben opgenomen. Het is daarbij tevens goed te weten dat verantwoordelijk inspecteur H.A.M.A de Vries van de provincie Noord Brabant door verantwoordelijk minister Hans Alders onder zeer hoge druk moet zijn gezet om tot dit handelen te zijn overgegaan. Dit omdat dezelfde inspecteur H.A.M.A. de Vries van VROM in 1987 en 1988 aan mij en aan de gemeente Sint-Oedenrode heeft geschreven dat de oprichting van dit milieucategorie-5 bedrijf bij gebr. van Aarle in strijd is met het ter plaatse van kracht zijnde bestemming buitengebied en dat alvorens met de bouw van de houtimpregneerketel kan worden begonnen eerst het sterk verontreinigde bedrijventerrein gesaneerd moet zijn. Het is hierbij ook goed te weten dat dit alles toentertijd heeft plaatsgevonden onder politieke verantwoordelijkheid van voormalig minister van justitie dr. E.M.H. Hirsch Ballin, die na geruime tijd voorzitter te zijn geweest van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State; het hoogste rechtscollege van Nederland, in het huidige kabinet weer minister van Justitie is. Hiermee is tevens het bewijs geleverd dat er in Nederland van onafhankelijke rechtsspraak al tientallen jaren lang absoluut geen spake is. Voor feitelijke onderbouw lees (<http://www.mstsnl.net/ekc/ekc-bos1.htm>) en (<http://www.hetechtenieuws.org/2007-11-26.php>)

1993-1998

Robert Kahlman heeft onder in een kelder bij Hoogovens (later Corus) te IJmuiden in het diepste geheim 5 jaar lang proeven moeten doen met levensgevaarlijk afval afkomstig vanuit de gehele wereld, waaronder Zuid-Afrika, Australië, Israël, oostblok landen maar ook vanuit Nederland met name vanuit Budelco (Shell). Al dat levensgevaarlijke afval is maar liefst 5 jaar lang vanuit de gehele wereld zonder enige vergunning over de Europese grenzen, landengrenzen, provinciale grenzen het bedrijventerrein van Hoogovens (Corus) binnen gesmokkeld om door Robert Kahlman daarop proeven te laten uitvoeren zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning in strijd met de Arboret. Robert Kahlman en zijn kinderen zijn daarvan erg ziek geworden, zonder daarvoor ook maar enige schadevergoeding van Corus en/of de Staat der Nederlanden te hebben mogen ontvangen. Dit met de wetenschap dat Corus miljoenen euro's subsidie heeft ontvangen voor het plegen van deze grensoverschrijdende misdrijven. Voor de feitelijke onderbouw lees het artikel 'VERGIFTIGD in GEHEIM LAB' in de telegraaf van 12 maart 2005 van onderzoeksjournalist Ron Couwenhoven. (voor artikel lees: <http://www.sdn.nl/kahlman-telegraaf.htm>). Na 12 maart 2005 mocht de Telegraaf hierover niet meer schrijven. Ik stel dan ook voor om ook Robert Kahlman hiervoor persoonlijk uit te nodigen en om feitelijke onderbouw te vragen.

1994

De (merk)naam Billiton is in 1994 overgegaan van Shell naar het Zuid-Afrikaanse mijnbouwbedrijf Gencor, waarna alle activiteiten in Arnhem zijn gestopt en de grond van het fabrieksterrein aan de Rijn is gesaneerd. Een van de zwaarste verontreinigingen werd veroorzaakt door de accubreker, waarbij grote hoeveelheden zwavelzuur en Lood vrijkwamen. In 1996 sloot de tinsmelter in Arnhem voorgoed haar poorten. Het terrein werd gesaneerd.

1994 tot 1998

Dick Tommel (D66) was vanaf 1994 tot 1998 staatssecretaris van het Ministerie van VROM. Vanuit die functie heeft hij honderden miljoenen guldens milieusubsidie (gemeenschapsgeld) uitgegeven om onder de dekmantels van '*KOMO-keur geïmpregneerd hout*' en '*Duurzaam bouwen*' hout vol te persen met onder andere de zwarte lijststoffen arseenzuur, chroomtrioxide en vele onbekende chemische stoffen, de zogenaamde niet werkzame stoffen, om daarmee de metaalindustrie (Shell/Billiton) met grote kostenbesparingen van hun hoogproblematisch gevaarlijk afval af te helpen. Daarbij worden de houtimpregneerbedrijven als '*dekmantel*' gebruikt. Dit alles kon Tommel toentertijd realiseren omdat de Bestrijdingsmiddelenwet ernstige tekortkomingen kent; ze houdt namelijk geen rekening met de niet werkzame chemische stoffen in het bestrijdingsmiddel en ook niet met de milieu- en gezondheidsconsequenties als het betreffende bestrijdingsmiddel in de afvalfase is beland. Met deze tekortkomingen in de Bestrijdingsmiddelenwet kan elk soort gevaarlijk afval worden omgezet tot het product '*bestrijdingsmiddel*'. Het ministerie van VROM weet dit al ruim 10 jaar lang, maar weigert deze tekortkomingen in de Bestrijdingsmiddelenwet te repareren. Dit zegt genoeg zowel wat ons ministerie van VROM betreft als over Dick Tommel. [Artikel: D66 Tommel en de milieumaffia uit *Kleintje Muurkrant nr 366, 29 maart 2002*]

1997

Het bedrijf Edelchemie te Panheel (nu in België gevestigd) beschikt over de 'nuloptie-technologie' waarmee deze milieuvergiftiging grotendeels kan worden opgelost. De minister van VROM erkent dat. Desondanks werd in 1997 door Stichting Natuur en Milieu, die voor 80% afhankelijk is van milieusubsidie van VROM, een kort geding gestart tegen Edelchemie, waarin zij de president van de rechtbank te Roermond, hebben verzocht om dat bedrijf een dwangsom van f.25.000,- per dag op te leggen voor elke dag dat Edelchemie de geurnorm overtreedt. Het is hierbij goed te weten dat de stank grotendeels werd en wordt veroorzaakt door de rioolzuiveringsinstallatie van het Zuiveringschap Limburg dat pal naast het bedrijf van Edelchemie is gelegen, en dat de Stichting Natuur en Milieu deze geuremissie ten onrechte toeschrijft aan Edelchemie. Het is hierbij tevens goed te weten dat Stichting Natuur en Milieu de geconstateerde geuremissie niet heeft gebaseerd op geurmetingen maar op bevindingen van snuffelaars. Dit zijn mensen die met hun neus snuffelen en dan op papier zetten wat de geuremissie is. Stichting Natuur en Milieu (VROM) heeft deze snuffelaars betaald en dus bepaald wat zij over geuremissie afkomstig van Edelchemie in hun rapport moesten opschrijven. Op deze manier heeft Stichting Natuur en Milieu het bedrijf Edelchemie te Panheel gesloten gekregen. Dit alles met de bedoeling om hiermee de nuloptie-ontgiftigingstechniek van Edelchemie uit te schakelen, zodat verdere vergiftiging van natuur en milieu ongestoord kan doorgaan. Inmiddels heeft het ministerie van VROM een 'alternatieve' route bedacht voor verwerking van fotografisch gevaarlijk afval via de AVR in Rotterdam. Onder andere het totaal niet afbreekbare bromide gaat nu diffuus het milieu in. De verglazingstechnologie (nuloptie) van Edelchemie, geroemd in het meerjarenplan II verwerking gevaarlijk afval, geroemd als minimum standaard, is afgedankt door het Ministerie van VROM, zogenaamd omdat Edelchemie milieuproblemen zou hebben (de

snuffelaars van de Stichting Natuur en Milieu). Zo werkt de subsidieverlening in Nederland. De Tweede Kamer lijkt niet te bestaan. Ook ir. G.C. van Wijnbergen (CDA), de vice-voorzitter van het College van de Toelating bestrijdingsmiddelen (CTB), speelde een belangrijke rol bij de toelating van giftige wolmanzouten voor de verduurzaming van hout. De ontgiftigingstechniek van Edelchemie was hem dan ook een doorn in het oog. Om die reden heeft de heer Wijnbergen, als voorzitter van het Zuiveringschap Limburg, aan Edelchemie zodanige lozingsvoorschriften opgelegd dat betreffend bedrijf die altijd moest overtreden, waarna hij vervolgens middels het opleggen van allerlei dwangsommen Edelchemie naar hartelust honderdduizenden guldens afhandig kon maken. Hier is dan ook sprake van een dwangsomcriminaliteit in zijn meest ernstige vorm (voor bewijs lees: <http://www.sdnl.nl/column-6.htm>). Bij brief d.d. 17 december 1997 heb ik R. Beckers (voorzitter), A. van den Biggelaar (directeur) en Prof. L. Reijnders (milieukundige) van de Stichting Natuur en Milieu hierover letterlijk het volgende geschreven: "*Geachte Mevrouw Beckers en Heren van den Biggelaar en Reijnders; U bent verantwoordelijk voor hetgeen Stichting Natuur en Milieu doet. Ik richt deze brief om die reden aan: 1) R. Beckers als voorzitter; 2) A. van den Biggelaar als directeur; 3) Prof. L. Reijnders als milieukundige; Aan U alle drie maak ik kenbaar dat tot op heden alleen A.J.M. van den Biggelaar (als directeur) heeft gereageerd op mijn brief van 14 december jl. Om die reden verwacht ik nog een inhoudelijke reactie van mw. R. Beckers (als voorzitter) en L. Reijnders (als milieuprofessor). Mede vanwege mijn goede relatie met Stichting Natuur en Milieu ervaar ik de inhoud van de brief van 16 december 1997 (kenmerk MR/MP/971216.179) van directeur A.J.M. van den Biggelaar als een klap in mijn gezicht. Naar aanleiding daarvan wil ik U het volgende kenbaar maken en de volgende vragen stellen. Door U wordt gesuggereerd dat mijn positie ten opzichte van Edelchemie niet onafhankelijk is. Deze vorm van laster accepteer ik van niemand dus ook niet van Stichting Natuur en Milieu. Ik richt aan U daarom het nadrukkelijke verzoek U zich daarvoor per kerend faxbericht schriftelijk te verontschuldigen. Dit vanwege het feit ik alles, wat ik voor Edelchemie heb gedaan, uit mijn eigen portemonnee heb betaald. De reden waarom ik persoonlijk veel tijd en geld besteed aan Edelchemie moet U zoeken in het volgende: **1988 – 1991**, Stichting Natuur en Milieu maakt reclame voor het gebruik van met arseen en chrom VI gewolmaniseerd hout en als zodanig voor de diffuse vergiftiging van geheel Nederland met zwarte lijststoffen. (zwaarste klasse kankerverwekkende stoffen). Als gevolg daarvan zal een groot gedeelte van het Nederlandse volk kanker krijgen, onvruchtbaar worden en genetische veranderingen ondergaan. Er is om die reden in internationaal verband besloten dat "zwarte lijststoffen" via een maximale brongerichte aanpak met de best bestaande techniek uit het milieu moeten worden geweerd. Stichting Natuur en Milieu start hiertegen geen Kort Geding omdat de minister van VROM (hun werkgever) alle milieu en gezondheidsschade als gevolg daarvan zal moeten betalen. **1991 - 1995**. Stichting Natuur en Milieu erkent dat zij met betrekking tot hun reclame voor het gebruik van gewolmaniseerd hout fout zaten, maar doet verder niets. Ik heb ervoor gezorgd dat Groen Links in 1991 en 1996 moties heeft ingediend om arseenhoudende wolmanzouten te verbieden en dat die moties op resp. 12 november 1991 en 19 november 1996 door de Tweede Kamer zijn aangenomen. De minister van VROM weigert vanwege "collusie" uitvoering te geven aan de door de Tweede Kamer aangenomen moties. Bijgevoegd vindt U de brief van 21 juni 1993 van criminoloog prof. dr. F. Bovenkerk aan mr. Ficq, hoofdofficier van Justitie (bijlage 1). Daarin kunt U lezen wat "collusie" betekent. Stichting Natuur en Milieu doet niets, ondanks het feit zij hiermee al vanaf 1991 de steun van de gehele Tweede Kamer heeft. Zij steunen hiermee de minister van VROM (hun werkgever) omdat die alle milieu en gezondheidsschade als gevolg daarvan zal moeten betalen. Op 16 maart 1995 laat Stichting Natuur en Milieu via het Landelijk Milieu Overleg een persbericht uitgaan (bijlage 2). Daarin maken zij het Nederlandse volk o.a. kenbaar dat de impregneerbedrijven: 1) Hickson Garant B.V. te Nijmegen; 2) Hickson Garant B.V. te Amsterdam; 3) Foreco te Dalfts;*

4) Gebr. Van Aarle B.V. te Sint Oedenrode (mijn buurman) de post-Seveso Richtlijn overtreden en als zodanig een chemische ramp kunnen veroorzaken van een omvang als die in Seveso (Italië) zonder dat de verre omgeving daartegen beschermd is. Het overtreden van de Post Seveso Richtlijn wordt in Europees verband als een van de zwaarste milieumisdrijven genoemd. Ondanks dat start Stichting Natuur en Milieu hiertegen geen Kort Geding. Zij steunen hiermee de minister van VROM (hun werkgever) omdat die alle milieu- en gezondheidsschade als gevolg daarvan zal moeten betalen. **1996.** De minister van VROM besluit dat met arseen en chroom VI geïmpregneerd hout (welke is voorzien van een KOMO-sticker) milieuvriendelijk is. Zij besluit om die reden (via de DUBO-voorzieningen) tot het verlenen van 25 - 75% milieusubsidie aan particulieren die met arseen en chroom VI gewolmaniseerd hout kopen om daarmee henzelf, hun kinderen en kleinkinderen kanker te laten krijgen, onvruchtbaar te maken en genetisch te schaden. Zelfs tegen deze subsidieverlening, waarbij jaarlijks honderden miljoenen gemeenschapsgeld wordt uitgegeven om geheel Nederland diffuus te vergifigen, start Stichting Natuur en Milieu geen Kort Geding. Zij steunen hiermee de minister van VROM (hun werkgever) omdat die dit moet doen van Hickson Garant B.V. te Nijmegen, die om "collusie" redenen het gehele ministerie van VROM in hun macht heeft. **1997.** Als gevolg van bovengenoemde handelwijze van Stichting Natuur en Milieu is geheel Nederland diffuus vergiftigd met de meest kwalijke kankerverwekkende stoffen, zoals arseen en chroom VI. Edelchemie kan met zijn wereldwijde gepatenteerde "nuloptie-technologie" dit gigantische milieuprobleem oplossen. Hickson Garant B.V. en andere malafide bedrijven die veel geld verdienen aan het diffuus dumpen van levensgevaarlijk afval besturen om "collusie" redenen het ministerie van VROM. Edelchemie is voor hen om die reden een groot gevaar. Met dit Kort Geding tegen Edelchemie helpt stichting Natuur en Milieu de minister van VROM (hun werkgever) met de liquidatie van Edelchemie. Vanwege het feit ik niet wil hebben dat door toedoen van Stichting Natuur en Milieu geheel Nederland diffuus wordt vergiftigd, en daarmee onze kinderen en kleinkinderen ongeneeslijk ziek zullen worden, heb ik hieraan al 10 jaar lang al mijn vrije tijd en vakanties opgeofferd en heb ik privé hieraan al honderden duizenden guldens uitgegeven. Zo ook help ik Edelchemie in mijn eigen vrije tijd op eigen kosten. Op Uw antwoorden "ad 1 t/m ad 11" heb ik de volgende reactie: Ad 1) A.J.M. van den Biggelaar spreekt hiermee namens stichting Natuur en Milieu onwaarheden. Ad 2) De heer Nevels kent betreffende sommatie niet. Ik verzoek U om die reden mij daarvan een afschrift te laten toekomen. Ad 3) RIVM en RIMH hangen onder het ministerie van VROM. De minister van VROM is de werkgever van stichting Natuur en Milieu. Stichting Natuur en Milieu doet om die reden datgene wat de RIVM en RIMH hen voorschrijft. Ad 4) Stichting Natuur en Milieu geeft hiermee aan dat zij er geen enkel probleem mee hebben om met milieucriminelen samen te werken. Ad 5) Stichting Natuur en Milieu moet om bovengenoemde "collusie" redenen Edelchemie liquideren. Ad 6) In tegenstelling met hetgeen U schrijft, heb ik zeer goede ervaringen met de provincie Limburg. Zij treden niet op tegen Edelchemie, omdat zij ervan overtuigd zijn dat Edelchemie bovengenoemde gigantische diffuse vergiftiging met haar wereldwijd gepatenteerde nuloptie-technologie kan oplossen. Stichting Natuur en Milieu wil dat niet. Om die reden heeft U tegen Edelchemie dit Kort Geding gestart. Ad 7) De normale rechtsgang bij de Raad van State durft Stichting Natuur en Milieu niet te volgen omdat die minder belangen verstrengeld is dan de lokale rechtbank. Ad 8) Hieruit leid ik af dat Stichting Natuur en Milieu belangen verstrengeling binnen rechtbanken erg toejuicht. Ad 9) Dat heb ik niet gezegd. Ik heb gezegd de door PRA gebruikte methode subjectief is. In tegenstelling met hetgeen U schrijft is die meetmethode van geurhinder niet erkend. Het lijkt mij verstandig om U voortaan hierover beter te laten voorlichten. Op de subvragen a t/m k weigert U te antwoorden. Hieruit leid ik af dat U daarmee zelf toegeeft dat betreffende snuffelaars, die de metingen hebben verricht, een mogelijk crimineel verleden hebben. Ad 10) U heeft zich gebaseerd op reuk van diverse bedrijven, waaronder het rioolwaterzuiveringsbedrijf pal

*langs Edelchemie, welke U om "collusie" redenen allemaal wilt toeschrijven aan Edelchemie. Hoe erg zo'n rioolwaterzuiveringsbedrijf kan stinken kunt U lezen in bijgevoegd artikel "stankgolf over Zuid-Oost Brabant" uit het Eindhovens Dagblad van 17 december 1997 (bijlage). **CONCLUSIE.** Ik betreur het dat U op grond van vorenstaande niet met mij wilt praten. Ook betreur ik het dat U mijn goede naam zwart wilt maken door te suggereren dat ik van Edelchemie geld ontvangen heb, of anderszins belangen verstrengeld ben. Ondanks hetgeen U mij 10 jaar lang heeft aangedaan sta ik nog steeds open voor overleg. Om die reden smee ik Stichting Natuur en Milieu mij daartoe de ruimte te bieden en het Kort Geding van 19 december a.s. op te schorten tot na een ronde tafel bijeenkomst, waarbij vanzelfsprekend Milieudefensie, De Kleine Aarde, NIVON, Edelchemie, Stichting SDD en ondergetekende aanwezig zijn om te komen tot een onafhankelijk oordeel over de grote milieuwinst van de nuloptie-technologie van Edelchemie. Vertrouwend op uw medewerking en reactie vóór 19 december 1997, teken ik, met vriendelijke groeten Ing. A.M.L. van Rooij, Milieu- en Veiligheidskundige”* Voor het feitelijke bewijs lees: <http://www.sdnl.nl/milieu19.htm> Tot op de dag van vandaag (13 jaar later) hebben R. Beckers (voorzitter), A. van den Biggelaar (directeur) en Prof. L. Reijnders (milieukundige) van de Stichting Natuur en Milieu daarop nog steeds niet gereageerd. Hiermee is feitelijk bewezen dat zelfs de grote Nederlandse milieuorganisaties, als stichting Natuur en Milieu, en zelfs de wereldbekende Nederlandse milieuprofessor Lucas Reijnders, vanwege overheidssubsidie, al in 1997 volledig in de wurggreep waren van de koninklijke Nederlandse “Houben-clan” zoals dat door voormalig Nederlands premier De Quay wordt genoemd.

Februari 1999

In 1990 heeft AVR Chemie B.V. een betonnen bak van 320 bij 50 meter en 11 meter diep laten bouwen in de maasvlakte. Deze bak is door AVR Chemie B.V. gebouwd voor een veilige opslag van levensgevaarlijk afval dat nooit afbreekt en in die C2-deponie voor de komende 100 jaar moet blijven liggen. Ir H. Roest, voorheen ingenieursgeoloog bij de Technische Universiteit Delft schreef hierover een brief aan de kamercommissie voor milieu, van de Tweede Kamer. Volgens Roest lijkt het er op dat het afval voor eeuwig op de Maasvlakte blijft liggen, dichtbij grondwater en zeer groot en diep oppervlaktewater, de Noordzee en het Voornse Meer. We hebben hier een deponie op een schiereiland, omgeven door water schrijft Roest. Roest wees de Kamer op het lange termijn risico van overstroming. Hij vreest dat de betonnen constructie op de lange duur niet bestand zal zijn tegen de werking van verzilt grondwater en ook niet tegen de agressieve werking van lekwater uit het chemisch afval. "Heeft 'eeuwige berging' van toxisch afval op een kustlocatie dicht bij het grondwater niet het risico dat bij een eventuele verwaarlozing van de deponie uiteindelijk een uitgesteld berging in zee het gevolg kan zijn", aldus de brief. Roest riep de Kamer op de lange termijn risico's van de deponie opnieuw af te wegen. maar kreeg daarop nooit antwoord. Hij vroeg zich in zijn brief ook af hoe lang de drainagebuizen onder het afval in de betonbak intact zullen blijven. Dat zijn zorgen niet onterecht waren bleek in februari 1999, toen op basis van metingen het vermoeden ontstond dat de bodem van de C2-deponie was gescheurd. Bij inspectie bleek dat drainagebuizen gedeeltelijk waren ingedrukt. Nu deze door Robert Kahlman vijf jaar lang gedane illegale proeven bij Hoogovens (Corus) geslaagd waren, heeft beheerder afvalverwerking *Rijnmond* (AVR),aan de firma Van Eck opdracht gegeven om zo'n dertigduizend ton van betreffend levensgevaarlijk afval met de shovel te laten verwijderen zonder de wettelijk voorgeschreven beschermingsmiddelen. Dit alles mocht namelijk voor de omgeving niet opvallen. Zo werd ook Rob van Rijn met een shovel in die bak getuurd. Bij het verwijderen zag hij alle kleuren van de regenboog. Na een paar weken bleek hij ernstig ziek te zijn, waaruit levenslange arbeidsongeschiktheid volgde. De Sociale Databank Nederland beschikt over al het benodigde feitelijke bewijsmateriaal. Ook Rob van Rijn en zijn

vrouw Astrid laten ze, na jarenlang procederen, zitten met een schadevergoeding van slechts €50.000,- euro. Dit is de waarheid. Wat nog erger is maar wat door onze landelijke overheid in alle toonaarde wordt verzwegen is dat in opdracht van afvalverwerking *Rijnmond* (AVR).betreffend C2 materiaal werd verdund tot C3 materiaal en in een tweetal draaitrommelsovens die door AVR Chemie B.V. tot 2002 werden geëxploiteerd daarvan pellets (hydrothermaal geharde korrels) zijn gemaakt die daarna zijn gedumpt in betonnen stenen (green bricks genaamd) en zijn gebruikt in de Nederlandse woningbouw. Ook degenen die met die draaitrommelmolens hebben moeten werken zijn ziek geworden: ook dat wordt doodgezwegen. In 2002 was deze klus geklaard en heeft daarna de ontmanteling van deze draaitrommelmolens op kosten van de overheid plaatsgevonden.

1999- 2004

Met dezelve apparatuur als dat R. Kahlman in het diepste geheim in de kelder van Hoogovens (Corus) te Ijmuiden zonder de vereiste milieuvergunningen proeven heeft moeten doen met levensgevaarlijk afval (afkomstig vanuit de gehele wereld) heeft IBR-Consult B.V. te Haelen in Limburg die proeven voortgezet. Dit alles ook weer zonder een vereiste milieuvergunning in strijd met de Arbowet met grote bedragen aan overheids subsidie, verkregen via SenterNovem. Deze proeven werden gedaan op het moment in de kolengestookte electriciteitscentrale “Willem-Alexander” van Nuon te Buggenum proeven werden gedaan met het bijstoken van levensgevaarlijk afval afkomstig van Essent zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning. Het is hierbij goed te weten dat dezelfde mr. F.J.M. Houben lid van meerdere advies- en toezichtsorganen was, zoals de Raad van Commissarissen van de PNEM (en later Essent). Slachtoffer R. Kahlman had dit ontdekt en heeft dit aan het licht gebracht. Pal daarop kreeg hij vanuit de advocaat van INR-Consult B.V. een proces aan zijn broek. Met de hulp van zijn eigen advocaat H.E.C.A Vlasman te Laren (die in korte tijd tweemaal van advocatenkantoor is veranderd) werd tegen R. Kahlman een Kort Geding gestart bij de rechtbank in Alkmaar. Daarbij werd door de advocaat van IBR-Consult B.V. in nauwe afstemming met H.E.C.A. Vlasman (de advocaat van R. Kahlman) een valselijk opgemaakt dossier overlegd aan de voorzieningenrechter van de rechtbank Alkmaar, waarop betrokken voorzieningenrechter de heer R. Kahlman heeft laten verliezen, waarop hij ook nog is veroordeeld. De € 200.000,- die Corus aan R. Kahlman had toegezegd heeft de heer Kahlman nooit gekregen en zijn naar verwachting dan ook in de zakken van zijn advocaat H.E.C.A. Vlasman verdwenen. De heer Vlasman had het Ecologisch Kennis Centrum B.V. ingehuurd en gemachtigd als deskundig bureau om hem bij te staan in de zaak R. Kahlman. De heer Vlasman was daarvoor nog zo’n € 50.000,- verschuldigd aan het Ecologisch Kennis Centrum B.V., waarvan ik de directeur ben. Tesaamen met de advocaat van IBR-Consult B.V. heeft hij weten te bewerkstelligen dat stukken van mij (A.M.L. van Rooij) en zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V. (die niets met het kort geding van Kahlman te maken hadden) werden toegevoegd aan betreffend dossier in het kort geding tegen R. Kahlman. Daarop is voor A.M.L. van Rooij en zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V. in de zaak R. Kahlman onherroepelijke jurisprudentie ontstaan over A.M.L. van Rooij en zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V., waartegen door A.M.L. van Rooij en/of zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V. geen hoger beroep mogelijk was, omdat zij daarin formeel geen partij waren. Dit heeft tot gevolg gehad dat advocaat H.E.C.A. Vlasman die € 50.000,- nooit aan het Ecologisch Kennis Centrum B.V. heeft betaald en zowel A.M.L. van Rooij als wel zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V. pal daarna te maken kregen met een kort geding vanuit de advocaat van IBR-Consult B.V. die zich daarbij baseerde op onherroepelijke jurisprudentie, verkregen via een zaak tegen R. Kahlman. Dit kort geding werd door Vice-President mr. B.C.W. Geurtsen-van Eeden (voormalig CDA-raadslid in de gemeente Houten) in behandeling genomen. Door haar werd een valselijk opgemaakt dossier samengesteld, waarvan aan A.M.L. van Rooij en aan het Ecologisch Kennis Centrum B.V. werd geweigerd een kopie te verstrekken. Dit door haar

valselijk opgemaakte dossier werd overgedragen aan een andere rechter te weten: Vice-President J.W.H. Rullmann (een vrijmetselaar) die vervolgens op 6 juni 2006 (nr. 140423/KG ZA 06-205) vonnis wees. Aan dat vonnis kon geen enkel mens op de gehele wereld voldoen en was zodanig dat A.M.L. van Rooij en zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V. daarop binnen een maand al zijn eigendommen zou kwijtraken. Kort na dit vonnis was is mij gebleken dat A.M.L. van Rooij en het Ecologisch Kennis Centrum B.V. daarvoor nooit griffierecht hadden betaald, waarmee het Vonnis niet rechtsgeldig was en nooit tot uitvoering kon worden overgegaan. U zult het niet geloven maar tot twee jaar nadat betreffend vonnis was uitgesproken heeft A.M.L. van Rooij en zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V. wel vijfmaal een aangetekend schrijven van de griffier van de rechtbank `s-Hertogenbosch gehad met de sommatie (onder bedreiging van het doen van strafaangifte) dat in die zaak alsnog griffierecht zal moeten worden betaald. Ik heb dat nooit betaald, hetgeen achteraf mijn redding blijkt te zijn geweest. Voormalig CDA-raadslid van Houten mr. B.C.W. Geurtsen-van Eeden, vanuit haar functie als Vice-President van de rechtbank `s-Hertogenbosch, moet gedacht hebben: deze truc moet mij bij het door de advocaten mr. H.F.C. Kuijpers en mr. D.A. Harff in juni 2008 gestarte kort geding tegen de Sociale Databank Nederland via G. Kucharek als dekmantel nog wel een keer lukken. Wij doen in deze zaak niet alleen klokkenluider A.M.L. van Rooij vermengen maar ook alle andere klokkenluiders, waaronder Karel de Wert, Gerard Beukeveld, etc, etc, zodat op grond van dit geschil tegen de Sociale Databank Nederland (R.M. Brockhus, W.A. Sweers, W.A. Wolbrink, B. Vroomen) tegen alle klokkenluiders onherroepelijke jurisprudentie kan ontstaan, waartegen door hen geen hoger beroep kan worden aangetekend omdat zij geen partij waren. Daarna zouden bij een kort geding tegen al die klokkenluiders al hun geld en eigendommen kunnen worden afgenomen. Tijdens de behandeling ter zitting werden al deze klokkenluiders door advocaat mr. D.A. Harf afgeschilderd als terroristen afkomstig vanuit een links activisme. Mijns inziens om hiermee ook weer een link te kunnen leggen met Volkert van der Graaf, die via de media als moordenaar op Pim Fortuyn werd beschouwd. Tijdens de behandeling ter zitting liet advocaat mr. D.A. Harf ook ontvallen dat hij hierover contact had met voormalige premiers (minister van Staat) van Nederland. Mijns inziens moeten dat dan de voormalige premiers drs. R. F. M. Lubbers (CDA) en W. Kok (PvdA) zijn geweest. Gelukkig was ik persoonlijk op die zitting aanwezig waar dezelfde Vice-President mr. B.C.W. Geurtsen-van Eeden de zaak behandelde. Om te voorkomen dat alle ingebrachte klokkenluiders hetzelfde lot zouden ondergaan als mij eerder was overkomen met de uitspraak van Vice-President J.W.H. Rullmann (een vrijmetselaar), maar dan met voorafgaande betaling van griffierecht, hebben A.M.L. van Rooij en zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V. voorafgaande aan de uitspraak in kort geding door Vice-President mr. B.C.W. Geurtsen-van Eeden tegen de Sociale Databank Nederland hiervan bij brief van 29 juni 2008 (ingeleverd op 4 juli 2008) strafaangifte gedaan bij mr. H.N. Brouwer, voorzitter van het college van Procureur-Generaal. Betreffende strafaangifte met toelichting kunt u lezen op het Echte Nieuws van 6 juli 2006 (voor bewijs lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-07-06.php>). Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud, die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen en aan u gericht. Ik vind het onverstelbaar dat mr. H.N. Brouwer, als verantwoordelijk voorzitter van het college van Procureur-Generaal, deze strafaangifte tot op de dag van vandaag (bijna twee jaar later) nog steeds niet heeft doorgestuurd aan de hoofdofficier van justitie van het Landelijk Parket om hiernaar strafrechtelijk onderzoek te laten verrichten. Dit des te meer ik hem vanaf 1977-1988 als Philips collega heb meegemaakt, waar hij als bedrijfsjurist zeer betrouwbaar overkwam en als zodanig ook een goede naam heeft gekregen, waardoor hij op deze hoge post terecht is kunnen komen. Als asielzoeker in België verzoek ik u dan ook om een kopie van dit verzoek aan mr. H.N. Brouwer, voorzitter van het college van Procureur-Generaal, in Nederland te versturen met de vraag waarneer hij mijn aangifte van 29 juni 2008 (lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-07-06.php>) voor onderzoek voorlegt aan aan de

hoofdofficier van justitie van het Landelijk Parket. Uw antwoord daarop zie ik, gezien de ernst van dit alles, zo spoedig mogelijk tegemoet op het adres 't Achterom 9a, 5491 XD, te Sint-Oedenrode in Nederland, waar mijn vrouw woont.

24 februari 2000

Over de problematiek zoals in deze "*Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België*" staat beschreven heeft Minister-President W. Kok bij brief d.d. 24 februari 2000 (nr. 00M379324) letterlijk het volgende gereageerd aan het Ecologisch Kennis Centrum B.V. en aan A.M.L. van Rooij: "*Geachte heer van Rooij; U zond naar mijn privé-adres een fax van 71 pagina's. Ik verzoek u met klem dat niet meer te doen. De fax op mijn huisadres is echt bedoeld voor urgente zaken van groot belang. Uw faxen behoren daar niet toe. Inhoudelijk reageer ik niet meer op uw berichten. Reeds eerder heeft mijn ambtsvoorganger u geschreven dat dezerzijds niet meer zal worden gereageerd op uw post. Dat herhaal ik, en ik voeg daar dus nu ook het dringende verzoek aan toe om niet meer te faxen.*" Hiermee heeft Minister-President W. Kok (PvdA) in navolging van zijn ambtsvoorganger drs. R.F.M. Lubbers op 24 februari 2000 niet alleen mijn grondrechten als Nederlands burger afgenomen maar ook de grondrechten van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. waarvan A.M.L. van Rooij directeur is afgenomen (voor bewijs lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-09-04.php>)

26 april 2002

Op 26 april 2002 heeft de ministerraad het Landelijk Afvalbeheersplan 2002-2012 (hierna LAP) vastgesteld. Om dit LAP te handhaven is het team "*Bestuurlijk Landelijk Overleg Milieuwethandhaving (BLOM)*" opgericht dat bestaat uit: a) de minister van Volkshuisvesting Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (voorz.); b) de Minister van Justitie; c) de minister van Verkeer en Waterstaat; d) de minister van Landbouw Natuurbeheer en Voedselkwaliteit; e) twee met handhavingstaken belaste gedeputeerden namens het Interprovinciaal Overleg; f) twee bestuurders namens de Vereniging van Nederlandse Gemeenten; g) een lid van het bestuur van de Unie van Waterschappen; h) de portefeuillehouder milieu van het College van procureurs-generaal; I) de Inspecteur-Generaal VROM. Op 21 mei 2006 bestond het BLOM uit de volgende leden:

- Mevr. S.M. Dekker, minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer
- Dhr. drs. P.L.B.A. van Geel, staatssecretaris van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer
- Dhr. mr. J.P.H. Donner, minister van Justitie
- Dhr. dr. C.P. Veerman, minister van Landbouw, Natuur en Voedselveiligheid
- Mevr. Drs. M.H. Schultz van Haegen-Maas Geesteranus, staatssecretaris van verkeer en waterstaat
- Dhr. mr. G.J.R. Wolters, namens de VROM-Inspectie
- Dhr. drs. P.H. Schoute, namens de Unie van Waterschappen
- Dhr. B. Koelewijn, burgemeester Rijssen-Holtten, namens de Vereniging van Nederlandse Gemeenten
- Dhr. C.H.J. Lamers, burgemeester van Houten, namens de Vereniging van Nederlandse Gemeenten
- Dhr. mr. H.A.E. Uniken Venema, namens het Openbaar Ministerie, College van Procureurs-generaal
- Dhr. A. Moens, gedeputeerde provincie Noord-Holland, namens het Interprovinciaal overleg
- Mevr. Drs. J.M.P. Moons, gedeputeerde provincie Noord Brabant, namens het Interprovinciaal Overleg

Geïmpregneerd hout bevat in de afvalfase zo'n 2600 mg/kg arseen (arzeenzuur) en zo'n 4800 mg/kg chroom VI (chromtrioxide) en moet op grond van de Europese Afvalstoffenlijst (EURAL) als gevaarlijk Afval worden verwijderd en verwerkt, hetgeen in Nederland in de gemeentelijke bouwverordeningen staat voorgeschreven. Dit betekent dat bij het verlenen van bouwvergunningen en sloopvergunningen door alle burgemeesters en wethouders van alle Nederlandse gemeenten voorschriften moeten zijn opgenomen, waarbij het geïmpregneerde sloophout en afvalhout aan de bron (dus op de sloopplaats of bouwplaats) wordt gescheiden en gescheiden wordt gehouden. Betreffend geïmpregneerd afvalhout moet vervolgens overeenkomstig de EURAL door een erkende afvalverwerker (tegen zeer hoge kosten) als

gevaarlijk afval worden verwijderd en verwerkt op een zodanige wijze dat betreffende grote hoeveelheden (tientallen miljoenen kilogrammen) volledig in water oplosbare arseen (arseenzuur) en chroom VI (chromtrioxide) niet in de compartimenten water, bodem en lucht terecht kunnen komen. Ondanks deze voorkennis en wetenschap heeft de Nederlandse ministerraad op 26 april 2002 het LAP vastgesteld waarin is beslist dat: 1) alle colleges van burgemeester en wethouders der Nederlandse gemeenten hun eigen bouwverordening moeten overtreden; 2) alle colleges van burgemeester en wethouders der Nederlandse gemeenten en alle gedeputeerde staten der Nederlandse provincies de Europese EURAL moeten overtreden; 3) alle colleges van burgemeester en wethouders der Nederlandse gemeenten en alle gedeputeerde staten der Nederlandse provincies de door mij gewonnen onherroepelijke uitspraak no's F03.98.0171, F03.98.0179, F03.98.0180, F03.98.0181, F03.98.0182, F03.98.0183 en F03.98.0184 van 19 augustus 1998 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State moeten overtreden en betreffend gevaarlijk afval moeten verdunnen om het vervolgens met miljarden euro's aan Europese subsidie bij te stoken in de Nederlandse kolengestookte groene stroomcentrales, waarmee de tientallen miljoenen kilogrammen arseen (arseenzuur) en chroom VI (chromtrioxide) via de lucht, dan wel via het vliegias en of bodemas via tijdelijk nieuwe producten als cement, asfalt, milieubeton, green bricks op een ongecontroleerde wijze in ons leefmilieu worden verspreid; 4) alle dagelijkse besturen van de Nederlandse waterschappen en verantwoordelijk minister van Verkeer en Waterstaat het door mij op 29 september 1999 gewonnen arrest in de zaak C-231/97 bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen moeten overtreden en via de lucht tientallen miljoenen kilogrammen arseen (arseenzuur), chroom VI, kwik en andere levensgevaarlijke zware metalen moeten lozen in het oppervlaktewater zonder een daarvoor vereiste Wvo-vergunning en zonder daarvoor zuiveringsheffening te betalen; 5) dat de Nederlandse politie en justitie tegen bovengenoemde zware wetsovertredingen niet strafrechtelijk mogen optreden maar juist het tegenovergestelde moeten doen en juist strafrechtelijk moeten optreden tegen degenen die niet meewerken aan het plegen van bovengenoemde zware misdrijven, die vanuit Nederland binnen twee generaties nagenoeg de gehele wereld vergiftigen met ondermeer honderden miljoenen kilogrammen volledig in water oplosbaar arseen (arseenzuur) en chroom VI (chromtrioxide). Hiermee is feitelijk komen vast te staan dat de door voormalige premier De Quay genoemde "Houben-clan" als gevolg van zijn grote vriendschap met het koninklijk huis de gehele Nederlandse regering, alle provinciale besturen, gemeentelijke besturen en andere lokale besturen, als wel het gehele justitiele en politie apparaat volledig in haar macht heeft en Europa (maar ook de wereld) enkel en alleen nog gered kan worden uit deze algehele vergiftigingscyclus vanuit een land buiten Nederland, dan wel vanuit de Europese Unie. Lidstaat Nederland heeft daarmee in zeer ernstige mate het EG-Verdrag overtreden. Juist om die reden heb ik vanuit het Ecologisch Kennis Centrum B.V. namens de Sociale Databank Nederland, Stichting Behoud Leefmilieu Buggenum en een 10-tal directe belanghebbenden op 29 mei 2006 hierover een klacht ingediend bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen t.a.v. de Secretaris Generaal. De inhoud van deze klacht kunt u lezen bij de Sociale Databank Nederland op internet (lees op: <http://www.sdn.nl/ekc-europese-commissie.htm>). Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud, die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen en tevens aan u gericht. Bij brief van 11 juli 2007 (Brussel, 11.07.2006"D/55767) bericht Griffie Overheidssteun Martien Ben Kaida aan het Ecologisch Kennis Centrum B.V. letterlijk het volgende: *"Betreft: CP150/06 – Treatment of impregnated waste wood, Geachte mevrouw, Geachte heer, Hierbij bevestigt het Directoraat-generaal voor Concurrentie u de goede ontvangst van uw brief van 29.05.2006, ref. SBN/SBL/290506/KL. Het Directoraat-generaal voor Concurrentie zal niet nalaten de nodige onderzoeken te verrichten om de door u verstrekte inlichtingen na te trekken. Zij zal u zo spoedig mogelijk in kennis stellen van het resultaat van dit onderzoek. Met de Meeste hoogachting, Martine Ben Kaida, Griffie Overheidssteun. COMP/A/35553- 11.07.2006-g4-*

ac.” Na dit bericht te hebben ontvangen met de toezegging dat hiernaar onder leiding van het Dictoraat-generaal van de Europese gemeenschappen snel inhoudelijk onderzoek zou worden uitgevoerd kan ik u berichten dat het Ecologisch Kennis Centrum B.V., na maar liefst vier jaar, de beloofde resultaten van dat onderzoek nog steeds niet heeft ontvangen. Hiermee is feitelijk komen vast te staan dat de koninklijke Nederlandse “Houben-clan” zich ook volledig heeft weten te infiltreren binnen de Commissie van de Europese Gemeenschappen, hetgeen zeer ernstig te noemen is. Gelukkig is de Nederlandse premier J.P. Balkenende (CDA) niet de nieuwe president van Europa geworden want dan waren de (chemische) rampen voor de gehele Europese bevolking en vanuit Europa voor de gehele wereldbevolking niet te overzien geweest. Het doet mij als asielzoeker in België dan ook een genoegen dat de Belg Herman Van Rompuy als eerste president van de Europese Unie is verkozen. Ik wil u om die reden vragen om, gezien de ernst van dit alles, onverwijld een kopie van deze asielaanvraag aan hem te laten toekomen en mijn vrouw Annelies dat per direct op haar adres `t Achterom 9a, 5491 XD, te Sint-Oedenrode in Nederland schriftelijk te bevestigen.

2 mei 2002

Op 2 mei 2002 laat ik aan Pim Fortuyn per fax letterlijk de volgende aangetekende brief toekomen: *“Geachte heer Fortuyn, Zeer geschokt ben ik over de wijze waarop Wim Kok, Frits Bolkestein, de PvdA, etc, u persoonlijk beschuldigen. U spreekt namelijk de waarheid. Wim Kok (Pv/dA), Jan Pronk (Pv/dA), A. Kosto (Pv/dA), Tjeenk Willink (Pv/dA), etc. hebben met de hulp van dit paarse kabinet de gehele politiek, de gehele rechterlijke macht en het gehele O.M. corrupt gemaakt en ons gehele land vergiftigd met uiterst giftige kankerverwekkende stoffen. Dit alles met misbruik van grote bedragen aan gemeenschapsgeld (subsidie) onder de dekmantels als ecologisch, milieuvriendelijk, biomassa, groene stroom, duurzaam, CO2-reductie, KOMO-keur, milieubeton, secundaire brandstof, hergebruik, Rio de Janeiro protocol en Kyoto-protocol. Dit alles heeft zich in gang gezet vanuit kabinet Lubbers III, waarin Wim Kok minister van Financiën was, en Jan Pronk minister van Ontwikkelingssamenwerking. Het zijn juist zij, de Pv/dA, maar ook de gesettelde CDA in Brabant en Limburg, die een groot gevaar vormen voor onze maatschappij en het leefbaar houden van ons land. De volgende bijgevoegde stukken maken dat volstrekt duidelijk: I. mijn brief van 22 april 2002, kenmerk VROM/22042/vz, aan de minister van VROM, J.P. Pronk (Pv/dA); II. mijn wrakingsverzoek d.d. 28 januari 2002, kenmerk: Bes/28012/wra, van A. Kosto aan de Raad van State (Pv/dA); III. mijn brief d.d. 13 april 2001, kenmerk: TEK/13041/vz, aan de Voorzitter van de Tweede Kamer mw. J. van Nieuwenhoven, en haar antwoord daarop (Pv/dA); IV. mijn klacht d.d. 24 februari 2002 aan de Nationale Ombudsman over Wim Kok (Pv/dA) en de reactie daarop van die Nationale Ombudsman; V. mijn brief/persbericht d.d. 2 mei 2002 aan milieuwethouder E.H.G.J.M. Huijbregts van Sint-Oedenrode (Oorzaak Pv/dA en CDA); VI. mijn aangifte van 10 april 2002 van het plegen van valsheid in geschrift van de staatsraden R. Cleton, dr. J.C.K.W. Bartel, mr. R.J. Hoekstra en mr. P. van Dijk, incl. krantenartikelen. (Oorzaak Tjeenk Willink Pv/dA en voorheen Scholten CDA). Ik wil u vragen deze stukken met bijlagen goed te bekijken. Hierbij geef ik u toestemming om alle stukken te gebruiken in uw strijd tegen de huidige criminele gesettelde politieke macht, polderdictatuur genaamd. Op mijn kennis en ervaring hierover kunt u rekenen, in geval u dat wenselijk acht. Gaarne ontvang ik uw reactie, Met vriendelijke groeten, Ecologisch Kennis Centrum B.V. voor deze, Ing. A.M.L. van Rooij, directeur.”* Vier dagen later op 6 mei 2002 wordt Pim Fortuyn vermoord.

De aangetekende brief met 2 kilogram aan feitelijk bewijsmateriaal wordt 20 dagen later, nadat Pim Fortuyn is begraven, afgegeven op het adres van Pim Fortuyn. (voor feitelijke onderbouw lees: <http://www.sdn.nl/fortuyn1.htm>)

6 mei 2002.

Pim Fortuyn wordt vermoord. In een officieel rapport staat geschreven dat er twee soorten minutie is gebruikt, te weten: 9 mm en 5.6 mm. Uit het pistool waar Volkert van der Graaf mee heeft geschoten kunnen geen twee verschillende soorten kogels zijn gekomen. Dat betekent dat er een tweede schutter geweest moet zijn (voor feitelijke onderbouw lees: <http://www.deepjournal.com/p/2/a/nl/628.html>). Het nieuwe boek hierover van Ine Veen is in de afrondingsfase. Daarin zullen de echte opdrachtgevers tot de moord op Pim Fortuyn worden ontmanteld.

11 mei 2002

Pim Fortuyn wordt begraven

22 mei 2002

De door mij bij aangetekende brief op 2 mei 2002 verzonden bewijsstukken werden 20 dagen later op 22 mei afgeleverd op het adres van Pim Fortuyn.

25 mei 2002

Op 25 mei 2002 schrijft Jan van Egmond, journalist bij het Eindhovens dagblad, zonder hoor- en wederhoor te hebben toegepast, over mij letterlijk het volgende artikel in het Eindhovens Dagblad: *“Vertrouwelijke gegevens Rooi in openbaarheid SINT-OEDENRODE - De aanmeldingslijst voor de opkoopregeling van agrarische bedrijven is een vertrouwelijk stuk. Het gaat immers over financiële en ook vaak emotionele zaken van privépersonen. Bij een ingezonden brief van het Ecologisch Kenniscentrum, het bureau van milieuactivist Ad van Rooi uit Sint-Oedenrode, zat die lijst als bijlage. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Het college van B en W van Rooi werd donderdag behoorlijk in verlegenheid gebracht door deze vraag van het nieuwe CDA-raadslid H. van den Berk. De lijst had vertrouwelijk ter inzage gelegen in de leeskamer van het gemeentehuis, waartoe alleen gemeenteraadsleden en bevoegde ambtenaren toegang hebben. Wethouder C. van Rossum kon het achterste van zijn tong niet laten zien. “De verleiding is natuurlijk groot om te gaan gissen, maar het enige antwoord dat ik kan geven is: we weten het niet.”* Het is hierbij goed te weten dat ik helemaal geen vertrouwelijke gegevens in de openbaarheid heb gebracht. Het betroffen openbare stukken waarvoor ik heb betaald en die ik niet aan de media had verstrekt. Hiermee is vast komen te staan dat CDA-raadslid H. van den Berk en het Eindhovens Dagblad beiden groot belang hadden dat ik (A.M.L. van Rooij) en zijn Ekologisch Kennis Centrum B.V. direct na de moord op Pim Fortuyn in het Eindhovens Dagblad werden afgeschilderd als milieuactivist, vanwaar praktijken plaatsvinden gelijk aan die van Volkert van der Graaf (voor feitelijke onderbouw lees: <http://www.sdnl.nl/fortuyn1.htm>). Dat het CDA van CDA-raadslid H. van den Berg daar groot belang bij had kunt hierboven lezen (voor feitelijke onderbouw lees ook: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-09-04.php> en <http://www.hetechtenieuws.org/2009-11-07.php>). Dat het Eindhovens Dagblad daar groot belang bij had kunt u eveneens hierboven lezen (voor feitelijke onderbouw lees ook: <http://www.hetechtenieuws.org/2007-10-11.php>). Als waardering daarvoor volgde raadslid H. van den Berk (CDA) wethouder C. van Rossum (CDA) op om onder burgemeester P.M. Maas (CDA) te dienen als wethouder en 1^e loco-burgemeester die ook milieu en ruimtelijke ordening in haar portefeuille heeft.

2003- 2004

In het vergaderjaar 2002-2004 (kamerstuk 2003-2004, 29200 XI, nr. 131, TK) heeft de Tweede Kamer inzake AVR-Chemie als volgt besloten. Alle niet kernactiviteiten zijn afgestoten en de exploitatie van de DTO's en de C2-deponie is ondergebracht bij een andere vennootschap binnen de AVR-groep, AVR-Nutsbedrijf Gevaarlijk Afval B.V. (“AVR-Nuts”). Met AVR-Nuts is per 2002 door de Staat een vijfjarige concessieovereenkomst gesloten

waarin de onderneming zich verplicht om al het in Nederland aangeboden gevaarlijk afval tegen redelijke en non-discriminatoire tarieven te verwerken. AVR-Chemie is nog slechts juridisch eigenaar van de betreffende installaties die het middels een huurovereenkomst voor de duur van de concessieperiode aan AVR-Nuts ter beschikking heeft gesteld ter uitvoering van de concessieovereenkomst. De Staat loopt derhalve als aandeelhouder/vennoot geen exploitatierisico's meer. Zeer recent is echter besloten om de concessieovereenkomst voor wat betreft het DTO-deel voortijdig te beëindigen (per 1-1-2005). Dit onder meer vanwege de steeds verder oplopende verliezen door teruglopend aanbod en het ontbreken van uitzicht op verbetering. Uw Kamer is hierover door de Staatssecretaris van VROM per brief van 23 augustus geïnformeerd. Over de toekomst van de C2-deponie zijn momenteel nog gesprekken met AVR gaande. Dezelfde problematiek van teruglopend aanbod en verliesgevende situatie doet zich hier voor. In het Meerjarenplan gevaarlijke afvalstoffen II is bepaald dat Nederland voor wat betreft de verwijdering van gevaarlijke afvalstoffen streeft naar nationale zelfvoorziening en daarbij een sturende rol voor de overheid ziet weggelegd. Op basis van artikel 10.3 van de Wet milieubeheer (Stb. 2001, 346) is in de Ministerraad van 26 april 2002 het Landelijk Afvalbeheersplan 2002-2012 (hierna LAP) inzake het beheer van afvalstoffen vastgesteld. Het LAP heeft onder meer tot doel de continuïteit van de opslag en verwerking van gevaarlijke afvalstoffen middels de deponie van C-2 afval en verwerking van gevaarlijk afval in draaitrommelovens als dienst van algemeen belang te waarborgen en de capaciteit van deze voorzieningen af te stemmen op het aanbod. Bovengenoemd publiek belang van het waarborgen van een voorziening in Nederland voor opslag en verwerking van gevaarlijke afvalstoffen waren gewaarborgd door de concessieovereenkomst tussen de Staat en AVR-Nuts. AVR-Chemie vervulde als uitsluitend nog juridisch eigenaar van de betreffende installaties operationeel geen rol meer bij het waarborgen van dit publieke belang. Het belang van de Staat in AVR-Chemie had derhalve al geen aanvullende functie meer bij de waarborging van de publieke belangen. Zoals hierboven vermeld heeft de Staatssecretaris van VROM recentelijk aangegeven het uitgangspunt dat Nederland zelf moet beschikken over voldoende faciliteiten voor het verbranden van gevaarlijke afvalstoffen los te laten. Dit onder meer op basis van het feit dat in de ons omringende landen (ruimschoots) vergelijkbare faciliteiten beschikbaar zijn. De noodzaak om in eigen land een voorziening in stand te houden waarvoor onvoldoende bedrijfseconomische basis bestaat is hiermee komen te vervallen. Wat betreft het instandhouden van de C2-deponie is dit, voor de periode dat hiervoor nog behoefte bestaat, voldoende gewaarborgd in de concessieovereenkomst. De participatie van de Staat in AVR-Chemie vervult bij het waarborgen van een dergelijke voorziening zoals gezegd geen aanvullende rol meer.

2003-2010

Hoe ver Frank Houben (CDA) als kamerheer van koningin Beatrix en als persoonlijke getuige van het huwelijk van koonprins Willem-Alexander met Maxima daarmee mag gaan zonder dat koningin Beatrix opstaat en zegt: *“nu niet verder!”* maken de volgende bewijzen glashelder: ten tijde dat Frank Houben nog commissaris van de koningin van Noord-Brabant was heeft hij zelf geregeld dat de onnodige massale vergiftiging van de Nederlandse bevolking en vanuit Nederland de wereldbevolking met ondermeer honderdduizenden kilogrammen volledig in water oplosbaar arseenzuur en chroomtrioxide (chroom VI) via dekmantelbedrijven (als mijn buurman Gebr. van Aarle) *“duurzaamheid”* wordt genoemd, waarvoor hij stichting Telos in het leven heeft geroepen die in 2003 aan hem de eerste *“Frank Houben duurzaamheidsprijs”* heeft uitgereikt, die vervolgens om de twee jaar aan personen worden uitgereikt die veel voor het milieu en de natuur hebben gedaan. In 2005 heeft hij deze Frank Houben duurzaamheidsprijs uitgereikt aan Ger van den Oetenlaar (wethouder in Boxtel), in 2007 aan Rob de Vrind en in 2009 aan Ron Lodewijk (journalist Brabants Dagblad). Op deze wijze haalt hij kritische mensen van weleer in zijn kamp om onder de

dekmantel van “*duurzaamheid*” letterlijk alles te vergiftigen met onder meer de volledig in water oplosbare meest kwalijke kankerverwekkende stoffen als arseenzuur en chroomtrioxide (chroom VI).

21 februari 2003

Op 21 februari 2003 heb ik over dit enorme Milieuschandaal al het volgende artikel geschreven in Kleinje Muurkrant en niemand reageert daarop. Zover is het mis in Nederland. *Door Ad van Rooij Eco-terrorisme door de overheid:* Eco-terrorisme is een verschijnsel waarbij milieuvriendelijke en duurzame woorden worden gebruikt om de wet te kunnen overtreden en daarmee letterlijk alles te vergiftigen omwille van de winst voor enkelen. Met het afgeven van eco-certificaten, duurzaamheidscertificaten wordt deze algehele vergiftiging zwaar gesubsidieerd. Met het afsluiten van convenanten, zoals bij de houtimpregneerbranche en de elektriciteitsmaatschappijen, wordt voor deze gesubsidieerde vergiftiging nationaal een maatschappelijk breed draagvlak gecreëerd. Met het ondertekenen van internationale protocollen, zoals het Rio de Janeiro-protocol en het Kyoto-protocol wordt deze gesubsidieerde vergiftiging wereldwijd maatschappelijk opgedrongen. Overige wettelijke hindernissen worden met het inbouwen van tekortkomingen in wetgeving, zoals in de Bestrijdingsmiddelenwet en in de Circulaire voor houtimpregneerbedrijven gladjes weggewerkt. Strafrechtelijk optreden hiertegen heeft de Hoge Raad der Nederlanden met haar Pikmeer-jurisprudentie geblokkeerd. Daarmee is Nederland het centrum geworden van waaruit straffeloos en wereldwijd eco-terrorisme kan worden bedreven. Voormalig CDA-burgemeester van Luyksgestel mr. F.J.M. Houben is mijns inziens een van de grondleggers voor dit wereldwijde eco-terrorisme. Het is allemaal begonnen op 31 oktober 1973. Houthandelaar C. Tissen mocht van burgemeester Houben in het buitengebied van Luyksgestel een houtconserveringsinrichting bouwen onder de strikte voorwaarden dat uitsluitend wolmanzouten gebruikt mochten worden. Om te voorkomen dat geen ander houtverduurzamingsmiddel werd gebruikt moest houthandelaar Tissen van burgemeester Houben een verklaring tekenen dat hij 1000 gulden aan de gemeente Luyksgestel zou moeten betalen voor elke dag dat hij een ander conserveringsmiddel gebruikt. Deze door burgemeester Houben ondertekende verklaring kunt u vinden bij de Sociale Databank Nederland (www.sdnl.nl/ekc-gs68.htm). Het moet bij voormalig CDA-burgemeester Houben toen bekend geweest zijn dat de reikwijdte van de sinds 1962 van kracht geworden Bestrijdingsmiddelenwet een (bewuste) ernstige tekortkoming kent, hetgeen inhoudt dat bij de besluitvorming van de toelating van een bestrijdingsmiddel geen rekening gehouden mag worden met de milieu- en gezondheidsschade van het betreffende bestrijdingsmiddel in de afvalfase. Het afgewerkte produkt komt dan met gif en al op de vuilstort, via verbrandingsovens of op een andere wijze verspreid in het milieu terecht. Zo heeft het kunnen gebeuren dat de metaalindustrie en ertsmelterijen (Billiton/Budelco/Shell) jaarlijks duizenden tonnen hoogproblematisch gevaarlijk afval, met daarin zeer hoge concentraties arseenzuur en chroomtrioxide (chroom VI), kon en kan omzetten tot het bestrijdingsmiddel (houtverduurzamingsmiddel) wolmanzout. Dit ondanks het feit dat deze stoffen vanwege hun milieugevaarlijke eigenschappen in internationaal verband op de zwarte stoffenlijst zijn opgenomen en in het milieu brengen ervan via een maximale brongerichte aanpak met de best bestaande techniek voorkomen moet worden. Met het op deze wijze omzetten van hoogproblematisch gevaarlijk afval tot wolmanzouten, dat vervolgens wordt verkocht aan houtimpregneerbedrijven, verdienen eco-terroristen veel geld. Het moge u duidelijk zijn dat hierin de werkelijke oorzaak gezocht moet worden dat houthandelaar C. Tissen in 1973 van burgemeester Frank Houben op last van een boete van 1000 gulden per dag zijn hout moest impregneren met wolmanzouten, anders werd de bouwvergunning voor de impregneerinstallatie niet verleend. In 1987 is deze F.J.M. Houben Commissaris van de Koningin van de provincie Noord-Brabant geworden. Precies vanaf dat moment kreeg ik

persoonlijk te maken met genoemd eco-terrorisme. In dat jaar begon houtzagerij en klompenmakerij Gebr. van Aarle B.V. in het kritische Dommeldalgebied van Sint-Oedenrode met het bouwen van een houtimpregneerinstallatie zonder een daarvoor vereiste bouwvergunning, in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. Zowel burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode als wel Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant traden daartegen niet op, ondanks mijn vele verzoeken daarom. Bij brief van 12 maart 1992 berichtte PvdA minister H. Alders van VROM mij dat op mijn toekomstige brieven over gewolmaniseerd hout geen inhoudelijke beantwoording meer zal plaatsvinden (zie www.sdnl.nl/ekc-ald1.htm). Bij brief van 31 maart 1992 maakte minister Alders zijn bovengenoemd besluit bekend aan de vaste Commissie van Milieubeheer van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, zonder daarbij mijn onderliggende brief van 16 februari 1992 (zie www.sdnl.nl/ekc-rs85.htm) te hebben overlegd. Door toedoen van deze onjuiste voorlichting van de Tweede kamer heeft het parlement besloten dat voormalig minister Alders van VROM nooit meer inhoudelijk op mijn toekomstige brieven, die betrekking hebben op genoemde wolmanzouten, behoeft te reageren. Dit besluit heeft minister Alders van VROM vervolgens medegedeeld aan de directeur van het Kabinet der Koningin, de heer drs. F.E.R. Rhodius, de minister van Binnenlandse Zaken en de Nationale Ombudsman mr. drs. M. Oosting (zie www.sdnl.nl/ekc-ald1.htm). Zij allen hebben daarmee ingestemd. Vanaf dat moment had ik het bedrijf Gebr. van Aarle B.V., de gemeente Sint-Oedenrode, de provincie Noord-Brabant, de minister van Binnenlandse Zaken, de gehele Tweede Kamer, de Nationale Ombudsman en zelfs het Kabinet der Koningin als een groot blok tegenover mij staan. De voortzetting van het hierboven beschreven eco-terrorisme, was daarmee landelijk geregeld en voor de toekomst veilig gesteld. In juni 1992 heeft het Kabinet Lubbers III (CDA/PvdA) onder leiding van voormalig milieuminister Alders (PvdA) het Rio de Janeiro-protocol tot stand gebracht en ondertekend. Onder de dekmantel van 'behoud van de regenwouden' heeft voormalig minister Alders verduurzaamd hout als geschikt alternatief aangeprezen. Milieuorganisaties, waaronder Vereniging Milieudefensie, Stichting Natuur en Milieu en het Wereld Natuur Fonds volgden Alders daarin blindelings. Landelijke milieucampagnes, en de enorme publiciteit hierover, hebben in Nederland geleid tot een werkelijke rage. Deze campagnes stimuleerden de aanschaf en het gebruik van geïmpregneerd hout door de consument. Coniferen, beukenhagen, lustrums werden veelal gerooid en nauwelijks nog gebruikt als erfafscheiding. Geïmpregneerd hout kwam daarvoor in de plaats. Tegels en klinkers in de tuin werden vervangen door tegels van geïmpregneerd hout. Zelfs kinderspeeltoestellen, picknicktafels, vlonders, beschoeiingen, huizen en gehele woonwijken werden gebouwd van geïmpregneerd hout. Dat hiermee onze regenwouden werden behouden heb ik nooit begrepen en is ook nooit aangetoond. Wel is het zo dat de metaalindustrie en ertssmelterijen op deze wijze haar levensgevaarlijk afval, dat met de best bestaande techniek uit het milieu moet worden geweerd, jaarlijks met miljoenen kilogrammen in het milieu hebben kunnen dumpen. Onder de dekmantel van 'KOMO-keur' heeft onze minister van VROM in de vorm van milieusubsidie daarvoor zelfs miljoenen guldens aan gemeenschapsgeld uitgegeven. De voortzetting van het hierboven beschreven eco-terrorisme, met Nederland als centrum, was hiermee wereldwijd geregeld. Ten tijde van het Kabinet Lubbers III, die dit wereldwijde eco-terrorisme tot stand heeft gebracht, waren daarvoor eerst dr. E.M.H. Hirsch Ballin (CDA) en later mr. A. Kosto (PvdA) minister van Justitie verantwoordelijk. Beiden oud ministers van Justitie zijn nu staatsraad bij de Raad van State. Hoe diep huidig staatsraad mr. A. Kosto (PvdA) intussen persoonlijk belangenverstrengeld is met dit wereldwijd vertakte eco-terrorisme, en daarmee met houtimpregneerbedrijf Gebr. van Aarle B.V, kunt u lezen in mijn verzoek om wraking d.d. 28 januari 2002 van mr. A. Kosto in zaaknummer: 199900791/1 (zie www.sdnl.nl/ekc-rs85.htm). In diezelfde zaak heb ik ook voorzitter mr. R. Cleton van deze meervoudige Kamer gewraakt. Als bewijs daarvoor zie mijn verzoek om wraking d.d. 13 januari 2002 van mr. R. Cleton (zie www.sdnl.nl/ekc-rs84.htm). Ondanks het feit dat ik zowel

voorzitter mr. R. Cleton alswel staatsraad mr. A. Kosto (twee van de drie staatsraden) tijdig voor de behandeling ter zitting op 28 en 29 januari 2002 had gewraakt, weigerde voorzitter mr. R. Cleton mijn wrakingsverzoeken te laten behandelen door een onafhankelijke wrakingskamer alvorens met de inhoudelijke behandeling ervan te beginnen. De strijdigheid met het bestemmingsplan van het buitengebied van Sint-Oedenrode met houtimpregneerbedrijf Gebr. van Aarle B.V. moest immers met het nieuwe bestemmingsplan kost wat kost worden opgeheven. Ondanks het feit dat gewraakte rechters niet met de inhoudelijke behandeling van de zaak mogen beginnen, alvorens door een onafhankelijke wrakingskamer deze verzoeken zijn behandeld, hebben voorzitter mr. R. Cleton en staatsraad mr. A. Kosto dat toch gedaan. Toen ik daartegen bij voorzitter mr. R. Cleton protesteerde werd hij boos en stuurde hij mij de zaal uit. De heer R.M. Brockhus, webmaster van de stichting Sociale Databank Nederland, is hiervan persoonlijk getuige geweest. Al mijn later ingediende klachten daartegen bij de vice-president van de Raad van State mr. H.D. Tjeenk Willink werden met valsheid in geschrifte afgehandeld. Ook in de op 2 oktober 2002 gedane uitspraak 199900791/1 van mr. R. Cleton (voorzitter), mr. H.Ph.J.A.M. Hennekes en mr. A. Kosto is hierover valsheid in geschrifte gepleegd, waarmee deze uitspraak niet rechtsgeldig is geworden. Op korte termijn zal tegen deze onrechtmatig tot stand gekomen uitspraak 199900791/1 van 2 oktober 2002 een verzoek om herziening worden ingediend bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Daarbij zal ondermeer een afschrift van dit artikel worden overlegd. Zo heeft het kunnen gebeuren dat de Gebr. van Aarle B.V. op 11 augustus 1992 is begonnen met het impregneren van hout in zijn illegaal gebouwde houtimpregneerinstallatie, in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan, zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning van burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode. Ook de Gebr. van Aarle B.V. mocht zijn hout alleen impregneren met wolmanzouten; het superwolmanzout-Co van Hickson Garant B.V. te Nijmegen. Om bij burgemeester en wethouders een schriftelijke gedoogbeschikking af te dwingen ben ik tezamen met mijn moeder en vader naar het gemeentehuis van Sint-Oedenrode gegaan en daar gebleven tot het moment was toegezegd dat een schriftelijk gedoogbeschikking zou worden afgegeven. Wij hebben toen gezien dat burgemeester P. Schriek (CDA) heel zenuwachtig was. Hij heeft hierover een halve dag lang rechtstreeks contact gehad met de Raad van State. Kort daarna werd op 13 augustus 1992 de schriftelijke gedoogbeschikking afgegeven. Diezelfde dag heb ik tegen deze gedoogbeschikking beroep aangetekend bij de Raad van State en de voorzitter om schorsing verzocht en gevraagd dit schorsingsverzoek op 14 augustus 1992 te behandelen. Op 14 augustus 1992 werd door de voorzitter van de Afdeling Geschillen van Bestuur van de Raad van State bij uitspraak B05.91.1210 de schorsing van de op 19 november 1991 aan Gebr. van Aarle B.V. verleende hinderwetvergunning plotsklaps opgeheven. Dit is gebeurd zonder dat ik mij daartegen in een hoorzitting heb kunnen verdedigen. Dit ondanks het feit dat de Raad van State, voorafgaande aan die beslissing, wettelijk verplicht was om mij hierover te horen. Hiermee heb ik feitelijk bewezen dat de persoonlijke handelwijze van CDA-burgemeester P. Schriek van Sint-Oedenrode deze met de wet strijdige beslissing van de voorzitter van de Raad van State tot gevolg heeft gehad. Vier dagen later op 18 augustus 1992 werd op initiatief van de milieuofficier van Justitie mr. G. Bos op het paleis van Justitie de situatie rondom houtverwerkend bedrijf Gebr. van Aarle B.V. en de opstelling van de schrijver van dit artikel besproken met de volgende genodigden dhr. G. Bos, officier van Justitie (voorzitter), dhr. G. Broeren (parketsecretaris), dhr. H. de Vries (milieu-inspecteur Noord-Brabant), dhr. H. Artz (juridisch medewerker provincie Noord-Brabant), dhr. V. Ditters (hoofd algemene zaken waterschap De Dommel), mw. I. Valk (rijkspolitie Sint-Oedenrode), dhr. M. Saris (rijkspolitie Sint-Oedenrode), dhr. P. Schriek (CDA-burgemeester van Sint-Oedenrode), mw. H. van Dijk-Eerhart (CDA-milieuwethouder van Sint-Oedenrode), dhr. C. Kerstholt (hoofd afdeling bouwen en milieu bij de gemeente Sint-Oedenrode), dhr. G. van Aarle (milieu technisch medewerker bij de gemeente Sint-Oedenrode), dhr. M. Kerstholt

(projectleider bodemsanering bij de provincie Noord-Brabant). Deze M. Kerstholt is een broer van C. Kerstholt hoofd afd. bouwen en milieu bij de gemeente Sint-Oedenrode. Betreffend overleg heeft de officier van justitie mr. G. Bos in het geheim georganiseerd zonder mij (A.M.L. van Rooij) hierover te hebben geïnformeerd en zonder mij in de gelegenheid te hebben gesteld mijn weerwoord daarop te geven. In betreffende bespreking werd ik afgeschilderd als verbaal agressief en is op voorstel van de inspecteur van VROM dhr. H.A.M.A. de Vries besloten dat CDA-burgemeester P. Schriek van Sint-Oedenrode medisch milieukundig arts H. Jans van de GGD-Breda op mij moest afsturen om met mij hierover onder vier ogen te spreken. Het is hierbij goed te weten dat burgemeester P. Schriek de heer Jans goed kende vanuit zijn voorzitterschap van de GGD in Breda. Later ben ik in het bezit gekomen van het verslag van dit op 18 augustus 1992 gehouden geheime overleg onder voorzitterschap van milieuofficier van justitie mr. G.Bos. Dit verslag kunt u vinden bij de Sociale Databank Nederland op internet (www.sdnl.nl/ekc-gh04.htm). Het is hierbij tevens goed te weten dat heden, januari 2003, CDA-er P. Schriek benevens burgemeester van Sint-Oedenrode ook voorzitter is van de GGD Hart voor Brabant en dat dezelfde H. Jans onder voorzitterschap van burgemeester P. Schriek van Sint-Oedenrode nog steeds aan het hoofd staat van het Provinciaal bureau medische milieukunde voor Noord-Brabant. Daarin moet dan ook de oorzaak worden gezocht dat het bedrijf Gebr. van Aarle B.V. tot op de dag van vandaag hout mag blijven impregneren met arseen- en chroom VI-houdende wolmanzouten voor de fabricage van o.a. kinderspeeltoestellen. Dat veel kinderen, die op deze geïmpregneerde houten kinderspeeltoestellen hebben gespeeld, daarvan later ernstig ziek zullen worden tot de (kanker)dood erop volgt kan onder voorzitterschap van burgemeester P. Schriek en onder deskundige leiding van GGD-arts H. Jans immers toch altijd onder het kleed worden geveegd. Als waardering voor zijn baanbrekende hulp aan genoemd eco-terrorisme kreeg GGD-arts H. Jans op 7 december 1992 uit de persoonlijke handen van mr. F.J.M. Houben, commissaris van de Koningin van Noord-Brabant, de provinciale milieuprijs 1993 uitgereikt. De provincie Noord-Brabant had mij uitgenodigd voor de receptie om daarmee GGD-arts drs. H.W.A. Jans persoonlijk te feliciteren. Dit omdat andere mensen mij voor diezelfde milieuprijs hadden opgegeven en ik daarvoor buiten de boot was gevallen. Het hierboven beschreven eco-terrorisme van wereldomvang is het resultaat van twintig jaar CDA, VVD, PvdA en D66 politiek. Deze politiek heeft ons land vergiftigd met zo'n 12 miljoen kg. goed in water oplosbaar arseen (arseenzuur) en zo'n 22 miljoen kg. goed in water oplosbare chroom VI (chromtrioxide). Om te voorkomen dat de nieuw te kiezen landelijke politiek een voortzetting wordt van deze vergiftigingspolitiek van twintig jaar CDA, VVD, PvdA en D66 heb ik daarover op 5 januari 2003 een oproep verstuurd naar alle politieke partijen die meedoen aan de verkiezingen op 22 januari 2002 (zie www.sdnl.nl/oproep.htm). Juist op het moment ik het hierboven beschreven eco-terrorisme had blootgelegd, waarvan F.J.M. Houben commissaris van de Koningin van Noord-Brabant een van de grondleggers is, heeft hij besloten zijn functie vroegtijdig neer te leggen. Daarbij heeft hij aan journalist Ron Lodewijks van het Brabants Dagblad te kennen gegeven dat hij hoopt dat zijn opvolger duurzaamheid centraal op de agenda houdt en daarmee de balans tussen economie, ecologie en de kwaliteit van Brabant vasthoudt. Kort daarna heeft ook burgemeester P. Schriek van Sint-Oedenrode besloten vroegtijdig te vertrekken. Vindt u dat niet toevallig? (Ad van Rooij is milieu- en veiligheidskundige en betrokken bij het Ecologisch Kennis Centrum te Sint-Oedenrode. Een overstelpende hoeveelheid informatie over de gevolgen van eco-terrorisme kunt u vinden op www.sdnl.nl/ekc.htm) [Artikel: Eco-terrorisme door de overheid Grootste milieuschandaal ooit ontmaskerd Overgenomen uit *Kleintje Muurkrant nr 376, 21 februari 2003*]

28 augustus 2004

Van het hierboven beschreven “*Eco-terrorisme door de overheid*” heeft onderzoeksjournalist Ron Couwenhoven een perfect artikel geschreven in de Telegraaf van 28 augustus 2004.. Voor de de feitelijke onderbouw lees het artikel ‘*GTIFTIG GEVECHT ÒM BEWERKT HOU*’ in de telegraaf van 28 augustus 2004 (voor artikel lees: <http://www.sdn.nl/ad-van-rooij-telegraaf.htm>). Na 28 augustus 2004 mocht de Telgraaf hierover niet meer schrijven. Ik stel dan ook voor om voormalig onderzoeksjournalist Ron Couwenhoven hiervoor persoonlijk uit te nodigen; hij kan hierover nu namleijk vrij spreken omdat hij met pensioen is.

1 november 2005

Nederland kent twee Civiele Orden, die in het leven zijn geroepen om verdienstelijke personen te decoreren. Het zijn de Orde van de Nederlandse Leeuw en de Orde van Oranje-Nassau. Beide Orden hebben een eigen geschiedenis en karakter. Het Kapittel voor de Civiele Orden heeft als taak de decoratievoorstellen landelijk te toetsen aan het Ordereglement en vervolgens de ‘*minister die het aangaat*’ over de voorstellen te adviseren. Ook adviseert het Kapittel over de toekenning van de Erepensing voor Menslievend Hulpbetoon. Sinds 1 november 2005 is mr. F.J.M. Houben hiervan voorzitter en mr. J.C. van Ingen secretaris. Dit betekent dat Frank Houben vanaf 1 november 2005 daarmee de hoogste zeggingschap heeft gekregen aan welke personen op koninginnendag een koninklijke onderscheiding krijgen. Het moge u duidelijk zijn dat dit nagenoeg allemaal mensen zullen zijn die voldoen aan zijn “*duurzaamheidseisen*” en daarmee behoren tot de “*Houben-clan*” zoals voormalig premier De Quay dat noemt. De gevolgen daarvan zullen desastreus zijn voor de gehele wereldbevolking

24 september 2007

Burgemeester P.M. Maas (CDA) wil om redenen zoals hierboven staan geschreven kost wat kost, met misbruik van miljoenen euro’s aan gemeenschapsgeld, al mijn geld en eigendommen afnemen om die vervolgens weg te kunnen geven aan een of meerdere van zijn CDA-vrienden die letterlijk alles willen vergiftigen met miljoenen kilogrammen levensgevaarlijke uiterst giftige kankerverwekkende stoffen als arseenzuur en chroomtrioxide (chrom VI). In het advocaten kantoor ADK Prinsen van Wijmen, die bewijsbaar in zeer ernstige mate belangenverstengeld is met deze vergiftigingsmensen van de CDA, heeft burgemeester P.M. Maas dan ook een uitstekende partner gevonden, die dat wel even voor hem willen regelen met veel geld dat door de Rooise gemeenschap moet worden opgebracht. Hoe ernstig die belangenverstengeling ligt kunt u lezen in het artikel “*Voorlopige intrekking persbericht: ‘Stelende Burgemeester?’*” op GroepZuid (lees: <http://groepzuid.nl/GZ/2007/05/13/intrekken-persbericht-stelende-burgemeester/>). Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud en die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen.

11 oktober 2007

Over de problematiek zoals in deze “*Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België*” staat beschreven heeft burgemeester P.M. Maas (CDA) en wethouders van Sint-Oedenronde bij brief d.d. 11 oktober 2007 (nummer: 07/5590) letterlijk het volgende aan A.M.L. van Rooij geschreven: “*Geachte heer van Rooij, In uw brieven, faxen en e-mails richt u zich veelvuldig tot het gemeentebestuur. Dat is uw goed recht. De wijze waarop u van dat recht gebruik maakt vindt evenwel ergens een grens. De inhoud en de toon van uw geschriften, met name de volstreckte ongeremdheid die spreekt uit de beledigende bewoordingen die u kiest om uw aantijgingen richting het gemeentebestuur en ambtenaren kracht bij te zetten, hebben thans aanleiding gegeven om voortaan anders met uw geschriften om te gaan. Vanaf nu zullen wij op geschriften van hierboven bedoelde aard uitsluitend*

reageren wanneer dat naar ons inzicht uit juridisch of beleidsmatige overwegingen nodig is. Op e-mailberichten zal helemaal niet worden gereageerd.” Vanaf dat moment (al maar liefst 2,5 jaar lang) heeft burgemeester P.M. Maas (CDA) bij mij als enige Nederlander al mijn e-mail kontakten met het ‘openbaar lichaam’ Sint-Oedenrode geblokkeerd en daarmee ook de grondrechten afgenomen. Daarmee heeft burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode ook alle e-mail mogelijkheden van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. en de cliënten van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. al maar liefst 2,5 jaar lang geblokkeerd. Het is hierbij goed te weten, dat Julius Vischjager, eigenaar van de weredkrant *”The Daily Invisible”* als parlementair journalist tijdens de wekenlijkse persconferentie van de minister-president al 30 jaar lang de laatste vraag mag stellen. Op 2 oktober 2009 stelde Julius Vischjager aan minister-president J.P. Balkenende de volgende laatste vraag: *”Dhr. P.M. Maas, burgemeester van Sint-Oedenrode zegt dat hij een vriend van u is, klopt dat?”* Minister Balkenende bevestigde: *”Ja, is een grote vriend van me”* (voor bewijs lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2009-11-07.php>). Daarmee is het afnemen van ook deze grondrechten door burgemeester P.M. Maas (CDA) bij A.M.L. van Rooij, zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V. en haar cliënten verklaard. Burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode vond dit alles nog niet ver genoeg gaan toen A.M.L. van Rooij bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen van Sint-Oedenrode in maart 2010 ging meedoen als lijsttrekker van De Groenen (voor bewijs lees: <http://www.sdn.nl/groenen-ad-van-rooij.htm>). Toen heeft burgemeester P.M. Maas (CDA) tijdens de verkiezingen ook de grondrechten van De Groenen afgenomen. Ad van Rooij als lijsttrekker van De Groenen was de enige partij waarmee burgemeester P.M. Maas de e-mail communicatie met de gemeente Sint-Oedenrode had afgesneden. Dat was voor burgemeester P.M. Maas (CDA) nog niet genoeg en heeft hij door de met hem bevriende journalist Lucas van der Storm van het Eindhovens Dagblad over A.M.L. van Rooij als lijsttrekker van De Groenen allerlei belastende onwaarheden laten schrijven in het Eindhovens Dagblad, waardoor De Groenen niet in de gemeenteraad zijn gekomen. Het gaat hier mijns inziens dan ook om verkiezingsfraude van de meest ernstige soort (voor bewijs lees: <http://www.platformherstelrechtsorde.nl/2010/02/de-groenen-gaan-voor-de-gemeenteraad/>). Voor mij staat vast dat burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode in nauwe samenwerking met het Eindhovens Dagblad als zodanig heeft gehandeld omdat het Eindhovens Dagblad al vanaf 1988 haar lezerskring opzettelijk onjuist heeft geïnformeerd over de gevaren van de honderden duizenden kilogrammen uiterst kankerverwekkende stoffen arseenzuur en chroomtrioxide (chromium VI) die burgemeester P.M. Maas via zijn dekmantelbedrijf Gebr. van Aarle (mijn buurman) met misbruik van grote bedragen aan gemeenschapsgeld zonder de daarvoor vereiste vergunningen in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan op een ongecontroleerde wijze in Sint-Oedenrode en omliggende gemeenten in water, bodem en lucht heeft laten brengen. Dat als gevolg daarvan (op termijn) in Sint-Oedenrode en omliggende gemeenten duizenden mensen kanker zullen krijgen en/of vroegtijdig zullen sterven aan vergiftiging, voorafgegaan door een lijdensweg, vinden burgemeester P.M. Maas (CDA) en de met hem bevriende journalist Lucas van der Storm van het Eindhovens Dagblad kennelijk van ondergeschikt belang (voor bewijs lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2007-10-11.php>).

26 augustus 2008

Over de problematiek zoals in deze *“Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België”* staat beschreven heeft Minister-President mr. Dr. J.P. Balkenende bij brief d.d. 26 augustus 2008 (kernmerk: 3370579) letterlijk het volgende gereageerd aan A.M.L. van Rooij: *“Geachte heer van Rooij, Uw zeer omvangrijke dossier, gedateerd op 28 juli 2008, heb ik ontvangen. Hierin hebt u verschillende verzoeken. Ik kan u meedelen dat ik niet op deze verzoeken inga. Uit uw dossier blijkt dat u vele jaren correspondeert met verschillende overheidsinstanties. Mijn ambtsvoorgangers hebben u laten weten niet op uw*

brieven te zullen reageren. Hierbij sluit ik mij aan.” Deze brief d.d. 28 juli 2008 waarop Minister-President J.P. Balkenende heeft geantwoord, heb ik niet als privé-persoon aan hem geschreven maar als safety manager van Philips Medical Systems Nederland B.V. Dit betekent dat hij daarmee niet alleen de grondrechten van A.M.L. van Rooij al privé-persoon heeft afgenomen maar daarmee ook de grondrechten van Philips Medical Systems Nederland B.V. en het grote Philips concern, waaronder die B.V. valt, heeft afgenomen. Volgens mij zal Philips-President G. Kleisterlee dat nooit goedkeuren. Ik wil u dan ook vragen om Philips-President G. Kleisterlee middels verzending van een kopie van deze asielaanvraag daarvan onverwijld ik kennis te stellen, waarvoor mijne dank (voor bewijs lees: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-09-04.php>)

Bovengenoemd overzicht had ik met veel meer details in chronologische volgorde nog veel completer kunnen maken. Ik heb dat vooralsnog niet gedaan om u niet onnodig met leeswerk te belasten. U kunt deze lijst, als u daarin geïnteresseerd bent overigens zelf gemakkelijk uitbreiden. De feitelijke informatie voor die uitbreiding kunt u vinden in de de vele artikelen die het Echte Nieuws, Groepzuid, Sociale Databank Nederland, Platform Herstel Rechtsorde en de overige Nieuwe Media over mijn strijd tegen dit gigantische vergiftigingsschandaal hebben gepubliceerd. Betreffende artikelen kunt u ondermeer vinden op de volgende webpagina's:

- 1) <http://www.hetechtenieuws.org/nummers.php> en www.hetechtenieuws.org
- 2) <http://www.sdnl.nl/ekc.htm> en www.sdnl.nl
- 3) www.groepzuid.nl
- 4) www.platformherstelrechtsorde.nl
- 5) www.nieuwemedianieuws.nl

Met de meeste hoogachting,

Ad van Rooij
(vanuit onderduikadres in België)

Bijlage
Dit gratieverzoek bevat een tweetal bijlagen, bestaande uit 11 pagina's